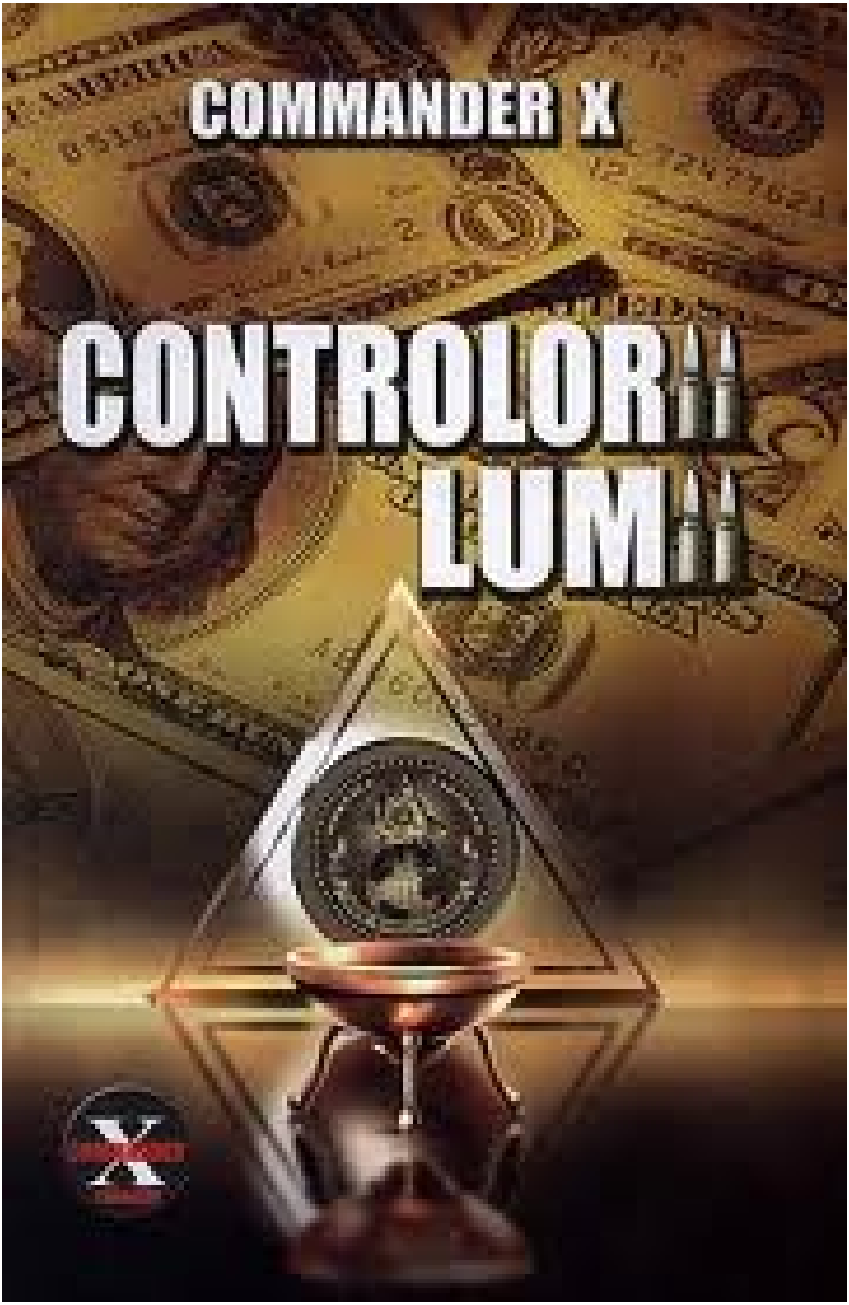
COMMANDER X
CONTROLORII
LUMII

COMMANDER X

CONTROLORII LUMII

Titlul original: The Controllers: The Hidden Rulers of Earth Identified

Traducerea din limba engleză: Alina Oneț

Consilier ştiințific: dr. Emil Străinu

I.S.B.N.: 978-606-8293-05-9

CUPRINS

PREFAŢĂ.....6
Un savant de renume confirmă existenţa „Controlorilor”..11

Capitolul 1.....14
OZN-urile şi elita puterii: cine controlează, de fapt planeta Pământ?.....14
Războiul din mintea omului.....15
Cei fără de suflet.....20
Conspiraţie cosmică?.....22
Începutul.....23
Controlorii.....24
Originea secretă a omului.....26
Cunoştinţe mistice importante.....27
De unde a venit omul?.....28
Adam şi Eva.....32
Apoi Pământul s-a cutremurat groaznic!.....35
Atunci când reptilienii năpădeau Pământul.....36
Oameni creaţi?.....38
OZN-uri. fiinţe gray şi reptilieni.....42
Rasa reptilienilor, ţinută sub observaţie.....45
Poporul dero (roboţi răufăcători).....47
Rasa strămoşească a uriaşilor, zeii străvechi de odinioară48
Membrii poporului dero.....49
Shaver despre farfuriile zburătoare.....49
Suntem o proprietate.....50

Energia razelor din caverne.....51
Avertismente serioase.....53

Capitolul 2.....55
Controlorii.....55
Oamenii în negru îi întâlnesc pe Illuminti.....57
Alţii lucrează alături de Illuminati pe Pământ.....58
Cei gri.....59
Societăţi secrete de savanţi.....60

Capitolul 3.....65
Au sosit să te răpească!.....65
Adevărata răpire spaţială.....73
Clasificat top secret.....76
Alte dispariţii tulburătoare.....79
Dispariţii misterioase.....80
Întâlnire stranie.....82
O victima faimoasă a răpirilor extraterestre.....84
Apar vizitatori ciudaţi.....85
Indicii vitale.....87
Putem găsi o semnificaţie adevărată?.....88
Misterioasa „piatră celestă”.....88
Piatra celestă „dispare”.....90
Jurnal secret.....91
Dero şi MIB (oamenii în negru).....91

Capitolul 4.....93
Copii extratereştri.....93
Paternitatea în noua eră. Povestea răpirii de către extratereştri a unui om în scopul hibridării.....94

M-am grăbit să ies.....108

Capitolul 5.....111
SIDA, OZN-uri naziste, contrabandă cu arme şi Noua Ordine Mondială.....111
„Unde era Dan Koehler în data de 19 august 1973?”.....133

Capitolul 6.....155
Porţi dimensionale, oraşe subterane, simboluri secrete şi abuz ritualic.....155
Directiva principală.....167

Capitolul 7.....183
ET - Farfurii zburătoare pământene. Energia liberă şi Proiectul Omega.....183
Lumea antigravitaţională a lui Vladimir Terzirski.....189

Capitolul 8.....210
Gnomii şi realităţile lumii subterane.....210

APENDIX.....233
Aceasta informaţie poate să vă salveze viaţa şi libertatea!
.....233

PREFAŢĂ

Ani la rând am trăit cu falsa impresie că sunt unicul deţinător al unor informaţii teribile, interzise sau chiar periculoase pe care le tezaurizasem şi mă străduiam din răsputeri să le păstrez în continuare sub cel mai adânc secret. Acum, după mult timp, gândind şi analizând cu o altă măsură calitatea şi impactul acestor informaţii, îmi dau seama cu stupefacţie prin ce uriaş pericol am trecut fără să intuiesc, măcar în parte, în ce stare de incertitudine a propriei mele existenţe trăisem timp de ani buni fără a şti o clipă că „un ochi" şi o „ureche" necruţătoare puseseră încă dintru început Sabia lui Damocles asupra capului meu.

Micul meu tezaur informaţional fusese aflat pe bucăţi, întâmplător, datorită profesiei şi preocupărilor mele, căutând insolitul în mod asiduu sau îmi fusese încredinţat spre păstrare de oameni total necunoscuţi, persoane din ambientul meu intelectual sau îmi fuseseră încredinţate chiar pe patul morţii de te şi miri cine...

Aşa că, indiferent de sursă, faptul că nimeni nu ştia ce ştiam eu îmi dădea un fior de încredere în predestinarea mea. Nimic mai fals, voi afla mult mai târziu ca şi cei mai mulţi dintre dumneavoastră, cei care citiţi această carte, că eram,că suntem cu toţii sub privirea ageră a lui Big Brother! Cine este El!? S-ar putea chiar să-l descoperiţi în paginile acestei cărţi...

Am întâlnit şi alţi păstrători de secrete, şi deşi parcă ne cunoşteam, nu ne destăinuiam niciodată propriile secrete păstrând însă între noi, un fel de respect reciproc tacit.

După mulţi alţi ani când am început să colind lumea, am început, foarte subtil, să decelez acei supraveghetori ce îmi dădeau de înţeles că *ştiu de mine, ştiu ce-i cu mine şi sunt cu ochii... pe mine!*

Interesant de ştiut, credeţi sau nu, vestitul dicton *ascultă, priveşte şi taci* nu l-am aflat din cărţi, ci, pentru prima dată, l-am avut ca o revelaţie a propriilor mele experienţe. Apropo de dictonul de mai sus, la unul din bunicii mei care trăia într-un colţ de ţară, se spunea: *„N-am auzit, n-am văzut şi nici pe acolo n-am trecut”* Foarte interesant nu!?

Când cu mult timp în urmă, cu prilejul unei reuniuni ştiinţifice ce s-a desăfăşurat undeva în Scandinavia, Commander X ne-a prezentat din spatele unui panou (pentru a nu fi recunoscut) fragmente ce urmau să facă parte din cartea **The Controllers.** Am înţeles definitiv ceva. Şi anume: Cunoaşterea (a nu se confunda cu cunoştinţele dintr-un domeniu sau altul) o primim pe paliere, cu linguriţa, şi este dirijată sau, spus mai direct, cunoaşterea este controlată de un „**Cineva**” de „**Undeva**” de la un anumit pupitru şi vom şti (sau veţi şti), reţineţi, „**Exclusiv**” ceea ce trebuie să ştiţi... Nici mai mult nici mai puţin!

Lectura cărţii **Controlorii lumii**, pe care o aveţi în faţă, a schimbat destine, a sfărâmat şi reformulat convingeri, a deschis o cale nouă nonconformistă, informală pentru mulţi oameni cu mintea deschisă spre cunoaştere, viitor, perfecţionare şi elevare spirituală.

Întregul conţinut al cărţii este deosebit de incitant, introducându-ne într-un fel de cunoaştere paralelă, omniprezentă, dar pe care am omis-o, ignorat-o, nebănuind măcar simpla ei existenţă. Nu este vorba de senzaţional, deşi unele dezvăluiri din carte sunt efectiv halucinante, este vorba de o realitate care ne este ascunsă cu bună ştiinţă, despre informaţia ce ne este drămuită zilnic prin multimedia până la diluarea totală a esenţei sale constructiv-spirituale şi vitale.

Structurată tematic de la micile secrete ascunse din propriul nostru cotidian şi până la lumile celeste sau subterane şi locuitorii lor mai mult sau mai puţin spirituali, cartea **Controlorii lumii** este una dintre cele mai mari provocări ale Culturii Teoriei Conspiraţiei ce a apărut pînă în prezent pe mapamond.

Ceea ce, de regulă, numim Cultura Teoriei Conspiraţiei are un summum de câteva sute de subiecte, să le spunem omniprezente şi internaţionalizate prin difuzare şi dezbatere. Dar această lucrare ne duce spre un adevărat păienjeniş de dezvăluiri şi semne de întrebare ce-şi aşteaptă răspunsul (unele dintre ele) de sute de ani. Ce este chiar şocant în cartea lui Commander X, e acurateţea informaţiei, simplitatea ei - îţi dă impresia că o intuiai. Parcă până la lectura ei biţii de informaţie pluteau în jurul nostru şi ca la un semnal devin date şi informaţii convingătoare, relevante

Avantajul este că nu trebuie să avem un nivel de cunoştinţe foarte specializat, fiind suficiente cunoştinţele de uz general, şi un bun simţ critic. Marea şansă a cărţii este că autorul a evitat orice tendinţă de politizare sau de mistificare a subiectelor tratate.

Am citit mai multe lucrări ale Commander X, dar poate că aceasta este cea mai captivantă, într-un fel fiind o enciclopedie a relevării marilor semne de întrebare din «zona conspiraţionistă». Indiferent că dorim sau nu, această lume a semnelor de întrebare există şi, din păcate, cei ce se încumetă să dea răspunsuri sunt din ce în ce mai puţini.

Această lucrare dă nişte posibile răspunsuri, unele se vor dovedi viabile, altele vor crea alte întrebări şi alte răspunsuri ce vor duce societatea umană spre progres şi în primul rând spre autocunoaştere şi integrare în confreria sau clubul cosmic ce pare că ne conduce destinele.

Nimic nu este tabu, vă lăsăm plăcerea de a descoperi şi redescoperi lumea incredibilă în care trăim, să faceţi cunoştinţă cu celebra sintagmă adevărul este dincolo de noi!

Controlorii lumii este o lucrare ce ne arată ce realitate destructurată şi controlată trăim. Realitate în faţa căreia modelele informaţional-cibemetice de tip Matrix pălesc...

O carte incitantă unică ce vă va arăta lucruri la care poate nici nu aţi visat vreodată sau poate vă va confirma multe din trăirile, gândurile şi experienţele pe care le-aţi avut şi nu aţi avut curajul să le mărturisiţi niciodată nimănui...

Dr. Emil Străinu

Consilier Ştiinţific „Jurnalul Conspiraţiei”

ALESE MULŢUMIRI LUI BARTON

Nota Editorului: În cadrul unei conferinţe de presă ce a avut loc în anul 1971, un astrofizician de top a mărturisit că cercetările personale l-au condus la convingerea că planeta noastră se află, de fapt, în subordinea unor fiinţe inteligente din spaţiu, cu puteri uimitoare asupra noastră. Aceste afirmaţii au fost între timp date uitării. Însă nu aşa ar trebui să stea lucrurile!!!

Un savant de renume confirmă existenţa „Controlorilor"

Fiinţele umane sunt simpli pioni în jocurile unor fiinţe extraterestre ce ne controlează absolut orice mişcare. Toată viaţa noastră şi întreaga existenţă a acestui univers se află în mâna acestor creaturi care exercită o putere extraordinară asupra psihicului nostru.

Cel puţin aşa susţine celebrul astrofizician şi autor britanic Fred Hoyle.

„Sunt prezente peste tot", a afirmat el într-o conferinţă de presă specială desfăşurată la Londra, „în spaţiu, pe mare şi pe pământ. Se află acolo de la începuturile lumii şi controlează aproape tot ce facem!".

Hoyle a explicat multele motive pentru care majoritatea oamenilor nu ştiu mai nimic despre asta.

„Panica este motivul principal pentru care nu s-a făcut niciodată vreo înştiinţare publică", a spus acesta. „Însă s-au scrise unele cărţi pe baza acestei teorii".

„Este adevărat, totodată, că aceste cărţi au circulat doar în cercuri ştiinţifice şi în medii academice. Teoria şi argumentele elaborate pe marginea acesteia sunt mult prea tehnice pentru cei care nu lucrează în domeniul ştiinţific".

„Aceste fiinţe par a fi complet lipsite de orice limite fizice, precum corpul. Se aseamănă din acest punct vedere cu gândul pur, având capacitatea de a fi oriunde, oricând doresc". Hoyle a explicat apoi că acestora le este cu putinţă să apară oriunde, sub orice înfăţişare.

„Pot să ia orice formă sau aspect. Pot apărea sub înfăţişarea unui tigru, într-un anumit loc, sau a unei persoane, în altul. Pot avea aspectul unei substanţe gazoase, al unui nor sau al orice poate fi văzut de ochiul uman, ori pot chiar apărea sub unele forme ce nu pot fi văzute cu ochiul liber".

Hoyle a evidenţiat faptul că această inteligenţă a controlat probabil întreaga noastră evoluţie şi continuă să ne controleze minţile. Tot ce a construit omenirea şi felul în care s-a dezvoltat până în prezent s-au realizat prin măiestria acelor forţe inteligente".

„Iar lucrul cel mai ciudat în toată povestea asta", a continuat Hoyle, „este faptul că există împrejurări în care îşi fac simţită prezenţa chiar într-o formă fizică".

Hoyle a mai afirmat, în cadrul conferinţei de presă, că o mare parte a lumii ştiinţifice este convinsă de existenţa unei alte inteligenţe pe această planetă.

„Nu este vorba despre o inteligenţă de pe o altă planetă. Ci chiar dintr-un alt univers. A pătruns în universul nostru încă de la începuturi şi chiar de atunci a luat controlul asupra a tot ce se petrece aici". Acest al doilea univers, spune Hoyle, de unde provin aceste raţiuni puternice, se aseamănă mult cu al nostru, fiind, totuşi, pe un plan cu totul diferit. „Probabil că este tridimensional, ca al nostru, dar este posibilă şi existenţa unei de-a patra sau a cincea dimensiuni, care dizolvă bariera temporal-spaţială ce ne limitează pe noi. Însă, fără nici o urmă de îndoială, legile lor chimice şi fizice sunt complet diferite de cele ale noastre, căci ele reprezintă un tip de inteligenţă mult mai avansată.

Astfel, acestea sunt responsabile de aproape toate legendele din diferite ţări, luate astăzi în derâdere. Tot ele au contribuit la diversele lucruri descoperite doar în unele părţi ale lumii, iar în altele, nu". Astrofizicianul Hoyle, cunoscut în toată lumea ca fiind unul dintre cei mai buni în domeniu, nu a putut da detalii concrete în legătură cu această inteligenţă. „Sunt atât de diferite de tot ce ne este cunoscut, încât este imposibil să încercăm a-i descrie într-o limbă pe care să o priceapă toată lumea".

Hoyle a mai spus că cel mai recent incident documentat al apariţiei lor a fost pe mare. Zeci de vase urmăreau pe sonar ceva care mergea cu o viteză de 250 de noduri pe oră (aprox. 450 km/h - n.t.), la 6 km adâncime. Nu există nimic pe Pământ care să poată merge atât de departe şi atât de adânc.

Hoyle a mai adăugat că nu se aştepta ca mulţi să creadă ce a spus el la conferinţa de presă. „Cei mai mulţi... vor crede că totul nu este decât o teorie deplasată şi pe care o vor lua în râs. Alţii se vor arăta îngrijoraţi şi vor încerca să verifice la poliţie sau

guvern”. „Desigur, guvernul va nega totul. Însă cei mai mulţi oameni de ştiinţă ştiu multe despre asta şi sunt de părere că povestea ar trebui făcută publică pentru ca oamenii să se poată gândi atent la ea. Puţin câte puţin, vor fi lansate din ce în ce mai multe informaţii, până când toată lumea va avea acces la date de care, deocamdată, dispun doar câţiva oameni de ştiinţă şi oficiali guvernamentali”.

CAPITOLUL 1

OZN-urile şi elita puterii: cine controlează, de fapt planeta Pământ?

Pe măsură ce ne apropiem de anul 2000, a devenit mai evident ca niciodată că nu suntem noi singurii care avem control asupra vieţii noastre; că există o „putere" care pare să ne tragă înspre o direcţie extrem de negativă şi distructivă. Acest fapt nu se aplică doar în cazul nostru ca indivizi, ci la nivelul planetei, ca întreg. Cei mai mulţi dintre noi nu suntem capabili să identificăm sursa acestei puteri, însă ne dăm seama, totuşi, destul de bine că umerii noştri poartă o povară ce pare a se îngreuna cu fiecare clipă.

Iar în timp ce majoritatea oamenilor poate că nu conştientizează încă, OZN-urile se află aici ca modele importante pentru dezvoltarea noastră ca specie, semnalizându-ne de undeva din înălţimi („ceruri") existenţa a ceva mai presus de dezvoltarea umană obişnuită, spre care ar trebui să ne dorim să tindem, atât din punct de vedere spiritual, cât şi tehnologic. Căci dacă am putea dobândi tot ceea ce această „breaslă" şi membrii ei ne-au demonstrat, dacă toate acelea se pot împlini în realitate, atunci am avea standarde mai ridicate de viaţă pentru fiecare bărbat, femeie sau copil, indiferent de rasă, credinţe religioase sau ţara de origine. În schimb, cei aflaţi la putere - de mii de ani - au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a ţine adevărul despre astfel de chestiuni, precum OZN-urile, departe de „omul de

rând", dându-le astfel şansa unui avantaj în plus în ceea ce priveşte stăpânirea totală a acestei planete.

Regretatul savant canadian Wilbert Brockhouse Smith a fost unul dintre cei mai timpurii pionieri contemporani cu noi care au avut sarcina de a răsturna cât mai mult posibil „carul" de forţe negative ce continuă să opereze în spatele scenelor ştiinţei, politicii, medicinei şi arheologiei şi toţi ceilalţi factori care stabilesc ce avem voie să credem despre istoria şi structura acestei planete şi a celor care locuiesc pe, sub şi deasupra suprafeţei sale. Deşi a rămas cunoscut mai ales pentru descoperirile sale referitoare la mişcarea continuă şi sursele de energie alternativă, mulţi dintre admiratorii săi cei mai apropiaţi nu realizează că Smith a fost adesea inspirat de ideea surselor interdimensionale şi extraterestre. În cercurile New Age-ului ar fi astăzi cunoscut ca un „mediu". Potrivit biografiei sale, cercetările l-au condus în domeniile fizicii, filozofiei şi religiei. A fost un inginer remarcabil şi posesorul a numeroase patente de invenţie. Smith a realizat un studiu aprofundat asupra gravitaţiei şi a elaborat câteva experimente ce au dat rezultate încurajatoare, deşi limitate.

Războiul din mintea omului

Un profet în adevăratul înţeles al cuvântului, Wilbert Smith a prevăzut un mare pericol care va încolţi lumea şi care va încerca să subjuge omenirea. Pe când înţelegea el mai bine ameninţarea pe care comunismul o va putea atrage după sine odată cu

răspândirea sa în lume, Smith a anticipat existenţa unui duşman cu mult mai mare, care va încerca să ne controleze mintea şi inima, dar să-l lăsăm pe Smith să vorbească în numele său propriu, ca să nu-i nuanţam cuvintele.

***

„Intenţionez să-l previn pe cititor cu privire la grava primejdie cu care noi toţi, mai mult sau mai puţin conştient, ne confruntăm într-o lume în care două forţe importante se luptă să obţină controlul asupra minţii umane. Această luptă se poartă încă din timpuri străvechi, însă confruntarea nu a fost niciodată, în toată istoria lumii, mai aprigă decât în această epocă de haos şi zbucium. În zilele de demult, omenirea a fost adeseori chinuită fizic, lucruri de nedescris înfăptuite în numele puterii, dar astăzi, cu o minte mai dezvoltată şi mai bine educată, omul se confruntă cu perspectiva unui progres de o cruzime psihică şi spirituală chiar mai mare - dacă nu este pregătit să se apere cu ajutorul unui raţionament corect.

Cele două mari forţe implicate în încercarea de influenţare a gândirii umane pot fi descrise ca pozitivă, adică în concordanţă cu conceptul unei iubiri divine şi al unei fraternităţi umane, şi negativă, aceea cuprinzând imbolduri menite să câştige controlul asupra omului în scopul puterii. Această bătălie pentru mintea Omului se dă pe două fronturi, cel fizic şi cel metafizic, iar ţelul luptei este fie dobândirea mântuirii spirituale, fie nimicirea rasei umane.

Având în vedere mai întâi aspectele fizice, oricât de mult ne-am strădui să acţionăm doar după propria voinţă, afirmându-ne, astfel, individualitatea, tot suntem uşor

influenţaţi de cuvântul scris sau vorbit sau de alte forme de exprimare a gândului, în special prin intermediul cărţilor, al radioului, al ziarelor şi al televiziunii. În lumea televiziunii, după cum sponsorii o ştiu prea bine, până şi reclamele joacă un rol important în hotărârea noastră de a achiziţiona anumite produse. În viaţa socială şi profesională, ne lăsăm adesea influenţaţi de ce cred alţii, iar unii oameni, prea apatici ca să îşi poată forma propriile opinii, acceptă ideile mai clare ale altora şi le adoptă ca fiind ale lor personale. În cadrul tuturor contactelor zilnice, câte puţin din ceva bine, rău sau neutru, după cum e cazul, îşi lasă amprenta asupra noastră şi ne influenţează gândirea.

În lumea politicii, caracterizată adesea prin denaturări grave în scopul obţinerii de voturi, se fac simţite din ce în ce mai multe presiuni şi noi suntem de multe ori influenţaţi de retorica aparent convingătoare a unor politicieni abili. Însă primejdia cea mai mare apare pe planul politicii internaţionale, căci aici sunt miza mare şi setea nepotolită după putere. Din această cauză, mulţi dintre noi au trecut prin cel puţin unul dintre cele două războaie mondiale, dacă nu prin ambele. Dar să analizăm mai întâi cauza izbucnirii acestora.

În cazul fiecăruia din ele, câţiva oameni aflaţi la putere, cu un grozav magnetism personal, au reuşit să influenţeze şi să organizeze minţile oamenilor obişnuiţi până într-un aşa grad de hipnotizare în masă, încât întreaga naţiune a fost convinsă de necesitatea luptei. Mulţi dintre noi am urmărit, iar cărţile de istorie au consemnat instaurarea militară a nazismului şi fascismului şi, din cauza răului pe care l-au provocat, împotriva căruia întreaga lume a trebuit să lupte, am fost într-un final

martorii prăbuşirii şi ai dezastrului creat de aceşti oameni dezorientaţi care şi-au lăsat mintea modelată la bunul plac al unor despoţi avari, care urmăreau doar creşterea puterii personale. Unitatea într-o ţară este un lucru bun atunci când este canalizată în scopul binelui poporului, dar când caută să persecute pe alţii pentru a-şi atinge ţelul, devine un obiect al răului şi o biruinţă a forţelor negative.

Cu toate acestea, nimicirea forţelor răului în cel de-Al Doilea Război Mondial nu a adus pace în lume, căci, la scurtă vreme după aceea şi exact din acelaţi motiv, adică o mână de oameni aflaţi la putere controlând masele, ne-am trezit implicaţi în interminabilul «Război Rece» cu URSS şi în drumul către un al treilea război mondial ce se va sfârşi cu anihilarea totală a tuturor fiinţelor vii de pe planetă. Putem însă găsi o consolare în faptul că probabilitatea ca nimeni să nu supravieţuiască unui război nuclear este atât de ridicată, încât şansele ca vreuna din părţi să dorească a fi prima care să îl declanşeze sunt extrem de slabe şi probabil aceasta este şi cauza pentru care ruşii apelează la o armă mai subtilă - manipularea minţii umane. Succesul lor cu experimentele pavloviene şi tehnicile de spălare a creierului implicite i-au dus cu un pas înainte, la stabilirea unui program extensiv de cercetare fizică care să se concentreze asupra telepatiei mentale şi ESP[1].

Nu ştim cât de departe s-a ajuns cu acest program, însă un ziarist american renumit a socotit necesar să avertizeze guvernul SUA asupra nou-dezvoltatei tehnici ruseşti de «cloud busting»[2] (o

---

1 Extrasensory perception – Percepţie extrasenzorială (n.t.)

2 Cu referire la capacitatea de a împrăștia norii, de exemplu, cu puterea minţii (n.t.)

expresie utilizată pentru a descrie producerea efectelor fizice ale unei concentrări mentale intense). Sovieticii îşi dau, evident, seama de potenţialul puterii gândului mult mai bine decât o facem noi şi trebuie să ne amintim că puterea de orice fel poate fi folosită atât în scopul binelui, cât şi al răului.

Aceştia sunt, în plan fizic, câţiva din factorii cu care ne confruntăm în războiul minţii omului. Dar ce se poate spune despre influenţele metafizice ce acţionează asupra noastră, nevăzutele, dar atotputernicele forţe din planul pur mental? Fie că realizăm asta în mod conştient sau nu, toţi suntem, în mod egal, susceptibili, dacă nu mai mult la nivelul subconştientului, acestor influenţe subtile. Creierul uman, care în realitate operează în plan metafizic, se aseamănă unui radio bidirecţional ce transmite şi primeşte mesaj e prin intermediul undelor Universului, iar mecanismul său de recepţionare este deschis atât gândurilor bune, cât şi celor rele, pe care noi fie le acceptăm, fie le respingem, în funcţie de stadiul de evoluţie în care ne găsim. Cei mai mulţi dintre noi suntem foarte conştienţi de adevărul telepatiei mentale şi mulţi dintre noi au avut deja experienţe personale de comunicare la nivelul gândului cu cei dragi, aflaţi la mii de kilometri depărtare. Însă cum stau lucrurile în cazul gândurilor speciale ce ne sunt transmise în mod deliberat, cu un anumit scop, atât la nivelul conştientului, cât şi al inconştientului, dintr-un alt plan de existenţă?

Mesajele recepţionate prin surse ezoterice, pretinse a veni de la nişte «Space Brothers»[3] ce se interesează în mod activ de bunăstarea spirituală a locuitorilor acestei planete, ne previn că în plan metafizic, unde fiinţele inteligente se luptă să obţină

3 Expresie folosită pentru a denumi extratereștrii (Space Brothers = frații [noștri] din spațiu) (n.t.)

controlul asupra mintii omului, are loc o confruntare chiar mai mare. Forţele inferioare sau negative, autodamnate prin raţionamente greşite, proiectează către Pământ gânduri puternice într-o încercare de a ne cauza prăbuşirea spirituală. Pe de altă parte, păzitorii spirituali ai planetei noastre se concentrează la fel de mult asupra transmiterii de gânduri pozitive de bunăvoinţă şi dragoste frăţească. Astfel, suntem bombardaţi în plan metafizic de două şcoli de gândire conflictuale, liberul arbitru fiind criteriul progresului spiritual; este alegerea noastră pe care dintre ele o acceptăm. Totuşi, dintr-o perspectivă pur logică, dacă dorim să ne eliberăm de suferinţă atât în viaţa aceasta, cât şi în cea care vine, ar trebui să ne înarmăm împotriva atacului violent al gândurilor negative.

Nu mai este timp pentru o gândire confuză sau indiferentă, ce constituie adesea solul roditor de gânduri negative. Însă nu e bine nici să fim doar receptori şi transmiţători ai gândurilor pe care le primim. Ci, mai degrabă, să intrăm în rolul de transmiţători, proiectând în mod constant gânduri pozitive de bunăvoinţă către toţi. Fiecare gând pozitiv neutralizează un gând negativ, astfel încât vom fi de folos nu doar nouă înşine, ci întregii umanităţi.

În ultimă instanţă, există doar două maxime simple şi clare care, dacă ar fi urmate, ar asigura o protecţie totală împotriva forţelor răului dezlănţuite în prezent asupra planetei acesteia:

(1) conştiinţa că există un Dumnezeu-Părinte al întregii creaţii şi dragostea faţă de El; şi

(2) dragostea frăţească pentru toate făpturile lui Dumnezeu, din tot Universul. Orice lucru care intră în conflict cu aceste două credinţe trebuie respins categoric. Mai mult, dacă am răsplăti

ura cu dragostea, ura ar muri de foame, căci ea trăieşte tocmai din ura dată înapoi. Haideţi să ne rugăm, mai degrabă, ca aceste suflete nenorocite care încearcă să ne facă rău să primească şi ele luminare".

Cei fără de suflet

Abia în ultimul sfert de veac ne-au ajuns la cunoştinţă eforturile acestea sinistre de a controla rasa umană şi mai ales datorită eforturilor unor „luptători" de seamă pentru cauza omenirii cum ar fi William Cooper, Dr. Antony C. Sutton, Riley Crabb, Alfred Bielek, Ray Palmer, Richard Shaver şi încă alţi câţiva, care şi-au riscat viaţa, fără să caute vreun profit personal, încercând să dea pe faţă complotul acesta global la adresa omenirii.

Dar, veţi întreba, pe bună dreptate, cine se află, totuşi, în spatele acestei tentative de înrobire mentală şi fizică şi cum se face că au ajuns să deţină un control atât de mare asupra noastră?

Răspunsul are mai multe valenţe şi necesită o seamă de explicaţii, mai ales din partea acelora care au ajuns să cunoască din interior forţele acestea ale râului, pe care Biblia le numeşte colectiv Fiara, al cărei număr este 666 (vom explica mai pe larg de îndată).

Yahshua ben Yahweh îi numeşte pe aceşti indivizi dementii „cei fără de suflet" şi susţine că aceştia ar venit aici cu mult timp în urmă „dintr-un alt sistem solar" şi au ajuns să fie „locuitorii neinvitaţi ai Pământului. Cu magia lor tehnologică, aceştia au

influenţat toate aspectele vieţii noastre. Au manipulat codul genetic. Au distorsionat însăşi textura gândirii. Şi au creat o rasă contrafăcută de roboţi umani fără suflet, programaţi să ne ducă, pe noi şi civilizaţia noastră, pe căile morţii".

Yahshua susţine mai departe că „există un grup mic de lideri puternici care au tras, din umbră, sforile lumii în scopuri proprii de ani buni, dacă nu chiar de veacuri.

Unul dintre aceştia, pe care îl citează, pentru mai multă claritate, Yahshua de la Templul lui Yahweh (Box 412, Ipswich, Old Queenslands, Australia 4305), este un oarecare dr. Anthony C. Sutton, care, în calitate de autor al mai multe volume, „pretinde că ar fi dat peste nişte documente secrete care dau pe faţă o conspiraţie îngrozitoare, de mare amploare, care încearcă să ne controleze vieţile din leagăn şi până la mormânt, obiectiv care, dacă ar fi atins, ar transforma lumea aceasta într-un sistem închis, un coşmar totalitar mai oribil decât orice şi-ar fi putut închipui George Orwell. Mulţi cred că am înaintat deja mult în direcţia aceasta a unui coşmar global, a unui Nou Ev Întunecat".

Haideţi să îi permitem acum acestui reprezentant al nostru să descrie în propriile cuvinte conspiraţia despre care vorbeam.

Conform lui dr. Sutton, aceste elite malefice deţin deja controlul asupra educaţiei, partidelor politice, întreprinderilor bancare private, cabinetelor principale de avocatură, mass-media şi fundaţiilor filantropice. Ele exercită o influenţă dominantă şi asupra guvernelor apusene.

Să existe, oare, vreo explicaţie metafizică pentru răul din lumea în care trăim? Care este forţa motrice din spatele tuturor acestor grupuri plutocratice care caută să exercite un control global total? Ce îi mână pe aceşti oligarhi răsfiraţi în mijlocul

tuturor popoarelor, raselor şi culturilor? Ce îi determină, oare, să vrea să înrobească omenirea, să o aducă la cheremul lor? Să existe, oare, într-adevăr, în paralel cu rasa umană, o rasă contrafăcută, programată metafizic să facă rău?

Conspiraţie cosmică?

Anthony Roberts a scris în *Zeii întunecaţi*: „Ideea conform căreia rasa umană a fost afectată consecvent, de-a lungul istoriei sale, de „forţe întunecate", cu siguranţă nu este una nouă. Toate religiile fac referire la „puterile răului" şi deţin ierarhii elaborate de spirite, îngeri şi demoni aflaţi într-o luptă neîncetată pentru stăpânirea mediului cosmic şi, în consecinţă, a destinului uman. Marile religii păgâne ce au existat înaintea creştinismului şi a islamului au fost posedate de o cunoaştere aprofundată a acestor forţe spirituale, împărţindu-le în categorii precum: zei şi zeiţe, zâne şi componente elementare şi diverse personificări ale feluritelor energii din natură. Cu mult timp înainte, în adâncurile aşa-numitei „preistorii", nu se ştie dacă rasa umană era conştientă şi omagia fiinţele transcendentale care existau în afara graniţelor realităţii temporale, dar care se manifestau înăuntrul acesteia. Peste tot în lume, aceste fiinţe sunt reprezentate diferit în conglomeratul experienţei religioase, lăsând urme în filozofie, artă, arhitectură şi, cel mai important, în sufletele cercetătoare ale celei mai dominante forme de viaţă de pe această planetă, în aproape fiecare cultură, din trecut şi

din prezent, etosul religios adoptă în mod consecvent o formă dualistică polarizatoare".

În vechile scrieri ale esenienilor putem citi despre un război între „Copiii întunericului" şi „Copiii Luminii". Părinţii Bisericii Creştine timpurii au scris şi despre „sămânţa (progenitura) celui viclean (Satana)". Următoarele citate se pot găsi în totalitate în Părinţii Anteniceeni: „Fugiţi, astfel, de aceşti lăstari răi (ai Satanei), care produc fructe purtătoare de moarte... Aceşti oameni nu sunt sămânţa Tatălui, ci sunt un neam excomunicat. Şi spune Domnul, Fie ca toate sămânţele pe care Tatăl meu ceresc nu le-a plantat să fie smulse din pământ. Căci dacă ar fi fost ramuri ale Tatălui, nu ar fi fost duşmani ai crucii gloriei. Feriţi-vă, atunci, de aceste buruieni de care Iisus Hristos nu se îngrijeşte, ci acea bestie sălbatică, distrugătorul oamenilor, deoarece acestea nu sunt plantate de tată, ci sunt seminţele celui viclean".

Unul dintre cei mai importanţi evanghelişti creştini ai acestui secol, William Branham, a predicat, bazându-se pe Geneză, capitolul 3, versetul 15, că a existat o adevărată seminţie a Iahtlui. O „creaţie falsă" care, sub controlul tatălui ei, Satana, s-a opus Copiilor lui Dumnezeu.

De unde a provenit această doctrină a seminţiei Iahtlui? Ne confirmă colecţia de scrieri străvechi, cunoscută nouă ca fiind Biblia, că există cu adevărat copii ai răului în această lume? Putem afla în aceste Scripturi o explicaţie a răului din lumea noastră?

Începutul

Fundamentalistul creştin care insistă pe o interpretare extrem de literală a poveştii creaţiei din Biblie, cu tot cu fruct, copaci înverziţi şi un şarpe şuierător, trece cu vederea, din păcate, peste înţelesul profund metafizic. Originea omului şi „decăderea" ulterioară descrise în *Facerea* sunt explicaţii alegorice a ceea ce s-a întâmplat. Alegoria reprezintă un mod de a descrie ceva profund în termini foarte simpli. O interpretare foarte literală a alegoriei face ca limbajul alegoric simbolic să fie mai important decât ce vrea de fapt să exprime. Pentru a înţelege aşa-numita „cea mai importantă întrebare din Sfânta Biblie" trebuie să apelăm la capitolele de început ale Facerii din Vechiul Testament. Prin examinarea înţelesului cuvintelor ebraice folosite în primele patru capitole ale Facerii, Putem desluşi adevăratul sens.

Iar Iehova i-a spus Şarpelui: „Şi voi pune duşmănie între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi a ei; îţi va strivi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul". (Facerea 3:125). Să o luăm de la început. Satana, evident, nu a fost un Şarpe. Lucrul care a amăgit-o pe Eva şi a sedus-o nu a fost un şarpe ce se târa pe pământ. Cuvântul ebraic „nachash" înseamnă „vrăjitor" sau „magician". Un înger căzut, care încă şi-a păstrat multe din puterile sale angelice, ar fi putut fi fără îndoială un vrăjitor şi un magician. Amintiţi-vă, Dumnezeu, grăind acestui Şarpe, a spus: „Şi voi pune duşmănie între tine şi femeie şi între sămânţa TA şi a ei". Aici Iehova se adresează Satanei, arhanghelului căzut, şi spune clar că Satana va avea seminţie sau progenituri. Mulţi creştini

cred că acest verset legat de sămânţa femeii prevesteşte sosirea lui Iisus Hristos. Cu toate acestea, par neputincioşi sau rezervaţi în a recunoaşte că aici Dumnezeu a declarat că şi Satana va avea urmaşi. Sunt dispuşi să admită că sămânţa Evei a fost o sămânţă umană fizică (care l-a creat pe Hristos); dar susţin că Satana nu are progenituri corporale.

De multe ori, în Noul Testament se spune că Iisus Hristos se referea la anumiţi indivizi ca fiind o „generaţie de vipere" (Matei 12:34; 23:33), ca „ipocriţi" (Matei 22:18; 23:13-39) şi ca „fiii lui Satan", adresându-se acestora astfel: „Voi sunteţi de-ai tatălui vostru diavolul şi îi veţi face pe plac acestuia. A fost un ucigaş de la bun început şi nu a sălăşluit în adevăr, deoarece nu există adevăr în acesta. Când rosteşte o minciună, o rosteşte pe a lui: pentru că este un mincinos şi făuritorul acesteia" (Ioan 8:44). Această referinţă face evident o diferenţă între toţi oamenii şi unii oameni. Ţineţi minte că Iisus a identificat clar descendenţi reali ai diavolului. Nu a spus doar că erau simpli supuşi ai celui necurat. Nici nu a declarat că erau răi datorită propriei lor orientări religioase.

Controlorii

Autorul cărţii *Cel Fără de Inimă* spune astfel: „Lăsaţi-mă să vă asigur deîndată, atunci, că există într-adevăr pe planetă creaturi care nu provin de la Dumnezeu, care sunt falsuri ale manifestării adevărate. Multe dintre acestea sunt conştient în cârdăşie cu scopurile prefăcute ale puterilor întunericului. Acestea încearcă, prin conspiraţie şi complot, să extirpe

bunătatea de pe lume, să îi învrăjbească pe fraţi, să tulbure, să deranjeze şi să distrugă armoniile, oriunde acestea există. Aceste creaturi acţionează în planul material, folosind şi direcţionându-şi energiile într-o încercare aranjată de a se împotrivi luminii. Cu toate acestea, sunt pionii «răutăţii spirituale plasate la un nivel înalt». Iar uniunea dintre liga forţelor spirituale negative şi aceşti indivizi ce întrupează răul a dus la măcelărirea a multe suflete nobile de-a lungul veacurilor".

Mai departe în cartea sa, autorul face următoarea observaţie tulburătoare: „Pe tot parcursul Bibliei, aceste fiinţe fără inimă sunt pomenite drept «cei vieleni», pentru că aceştia au avut grijă să fie înlăturate toate descrierile mai detaliate ale rasei lor pentru ca omenirea să nu îi descopere şi să se ridice justificat împotriva conducătorilor lor. Şi astfel moartea lui Ioan Botezătorul şi cea a lui Iisus Hristos au fost instigate de rasa falsă care, timp de mii de ani, a învrăjbit frate cu frate, rasă cu rasă şi care a făcut în aşa fel încât copiii lui Dumnezeu să se învinovăţească între ei pentru uciderile sfinţilor".

Astăzi, ca întotdeauna, ei ocupă poziţii autoritare şi cu puteri financiare. Au căpătat controlul destinelor imperiilor şi încearcă mereu să dejoace scopurile curate ale lui Dumnezeu. Folosirea nesocotită a impozitelor, impusă de aceştia, a pus un jug invizibil la beregata umanităţii.

Sămânţa Şarpelui este implantată astăzi în toate naţiunile, rasele şi popoarele. Din această rasă falsă fac parte adevăraţii controlori ai ordinii lumeşti. De secole au fost ţinuţi în frâu de către forţele lui Iehova, dar acum, în ultimele zile ale acestui ciclu, au fost dezlănţuiţi. „Vai şi amar de voi, locuitori şi suflete ale pământului, de ar fi ca diavolul să se pogoare asupra voastră

cu mare mânie, deoarece ştie că nu mai are mult timp". (Apocalipsa Sf. loan 12:12)

Iisus le-a spus discipolilor Săi că membrii seminţiei diavolului pot fi identificaţi după faptele lor. Astfel, Ioan a scris: „Astfel sunt copiii lui Dumnezeu deosebiţi de cei ai diavolului: orişicine nu face justeţe nu vine din Dumnezeu, nici cel ce nu îşi iubeşte aproapele". Chiar şi în aceste cuvinte se ascunde un mare mister ce nu poate fi total înţeles, decât de cel Ales.

Timpurile noastre sunt, cu siguranţă, unele agitate şi de separare metafizică. Liniile de bătălie sunt trasate între cele două seminţe ale Facerii, fiinţele adevărate (din sămânţa femeii) şi fiinţele false (din sămânţa Şarpelui). Identificarea scripturală a acestor două seminţii nu face decât să aducă măreţul adevăr metafizic în planul material. Cei care provin din Sămânţa Sfântă a femeilor, Copiii Luminii, sunt chiar şi acum chemaţi, treziţi, separaţi şi pregătiţi pentru slujirea divină.

Originea secretă a omului

Multe dintre lucrurile pe care credem că le cunoaştem despre planeta pe care trăim sunt false!

Mulţi dintre cei care fac parte din această „dimensiune controlatoare", pe care noi ne aflăm aici să îi deconspirăm, au distorsionat „faptele istorice" în avantajul lor... Ei au pervertit, în esenţă, şi au remodelat trecutul nostru pentru a obţine cele mai multe beneficii pentru ei înşişi. Ei sunt de părere că masele de oameni ar trebui să fie inconştiente de acele lucruri care ar fi mai bine să rămână secrete. Cu toate acestea, printre noi se află câţiva maeştri care s-au împotrivit gândurilor general valabile în

vederea destrămării miturilor ce ne-au fost impuse cu forţa de secole.

Există, în realitate, o origine secretă a umanităţii ce a fost înlăturată din scrierile noastre. Aceasta nu este revelată în şcolile şi universităţile noastre şi, cu siguranţă, că autoproclamaţii noştri „lideri religioşi" nici nu s-au gândit să împartă această cunoaştere cu adepţii lor, pe care preferă să îi păstreze în neştiinţă, tot ca strategie a întregii dimensiuni controlatoare.

Să clarificăm un lucru odată şi pentru totdeauna: „Michael X" nu este în niciun fel, prin înfăţişare ori formă, înrudit cu Malcolm X, liderul spiritual al multor oameni de culoare. Michael X este, în realitate, un lider spiritual al tuturor raselor şi credinţelor, care s-a luptat timp de mulţi ani pentru a înfăţişa înţelepciunea ascunsă a celor străvechi unui grup restrâns de studenţi răbdători şi încrezători, care au dat ascultare acelei chemări lăuntrice către dezvăluirea spirituală ce intervine când realizăm că am fost îndelung oprimaţi de acei mulţi miniştri care susţin că sunt preocupaţi de bunăstarea şi de educaţia noastră. Michael X este un maestru, un mistic, un călăuzitor, un profet, un suflet descătuşat.

El cuprinde toate lucrurile pe care trebuie să le descoperim în căutarea noastră a adevărului universal. Michael X, într-una din „monografiile sale mistice", răspândită în secret, se străduieşte să explice originea secretă reală a umanităţii şi rolul pe care l-au jucat fiinţele de pe alte planete şi din alte dimensiuni, la cot cu noi înşine, în străduinţa noastră de a înainta pe scara cunoaşterii spirituale. Cuvintele sale sunt întotdeauna simple şi elegante, croite pe înţelesul tuturor:

Cunoştinţe mistice importante

V-ati întrebat vreodată cum aţi ajuns să existaţi pe această planetă? De unde aţi venit dumneavoastră şi celelalte miliarde de locuitori ai acestui Pământ până la urmă? Care sunt adevăratele împrejurări?

Veri fi uimiţi şi fascinaţi când veţi afla întreaga poveste a adevăratei origini omeneşti! Probabil veţi gândi în sinea dumneavoastră: „De ce nu mi s-a adus acest lucru la cunoştinţă până acum?" şi „De ce nu am fost învăţat despre aceste lucruri la şcoală pentru a beneficia de ele în toţi aceşti ani? De ce? De ce? De ce?". Ei bine, în primul rând, acestea sunt CUNOŞTINŢE MISTICE. Nu vă puteţi aştepta să aflaţi aceste lucruri la şcoală decât dacă este vorba despre o Şcoală Mistică, desigur. Câte Şcoli Mistice există? Puteţi să le număraţi pe degetele unei mâini. Acestea sunt CUNOŞTINŢE SECRETE. Nu sunt deloc ştiute de multă lume. De fapt, sunt atât de rare şi de neobişnuite, încât de obicei trebuie să scotoceşti cu sârguinţă pentru a le gasi. De aceea vă voi desluşi câteva lucruri, câteva verigi de aur din lanţul BUNĂTĂŢII voastre, care v-au fost îndelung ascunse. Cred că acum sunteţi pregătiţi pentru marile ADEVĂRURI!

De unde a venit omul?

Adevărul este că pământeanul nu este singurul chiriaş al acestui univers. Doar crede că este. Aici comite el o mare greşeală. Există o infinitate de alte sisteme solare în acest univers vast, în care trăiesc în prezent forme de viaţă umanoide extrem de inteligente, vieţuind şi respirând la fel ca noi! Multe

dintre aceste sisteme se află nu cu doar sute sau mii de ani înaintea noastră, ci cu MILIOANE de ani şi multe dintre fiinţele care locuiesc pe acele alte „înlănţuiri planetare” au mare legătură cu originea VOASTRĂ secretă.

Potrivit multor învăţăminte străvechi, TOATE planetele acestui sistem solar sunt populate de fiinţe inteligente. Aici nu mă refer la FIINŢE UMANE FIZICE, de seama celor de pe Pământ. Este foarte important pentru dumneavoastră să realizaţi că unele dintre planetele sistemului nostru sunt locuite doar de FIINŢE IMATERIALE. Acestea nu deţin corpuri materiale ca noi. Dar au un corp imaterial foarte eficient de care sunt foarte mândre şi care le deserveşte bine în diverse feluri.

Toate fiinţele, fie ele sub formă fizică ori imaterială, se află, bineînţeles, în grade diferite de inteligenţă sau de „conştienţă a ceea ce există”. De exemplu, se spune că fiecare planetă din sistemul nostru este, de fapt, o „Şcoală de Viaţă” în cadrul căreia fiinţele inteligente sunt în stare să înveţe diverse lecţii extrem de esenţiale despre arta adevărată de a trăi.

La fel ca în orice altă şcoală, scopul este ca toţi indivizii ce sălăşluiesc pe orice planetă să stăpânească diversele „reguli” sau „legi” ale vieţii. Acest lucru este înfăptuit, desigur, prin învăţarea modului de a extinde voit conştientizarea principiilor secrete care ne guvernează mintea, corpul şi întregul univers. Când acest lucru este înfăptuit, şi DOAR atunci, la nivelul la care individul chiar aplică cunoştinţele dobândite, acestuia sau acesteia i se permite să „avanseze” pe o altă planetă mai dezvoltată în schema planetară, unde sunt predate LECŢII NOI. Astfel progresăm gradat în lumină, descoperindu-ne constant puterile dumnezeieşti avansate!

Deoarece există un număr de nouă planete ce se rotesc în jurul Soarelui, se pare că noi, pământenii, trebuie să absolvim Nouă Şcoli înainte de a ne completa „Cursul de Studiu" al acestui sistem solar.

Fiecare „Semestru Şcolar" durează 2.500 de ani (calculând în Timp Cosmic nu este atât de mult pe cât aţi crede). La sfârşitul acestui ciclu planetar, de obicei are loc un cataclism evoluţionar (cum ar fi era glaciară, potopul, o inversare polară etc.) care, în mod evident, îi elimină pe cei „care gândesc la fel" sau pe cei care „nu au promovat" Şcoala pământeană a Vieţii. Totuşi, într-un moment crucial, un Prooroc al Luminii şi al Iubirii apare pe Pământ. Scopul său este să ghideze şi să îndrume noua generaţie de fiinţe inteligente care sosesc pe scena terestră pentru prima dată. Iisus, Buddha, Zoroastru, Lao-Tse, Hermes Trismegistus şi Sanat Kumara (Străvechiul Timpurilor) au fost astfel de Prooroci. Puteţi să-i numiţi şi pe mulţi alţii.

Ce vă voi oferi acum nu este o informaţie nouă. Mai degrabă are multe veacuri vechime. De fapt, face parte dintr-o colecţie de Cunoştinţe Secrete numită Înţelepciunea Veşnic Tânără, pentru că este eternă. Câteva dintre aceste informaţii sunt mai străvechi decât însăşi planeta noastră (adică ne-a fost oferită de către fiinţe mai inteligente de pe alte planete sau din alte sisteme). Din fericire pentru noi şi pentru alţi cercetători sinceri, această minunată colecţie de cunoştinţe a fost păstrată de câţiva mistici rari de pe Pământ, din India, Tibet, Europa şi America. „Povestea farfuriei", de pildă, este o poveste foarte străveche, cunoscută anumitor pământeni avansaţi pe parcursul a foarte multor secole.

Înainte să vă dezvălui întreaga poveste, vă voi „încerca” minţile cu privire la mai multe lucruri despre zborul interplanetar şi spaţial. Primul lucru care trebuie realizat este că ZBORUL SPAŢIAL ESTE POSIBIL, după cum au arătat incursiunile noastre limitate în orbită, în jurul acestei planete şi cele de pe Lună. Cercetătorii noştri ştiinţifici de pe Pământ experimentează chiar acum construirea propriilor noastre „discuri”.

Acestea fiind spuse, vă întreb: ce ar fi putut preveni ca o altă planetă, mult mai avansată ca Pământul, să fi ajuns la aceeaşi concluzie mai demult? Şi, ajungând la o concluzie atât de definitivă, ce i-ar fi oprit să construiască o navă spaţială sub forma logică de disc zburător, care să folosească o putere mai bună decât cea a rachetelor, pentru a cuceri Spaţiul?

Să continuăm încă un pic această idee. De ce credeţi că este atât de greu, atât de contrar modului gândire al cercetătorilor noştri moderni, să accepte ideea cum că farfuriile zburătoare există deja?

Vă spun eu de ce. Dacă oamenii noştri de ştiinţă „învăţaţi” ar recunoaşte existenţa navelor spaţiale şi al fiinţelor din alte lumi, aceştia ar recunoaşte că planeta Pământ NU este singura planetă din Univers care a produs forme de viaţă extrem de avansate. Să recunoşti un astfel de lucru ar însemna un atac teribil la adresa egoului uman înfocat. Ar forţa omul să accepte faptul că Pământul nu este locul considerat atât de avansat de unii dintre noi. Omului de pe Pământ nu îi place să admită acest lucru.

Adevărul, conform scrierilor antice hinduse, este că Pământul este doar un „nou-născut” comparativ cu alte planete din univers.

De exemplu, Venus este cu un întreg lanţ (perioadă de evoluţie) înaintea noastră. Astfel, formele inteligente de pe Venus sunt extrem de evoluate. Acest lucru trebuie să fie adevărat, pentru că rasa venusiană este incredibil de antică, în sensul că a fost creată cu multe milioane de ani în urmă.

Cât despre povestea primului om raţional de pe Pământ, aceasta începe cu adevărat în anul 18.617.841 î.Hr. Cu alte cuvinte, datarea epopeei noastre este anul optsprezece milioane, şase sute şaptesprezece mii, opt sute patruzeci şi unu înaintea naşterii lui Hristos.

În acel an de căpătâi, după cum a fost relevat în scrierile antice hinduse, prima navă spaţială a sosit de pe planeta Venus pentru a ateriza aici, pe Terra. De Pe Venus, „Tărâmul Zeilor", au venit Sanat Kumara (Stăpânul Flăcării) cu cei patru Mari Stăpâni ai lui şi cu o sută de asistenţi. Aceste fiinţe luminoase au avut grijă ca sufletele omeneşti să se reîncarneze în corpuri fizice pe Pământ.

Până la momentul sosirii pe Terra a lui Sanat Kumara de pe Venus, omul nu poseda conştiinţa de sine. El era produsul a lungi veacuri de evoluţie lentă pe Pământ. Fizic, acesta semăna cu omul pe care îl vedem astăzi; dar mental, acesta se asemăna animalelor. Cu alte cuvinte, trăia doar în subconştientul său. Secţiunea frontală a creierului său era adormită.

Când Stăpânul Flăcării l-a văzut pe săracul om fără de minte, s-a simţit dator să contribuie în mod direct la dezvoltarea acestuia. Şi-a folosit puterile spirituale pentru a trezi centrele individualităţii din pământean.

Această întâmplare este „veriga lipsă" a evoluţiei omului pe această planetă.

Stăpânul Sanat Kumara l-a numit pe primul om trezit la conştiinţă Adam, ca un tribut adus stăpânilor venusieni care au aparţinut rasei adamice de pe Venus. La momentul trezirii sale la conştiinţă, corpul lui Adam era androgin sau bisexual. Era o fiinţă cu două părţi, având atât componente masculine, cât şi feminine, perfect echilibrate cu corpul său material. Pentru a uşura producerea de urmaşi, Sanat Kumara a schimbat polarizarea sexuală a lui Adam, de la bisexual la unisexual. Astfel a fost creată Eva, care a devenit partenera lui Adam.

Adam şi Eva

Adam şi Eva au fost binecuvântaţi să aibă copii, iar seminţia adamică s-a extins şi a acoperit întregul glob. Noi toţi care ne aflăm pe Pământ, indiferent de culoare şi de „condiţionarea credinţei", suntem descendenţi direcţi ai lui Adam şi Eva şi descendenţi indirecţi ai rasei adamice de pe Venus.

După ce Sanat Kumara şi ajutoarele sale şi-au încheiat truda de a începe o rasă materială a umanităţii pe Pământ, s-au întors din nou pe Venus şi l-au lăsat pe om să evolueze şi mai mult pe scara vieţii, prin eforturile sale personale şi experienţele revelatoare. A fost normal ca Stăpânii Gânditori să-l părăsească pe om atunci, deoarece acele fiinţe geniale aparţineau unui lanţ al vieţii complet diferit comparativ cu al nostru.

Pe măsură ce secolele treceau, oamenii de pe Pământ învăţau multe secrete ale puterii universale, secrete pe care majoritatea oamenilor din zilele noastre le consideră strict moderne şi „noi" descoperiri ştiinţifice. Cu toate acestea, adevărul ascuns este acela că ceea ce noi considerăm ca fiind ceva nou este de fapt

„ceva vechi” pentru oamenii din farfurii ai Planetelor locuite din spaţiu. Aceştia sunt maeştri ai unei „ştiinţe secrete” a universului care este atât de străveche, încât originea i s-a pierdut odată cu trecerea timpului. Unele dintre adevărurile cunoscute de ei sunt vechi nu de milioane, ci de bilioane şi de trilioane de ani. O mare parte din această cunoaştere a fost răspândită de la o planetă la alta, cum ar fi „formula” pentru succesul zborului spaţial, a antigravitaţiei, a telekinezei etc. Nu există nimic NOU sub soare, deşi ştiinţa modernă doreşte ca lucrurile să stea altfel.

Pe măsură ce IQ-ul omului a crescut, civilizaţii minunate precum cele ale Atlantidei, Lemuriei şi Mu au fost create, dar de fiecare dată s-au destrămat sau au fost în special distruse prin folosirea greşită a propriilor lor mari puteri. Pe lângă calamităţile rezultate de pe urma stupidităţii omeneşti, natura s-a revoltat, la rândul ei, de multe ori. Au avut loc cataclisme planetare majore, din cauza unei schimbări bruşte a polilor Pământului. Marele potop a fost unul dintre acestea. Este important, deoarece face parte din întreaga poveste uimitoare a farfuriilor zburătoare, a extraterestrilor, a identităţii acestora şi a desluşirii scopului lor, ce pare a fi „misterios”.

Pe timpul lui Noe, Pământul şi-a schimbat polii. Deodată, un val imens, monstruos, a trecut peste toate zonele populate ale lumii de atunci, distrugând aproape toate fiinţele vii. Toate înregistrările antice minunate, manuscrisele, secretele etc. au fost pierdute de umanitate, iar omul a fost forţat să ia de la capăt urcuşul său lung către Lumină. Am spus că TOTUL a fost pierdut? Nu chiar totul. Nu trebuie să uităm fabuloasa „Biblie în Piatră”, MAREA PIRAMIDĂ A EGIPTULUI! Să vedem acum în

cel fel „se leagă” Marea Piramidă în context. Cu puţin timp înainte de Potopul din vremea lui Noe, Cei din Farfurii şi-au dat seama că un astfel de dezastru era iminent. Şi-au dat seama, prin observaţiile lor făcute din spaţiu, că Pământul era pe cale să îşi SCHIMBE POZIŢIA. În acel puţin timp rămas înainte ca „schimbarea” să se producă, Cei din Farfurii, venusienii, au acţionat pozitiv în numele bunăstării prezente şi viitoare a umanităţii. Stăpânii de pe Venus s-au hotărât să construiască un „altar al Domnului în mijlocul tărâmului egiptean şi o coloană la graniţă, tot în numele Domnului. Şi va fi un SEMN ce va sta drept MĂRTURIE a Domnului Tuturor pe pământul din Egipt”. (Isaia 19:19-20).

Fără îndoială cunoaşteţi faptul că Marea Piramidă a fost proiectată de fiinţe extraordinar de inteligente. Cunoştinţele perfecte de astronomie dezvăluite de piramidă au fost cele „originale” deţinute de Maeştrii Spaţiului şi ai Timpului, stăpânii planetei Venus!

Învăţămintele interne dezvăluie că Stăpânul Gânditorilor l-a instruit pe unul dintre cei mai înţelepţi muritori de pe Pământ, regele Thoth, dezvăluindu-i CUM să construiască întregul edificiu. Thoth era un mare mistic şi coopera în totalitate cu venusienii, pentru că înţelesese cele CINCI scopuri vitale pe care avea să le împlinească ridicarea Marii Piramide:

1. Să păstreze Cunoştinţele Secrete pe Pământ.
2. Să prevestească viitorul pământenilor.
3. Să servească drept Templu al Adevărului Mistic.
4- Să fie un SEMN sau un reper pentru navele spaţiale.
5. Să fie MĂRTURIE a Domnului Tuturor.

După cum ştiţi, au fost folosite anumite principii de construire ce sunt încă minuni ale lumii chiar şi în zilele noastre. De exemplu, pietrele au fost cuplate atât de precis în cadrul piramidei, încât, în prezent, abia poţi introduce o cartelă telefonică între ele.

„Domnul Tuturor" se referă la acea fiinţă foarte evoluată şi măreaţă, Iisus Hristos, al cărui regat aparţinea unei „alte lumi" (de pe altă lume), o planetă din sistemul nostru solar care este mult mai avansată decât a noastră în ceea ce priveşte dezvăluirea spirituală. Acest suflet extrem de spiritual s-a născut pe Pământ şi a devenit un învăţător nemaipomenit al Luminii şi Iubirii.

Aşadar a fost construită piramida, iar cunoştinţele străvechi au fost ascunse în pereţii săi de piatră pentru a persista peste veacuri. Noe, un căutător sincer al Luminii spirituale, a fost contactat de Oamenii din Farfurii şi a fost avertizat cu privire la schimbarea planetară ce avea să-i distrugă pe Oamenii Planetei Trei (Pământ). Aşa că Noe a construit o arcă, după cum a fost sfătuit.

Apoi Pământul s-a cutremurat groaznic!

Iar oceanele au VUIT peste pământ, inundând TOATE zonele populate. „Iar apele au triumfat cu măreţie pe Pământ; şi toate colinele înalte, ce se aflau sub cerul întins, au fost acoperite. Apa a crescut cu cincisprezece coţi; iar MUNŢII au fost înghiţiţi. Şi TOATĂ SUFLAREA de pe Pământ S-A STINS, atât a orătăniilor, cât şi a vitelor, a jivinelor şi a fiecărei vieţuitoare de pe Pământ, şi TOŢI OAMENII. Toate fiinţele ce inspirau suflarea vieţii,

TOATE lucrurile de pe uscat, au încetat să mai trăiască", Facerea 7:19.

NOE şi puţinii săi discipoli credincioşi au fost, desigur, cruţaţi pentru ca rasa să poată dăinui, precum a plănuit Stăpânul Gânditorilor. Şi astfel a continuat până în zilele noastre.

Un singur lucru este greşit. Unii dintre noi, pământenii, prea mulţi dintre noi de fapt, au refuzat să-şi dezvolte partea spirituală a vieţii, precum am evoluat în părţile mentale, tehnice şi materiale ale vieţii. Cât de deplorabil! Ne-a fost spus în repetate rânduri: „Cu toate putinţele voastre de a căpăta, căpătaţi înţelegerea!". Aceasta însemnând ÎNŢELEPCIUNEA SPIRITUALĂ, nu-i aşa? De ce anume credeţi că are nevoie cel mai mult naţiunea noastră, de fapt, lumea întreagă, acum? De mai multe rachete ghidate? De mai multe bombardiere cu turboreactor supersonic? De o „rezervă" mai bogată de bombe atomice şi cu hidrogen?

Nu! De un million de ori NU!! Voi cunoaşteţi răspunsul, la fel ca mine. Avem nevoie de o TREZIRE SPIRITUALĂ dinamică! Trebuie să trimitem o RAZĂ-DE-IUBIRE către fraţii noştri, oameni din toate ţările, şi să îi determinăm să aibă o „reacţie" mai elevată. Dar pentru a trimite o astfel de Rază-de-Iubire, trebuie ca noi, la nivel individual, cât şi colectiv, să simţim şi să experimentăm această TREZIRE SPIRITUALĂ dinamică. Trebuie să încetăm să ne mai înăbuşim înţelepciunea spirituală. Trebuie să nu permitem ca aceasta să fie sufocată de atenţia risipită pe probleme ce NU au legătură cu Spiritul. Doar adevărata RAZĂ-DE-IUBIRE (pe care ne-au desluşit-o Marii învăţători acum 2.000 de ani) poate anula efectul îngrozitoarei RAZE-LETALE cu care „se joacă" omul.

Acest „Cunoscător” dinăuntrul nostru este revelatorul întregii înţelepciuni adevărate şi poate fi contactat prin păstrarea atenţiei asupra Măreţului Sine Autentic sau asupra Prezenţei-Dumnezeieşti din sufletele noastre. Doar prin devotamentul acordat acestui centru spiritual dinăuntrul vostru îşi va revela „Cunoscătorul” adevărata înţelepciune. Cei mai înţelepţi oameni care au trăit pe acest pământ şi-au căpătat judecata astfel!

Atunci când reptilienii năpădeau Pământul

Dacă putem afirma că Michael X a greşit în timp ce folosea cei mai eleganţi termeni pentru a defini originea secretă a umanităţii, atunci acest lucru se datorează faptului că reuşeşte să creeze o imagine atât de pozitivă a planetei noastre şi a sistemului nostru solar, pe care suntem doar rezidenţi printre multe trilioane de ocupanţi. Să nu uităm că mai există şi o parte mult mai sinistră şi foarte negativă a originii noastre istorice de care au vorbit, în paginile anterioare, Wilbert Smith şi Yahshua ben Yahweh.

Această istorie ascunsă a Pământului include şi existenţa unei societăţi secrete, cunoscută drept rasa reptilienilor, care a coexistat cu umanitatea încă de la formarea planetei noastre. Legenda spune că aceste fiinţe au ajuns aici de pe Venus şi au ocupat suprafaţa Pământului pentru o perioadă scurtă, dar l-au abandonat din pricina condiţiilor nu prea favorabile pentru ele. Acestea aveau dimensiuni mari, corpuri solzoase, ochi ca de broască şi erau avansate din punct de vedere mental, deşi nu evoluaseră moral şi spiritual şi se spune că erau extrem de crude şi de rele. Pentru a supravieţui pe planeta noastră, s-au stabilit

în cele din urmă în interiorul lumii noastre, unde au construit oraşe mari şi au luat în posesie un sistem de tuneluri existent, construit de cei care au scăpat din Atlantida, când această civilizaţie s-a năruit.

Lectorul şi filozoful Riley Crabb a petrecut mulţi ani răsfoind prin texte antice în încercarea de a gasi referinţe la adresa acestor fiinţe reptiliene şi a descoperit nişte lucruri interesante.

Dl. Crabb spune:

„Dacă Rasa reptilienilor a stăpânit planeta noastră în urmă cu mii de ani, ar fi lăsat vreo urmă a prezenţei ei. O găsim în legendele şi miturile despre şerpi ale tuturor popoarelor. Dar Şarpele care păşeşte ca un om pare să-şi fi lăsat şi portretul, în piatră, în diverse locuri pe această planetă. Cercetătorul Robert Dickhoff oferă un exemplu bun al acestui lucru într-o poză a unei sculpturi în piatră a zeului babilonian Ashur în cartea sa *Agharta* ce spune: «o zeitate umanoidă, cu cap de vultur şi aripi, dar în rest ca restul oamenilor»„.

În cartea sa *Drumul din Cer*, George Hunt Williamson compară o poză a uneia dintre statuile mari de piatră pe care a găsit-o pe platoul Marcahuasi din Peru cu o poză a zeului egiptean Thoueris, aflat în Muzeul din Cairo. Asemănarea este remarcabilă. Capul lui Thoueris are aceeaşi formă generală ca aceea a lui Ashur de pe această pagină, deşi poate ar părea mai similar capului unui hipopotam ca înfăţişare.

De asemenea, Thoueris este burtos şi dezbrăcat şi nu are aripi sau solzi. Scriitorul relativ misterios care preferă să fie cunoscut doar sub numele de „Branton” a scris foarte mult despre acest subiect. Monografia sa secretă, intitulată *Adevărul despre Rasa reptilienilor* şi *Originea Subterană a OZN-urilor*

(disponibilă pentru $25 la Inner Light Publications, Box 753, New Brunswick, NJ 08903), oferă o adevărată lovitură straşnică şi ar trebui să servească, spune el, drept un manual de „utilizare pentru membri ai „Rezistenţei Umane", ca un ghid despre strategia extraterestră!"

În volumul său, Branton se foloseşte de numeroase surse pentru a dezvălui motivele şi cauzele rasei reptilienilor. Câteva dintre cele mai bune citate ale descoperirilor sale sunt reproduse în cele ce urmează:

Oameni creaţi?

Cu ceva timp în urmă, un scriitor numit Robin Collyns a sugerat într-un articol că rasa reptilienilor a avut o influenţă majoră de-a lungul istoriei. Collyns era de părere că rasa reptilienilor l-a creat pe om şi l-a aşezat aici, pe această planetă.

„...Vechile legende sumeriene, babiloniene, egiptene şi greceşti fac referire la zeităţi asemănătoare «şerpilor», despre care se crede că au locuit odată în «infern»„. În acest context, grădina raiului capătă o valoare şi o semnificaţie suplimentare, posibil de o importanţă supremă. Legendele curate din Australia şi din insulele Pacificului oferă referinţe nenumărate în legătură cu zeităţile/fiinţele asemănătoare şerpilor, care erau asociate în Antichitate cu enigma creaţiei în acea zonă. (Notă: De fapt, există relatări despre peşteri australiene, mai ales din zonele Black Mountain, North Queensland şi Nullarbor din sudul Australiei, care au fost locul a numeroase dispariţii. De asemenea, există poveşti despre tuneluri antice, aflate sub insulele polineziene şi cunoscute doar de „kahunase" sau de

„vraci”, în care se presupune că sălăşluiesc fiinţe neomeneşti. Simbolul şarpelui în spirală este întâlnit în întregul Pacific şi este universal asociat cu enigma creaţiei).

Din cele mai vechi timpuri, simbolul şarpelui se poate întâlni în multe părţi ale lumii, dar indubitabil, cea mai fascinantă portretizare este un detaliu de pe un papirus magic egiptean, expus la British Museum, înfăţişând un şarpe cuprins într-un disc ce emite raze. Cea mai neobişnuită formă a simbolului şarpelui este o spirală reprezentând un şarpe încolăcit; acest simbol a fost descoperit ca petroglifă şi sub alte forme pictoriale în Marea Britanie, Grecia, Malta şi Egipt, ca model de olărit în New Mexico, ca desene terestre pe Platoul Nazca, Peru, şi pe toate insulele Pacificului (Notă: Aproape fiecare locaţie menţionată aici s-a confruntat cu o activitate subterană intensă).

Collins încheie: „... Legendele aborigene indică faptul că fiinţele asemeni reptilelor nu se fereau de război, iar o paralelă identică acesteia este menţionată, de asemenea, în legendele hinduse despre poporul Naga, fiinţe sub formă de şarpe care proveneau din una din cele şapte lumi (Notă: „infernul” din Patala este considerat de hinduşi ca fiind cuibul fiinţelor asemenea reptilelor, care se spune că conţine şapte niveluri, aflate sub întreaga regiune a Hindustanului sau a Orientului îndepărtat).

Legendele aborigene (spun că) fiinţele asemeni reptilienilor au purtat multe războaie în jurul regiunii Ayers Rock, iar şanţurile verticale de aici servesc drept mărturie a acestor războaie”.

În cartea *Slujirea şarpelui*, reverendul John Bathurst Deane a făcut următoarele declaraţii: „... Unul dintre (cei) cinci

constructori ai Tebei era botezat după zeul-şarpe al fenicienilor, OFHION... Primul altar ridicat de ciclopi la Atena îi era dedicat lui «Ops/zeitatea reptiliană»... Slujirea simbolică a şarpelui era atât de obişnuită în Grecia, încât Justin Martyr îi acuză pe greci de introducerea acestuia între misterele tuturor zeităţilor lor. Se spune că chinezii sunt superstiţioşi în alegerea unui teren pe care să construiască un sălaş sau un mormânt: conferindu-l capetelor, cozilor şi labelor diverşilor dragoni ce trăiesc sub pământul nostru". Dl Bathurst mai spune că hierogramele sau descrierile unui cerc (reprezentând soarele) cu aripi şi şerpi ieşind din acesta sunt caracteristici predominante „în hieroglifele persane, egiptene şi mexicane. În China, Hindustan, Grecia, Italia şi Asia Mică, acest simbol este reprezentat mai clar, dar mai rar şi a fost descoperit până şi în Marea Britanie" (*Slujirea şarpelui urmărita în întreaga lume*, de Rev. John Bathurst Deane, Londra, J.G. & F. Rivington, 1833).

În cartea sa *Reptile veninoase* (Charles Ceaibrer Sons, N.Y., 1969), autorul Sherman A. Minton Jr., un expert în biologia reptiliană şi amfibiană, dezvăluie anumite date ştiinţifice ciudate în legătură cu reptilele. Aceste date includ următoarele:

A) Toate reptilele au solzi;

B) Toate au sânge rece;

C) Toate depun ouă;

D) Toate reptilele cu membre bine dezvoltate au degete cu gheare;

E) EXISTĂ ŞOPÂRLE CU CORPURI LUNGITE, CA DE ŞARPE, UN FEL DE „VERIGĂ LIPSĂ" ÎNTRE ŞOPÂRLE ŞI ŞERPI;

F) DOVADA MODERNĂ (ŞTIINŢIFICĂ) INDICĂ FAPTUL CĂ TOŢI ŞERPII DIN VREMEA NOASTRĂ AU POSEDAT ODATĂ (ÎN TRECUTUL ANCESTRAL, ÎNDEPĂRTAT) MEMBRE CARE S-AU ATROFIAT DIN CAUZA NEFOLOSIRII, poate din cauză că au devenit creaturi acvatice sau semiacvatice (Notă: Întâmplător, şerpii sunt atât creaturi de apă, cât şi de uscat şi pot străbate orice mediu. Eu, personal, am văzut şerpi înotând prin râuri, în trecut. Nu doar Sfânta Scriptură, dar şi dovezile ştiinţifice arată că şerpii au avut la un moment dat, în trecut, membre);

G) REPTILELE CU „MEMBRE DEZVOLTATE" TRĂIESC DE OBICEI SUB PĂMÂNT.

În *Reptile veninoase* se mai spune astfel: „... Cobrele (conform legendei) sunt descendente ale poporului Naga, zeii-reptilieni ai Bharatului, sau vechea Indie. Slujirea acestora a fost datată în vremurile dravidiene preistorice, înainte de invazia ariană asupra subcontinentului, aproximativ în anul 1600 î.Hr.

Puterea poporului naga de a cauza vătămări corporale disproporţionate sau moarte aproape instantanee este explicată în Vedele hinduse ca o paralelă la energia creatoare sau cea a focului". Cartea continuă prin relatarea faptului că poporul naga a apărut, se spune, la naşterea lui Guatama Siddharta, care mai târziu a devenit „Buddha". Observaţi faptul că „Şarpele" a jucat, de asemenea, un rol important în legendele formate în jurul unei alte figuri religioase hinduse, şi anume „Krişna". Străvechea „fântână" Sheshna din Benares, India, se spune că ar fi locul traditional unde a fost scris ghidul clasic al învăţăceilor yoghini, *Aforismele lui Patanjali despre yoga*.

Această „fântână” se spune că ar fi o intrare într-unul din sălaşurile subpământene ale nagaşilor. Slujitorii „Mielului” propovăduiesc faptul că toţi oamenii sunt egali SUB Dumnezeu, în timp ce „Şarpele”, sau „Bestia”, proclamă că anumiţi oameni sunt mai „sfinţi” (zei) decât alţii, de aici rezultând atrocităţi îngrozitoare. Observaţi că acelaşi model al înşelăciunii pe care îl întâlnim în această situaţie este, în aparenţă, asemănător cu cel ce a fost folosit împotriva Evei, după cum se notează în capitolul 3 al Facerii. Satana i-a inspirat pe aceşti hinduşi derutaţi (urmaşi ai Evei) prin doctrinele hulitoare bazate pe minciuna „Voi toţi veţi fi precum zeii”, învăţătură aflată la baza yoga; şi anume, că prin captarea aşa-numitei „forţe universale”, sau „forţa şarpelui (Kundalini)”, se pot obţine puteri supranaturale şi astfel să devii un „zeu”. O astfel de practică ocultă a fost folosită de Adolf Hitler şi de ocultiştii teozofici, rosicrucieni, iezuiţi etc. care îl înconjurau, dar în loc să capteze „forţa universală” mitică, ei s-au îndeletnicit cu puteri demonice, ce se ascundeau în spatele faţadei amăgitoare a acestei „forţe” panteistice. Cum se pot explica altfel atrocităţiile îngrozitoare comise de nazişti în cel de-al Doilea Război Mondial? S-ar putea să existe indicii ale faptului că societăţile oculte ale lui Hitler erau în legătură cu acest popor reptilian.

Printre acestea ar fi faptul că Hitler însuşi citise cartea *Rasa care vine*, scrisă de marele maestru rosicrucian Bulwer Lytton, care descrie o rasă subterană ce a captat o presupusă forţă numită „vril”, identică „forţei şarpelui (Kundalini)”. Apoi, Hitler a organizat numeroase expediţii secrete în vederea explorării minelor şi peşterilor din diverse părţi ale lumii.

Un cult straniu de călugări ocultişti tibetani a fost descoperit sub anumite ruine ale bombardamentelor din Berlin, la sfârşitul războiului, aceştia fiind ucişi de explozii. Au existat zvonuri potrivit cărora călugării din munţii Himalaya (sub care se spune că există una dintre cele mai mari concentraţii de nagaşi sau membri ai rasei reptilienilor) lucrau în secret alături de Hitler pentru a crea o religie demonică mondială.

În cartea *Reptile veninoase* se mai spune şi că, în prezent, fântâna Sheshna poate fi văzută în Benares, India, şi, potrivit lui Minton, „are 40 de trepte ce coboară într-o adâncitură circulară şi care duc apoi la o uşă de piatră în care sunt sculptate cobre. Se spune că aceasta este intrarea în PATALA, iadul reptilian" (lumea subterană).

Este ciudat faptul că cel mai important centru al misticismului din Tibet este un templu uriaş numit PATALA, zvonindu-se de ani de zile că ar fi construit deasupra unor peşteri şi tuneluri de origine străveche.

Ocultiştii budişti precum Robert Dickhoff şi alţii au susţinut că sub Asia Centrală există un tărâm subteran antic, cunoscut sub numele de „Agharta", din pricina căruia s-au luptat fiinţe subterane omeneşti şi reptiliene pentru a stăpâni oraşul antic, care pare să fi fost construit în timpuri predeluviene.

Mai există două alte cărţi, scrise de călători din acea regiune, care descriu acest tărâm subteran; acestea sunt *Bestii, oameni şi zei*, scrisă de Ferdinand Ossendowski, şi *Shambhala*, de Nicholas Roerich.

Părerea mea despre aceste scrieri este că, deşi descriu numeroase relatări ale popoarelor de la suprafaţă, ce au migrat în timpuri străvechi în această lume subterană şi acum locuiesc

acolo, folosind o formă avansată de tehnologie, multe dintre acestea sunt umbrite de confuzia şi dezinformarea ce însoţesc adeseori implicarea ocultistă de care dau dovadă, cu siguranţă, mulţi din aceste regiuni.

OZN-uri. fiinţe gray şi reptilieni

În cartea sa *Pe ţărmurile unor lumi nesfârşite*, Andrew Tomas oferă nişte informaţii mai recente Privind „nagaşii" sau „poporul reptilienilor". Dl Tomas l-a intervievat pe Nicholas Roerich în cartea lui, care a arătat că „poporul reptilienilor" şi fenomenul „OZN" erau chestiuni strâns legate una de cealaltă, e asemenea, Tomas a introdus relatarea unui tibetan, care se presupune că s-a întâlnit cu „nagaşii" faţa în faţă. Acesta susţinea că fac parte din poporul reptilienilor sau că erau fiinţe reptiliene sub formă umanoidă, care trăiau în peşteri, sub pământ.

Sursa afirma că nagaşii deţin o bază importantă sau un adăpost aflat sub munţii adiacenţi lacului Manosowar din Tibet, format din încăperi la fel de mari şi de complexe ca „Taj Mahal-ul", dacă nu şi mai şi.

Câteva legende hinduse susţin, de asemenea, că nagaşii se pot deghiza câteodată, folosind forme aproape omeneşti, uneori fiind dificil de a le aprecia sau desluşi caracteristicile reptiliene, deşi ochii acestora şi chiar respiraţia ar putea, din când în când, să îi demaşte. Cu câţiva ani în urmă, postul de televiziune NBC a produs un miniserial intitulat V ce înfăţişa fiinţe asemeni oamenilor, care veneau pe Pământ deghizate ca „fraţi din spaţiu", cu intenţia de a-l salva pe om de la distrugere, asta doar până când unii oameni au descoperit că aceşti „cameleoni" erau

de fapt de provenienţă reptiliană şi se aflau aici pentru a ne cuceri. Dar toate acestea sunt din domeniul ştiinţifico-fantasticului, nu-i aşa? În realitate, acest concept nu este deloc recent, ci datează de pe vremea povestirilor din întreaga istorie hindusă privitoare la această rasă reptiliană subterană, cu puteri supranaturale. De fapt (cititorii pot accepta asta sau pot să nu o ia în seamă, după bunul lor plac), un prieten de-al meu care investighează de câţiva ani atât fenomenele aeriene, cât şi cele subterane, şi mai ales conexiunea „reptiliană" atribuită ambelor fenomene mi-a spus cam în perioada în care acest serial avea să apară că lucrase cu nişte prieteni în Hollywood la producţia unui film care, deşi era fictiv, se baza pe relatări concrete ce au fost descoperite prin cercetarea în care a fost implicat acesta alături de alţii.

Acest tip mi-a spus că un „spion" din cadrul NBC a văzut scenariul înainte ca prietenii săi de la Hollywood să poată strânge fondurile şi toate celelalte necesare pentru a produce acest film.

NBC deja rescrisese scenariul, a produs şi a transmis miniserialul V, care a fost vizionat în toată ţara. Astfel este natura competitivă care-pe-care a Hollywoodului. Acum, cititorul va trebui să aprecieze de unul singur cum stau lucrurile. Mi-a spus sursa mea adevărul? Sunt sigur că da. Dar vreau să subliniez aici faptul că astfel de entităţi „cameleonice" chiar au fost descrise.

John Lear a dezvăluit într-o scrisoare către cercetătorul „Jason Bishop" (pseudonim folosit la cererea sa), datată 6 octombrie 1990, că o sursă de-a lui (un agent de pază care lucra în tunelurile de sub Terenul de Testare Nevada) l-a informat că

printre diferitele tipuri de creaturi reptiliene, dintre care cinci au fost menţionate, ce se pare că au fost văzute în Peşterile întretăiate de mare adâncime, se află una care s-a spus că ar fi foarte asemănătoare celor din „miniserialul V (care la rândul său, după cum am spus, a fost la început inspirat de cercetări şi descoperiri concrete).

Lear, Cooper şi mulţi alţii susţin că există o legătură între lacurile Dulce şi Groom printr-o instalaţie aflată sub Page, Arizona

(**NOTĂ**: O sursă a susţinut că, atunci când se construia barajul Hoover din apropiere de Las Vegas, muncitorii au dat peste peşteri imense în timp ce foloseau explozibil. Ar putea barajul canionului Page-Glen să fie de asemenea legat de peşteri enorme care să conţină o „bază" alimentată hidroelectric?). Dar acest lucru poate fi important mai ales când ne gândim că fiinţe de o natură oarecum asemănătoare au fost semnalate în Dulce, New Mexico.

Rasa reptilienilor, ţinută sub observaţie

O publicaţie rară şi foarte dificil de găsit, ce circula la sfârşitul anilor '40, era „*Manuscrisul Hefferlin*". Alcătuită din o sută sau mai multe pagini, redactate cu un singur spaţiu între rânduri, monografia era distribuită mai ales de către „credincioşi" care tipăreau câte cinci copii deodată şi le împărţeau prietenilor şi asociaţilor. Pe parcursul unei perioade de timp, grupul din California, cunoscut sub numele de Fundaţia de Cercetare a Ştiinţelor de Frontieră (Borderland Sciences Research Associates - BSRA), a retipărit unele dintre cele mai

interesante pasaje din *Manuscrisul Hefferlin*, mai ales pe cele referitoare la o societate subterană vastă şi structura acesteia. Hefferlinii, s-a spus, erau o echipă formată dintr-un soţ şi o soţie care făcuseră parte din Marină şi care aveau cunoştinţă despre existenţa unei civilizaţii subterane stratificate probabil de când realizau expediţii personale sub pământ. În ceea ce priveşte realitatea rasei reptilienilor, soţii Hefferlin au făcut diverse declaraţii după ce se pare că au observat ei înşişi aceste reptile gigantice, dintre care unele au fost ţinute sub observaţie dintr-un motiv necunoscut (poate pentru a le reînsufleţi la un moment dat cu scopul conducerii unui atac decisiv asupra locuitorilor de la suprafaţă).

Soţii Hefferlin au relatat cele văzute astfel:

„În coridorul de la intrarea primului nivel din Templu (Rainbow City, Antarctica), aproape de capătul din spate, sunt trei stâlpi înalţi ce susţin plafonul din acest loc. Aproape exact în spatele acestor stâlpi şi pe peretele din capătul coridorului se găsesc imagini înfăţişând trei fiinţe, doi bărbaţi de fiecare parte a unei siluete feminine. Aceste imagini par a reprezenta feţe şi siluete umane; dar nu lipseşte nici influenţa reptiliană, ca şi cum ar reprezenta o îmbinare subtilă a celor două fizionomii.

«Exact sub această zonă, la primul şi la al doilea nivel, există camere plasate central faţă de subsolul Templului, iar sub aceste încăperi sunt nivelurile trei şi patru ale unui sector. Acest sector, de la primul la cel de-al cincilea nivel inclusiv, a fost sigilat ermetic de structura superioară, cât şi de restul nivelurilor de la subsolul Templului.

În această încăpere superioară au fost găsite trei umanoid-reptiliene în containere transparente verticale, iar în

spatele acestora erau încă trei de acelaşi fel, fiind evident soţi ai celorlalţi trei. Primii trei erau originalele celor trei imagini reprezentate mai sus, pe peretele din capătul coridorului. În zona nivelului secundar, chiar sub această încăpere, au fost descoperite multe corpuri umanoid-reptiliene asemănătoare, iar în zona de sub acest nivel, numărul trei şi patru, se aflau întinse numeroase astfel de tipuri de corpuri, plasate pe paturi suprapuse, cu patru niveluri. La nivelul cinci erau animale şi vegetaţie.

Acest sector izolat conţinea un gaz precum ceaţa, pentru a păstra toate formele de viaţă pe care le conţinea zona într-o stare de însufleţire suspendată sau de repaus de conservare. Oamenii noştri de ştiinţă au depus eforturi de cercetare pentru a descoperi că aceste corpuri umanoid-reptiliene erau recipiente robotice reconstruite, realizate din substanţa cărnii corpurilor originale, care fuseseră mai demult corpuri de şerpi cu braţe. Tipurile de animale şi de vegetaţie erau unele de neîntâlnit pe această planetă. Nu aparţin Pământului!

În locuinţa omului conducător aflat la al cincilea nivel aflat deasupra pământului, bine ascunsă în peretele camerei de zi a apartamentului, este o cameră mică, precum o debara. Printre un sortiment de bobine de forme ciudate şi alte aparate stranii, ascunse în pereţi, se întâmplă lucruri extrem de interesante şi foarte stranii. La un capăt se află un ecran, iar într-o parte a peretelui sunt un panou de control, gradaţii, un cadran şi o lentilă de cristal colorată în verde, prin urmărirea manualului de instrucţiuni găsit într-un sertar ascuns al panoului de control, mecanismul a devenit activ; iar în aceasta a constat cheia majorităţii cercetărilor ce au urmat”.

Poporul dero (roboţi răufăcători)

Înainte de moartea sa din anii '70, un mecanic auto din Pennsylvania care auzea „voci” prin maşina sa de sudură a scris milioane de cuvinte profunde despre fiinţe subterane, despre controlul societăţii de la suprafaţă şi despre războiul neîncetat ce are loc între un grup sinistru de locuitori subpământeni, pe care acesta i-a identificat ca fiind poporul dero, şi poporul mai binevoitor, tero, ambele ocupând peşteri imense aflate chiar sub picioarele noastre.

Deşi a fost ridiculizat, batjocorit şi luat în derâdere de mulţi oameni, Richard Shaver şi-a păstrat poziţia de-a lungul vieţii sale pentru a le spune puţinilor curajoşi care îl ascultau adevărul despre aceste fiinţe din interiorul Pământului, despre care a insistat că, de fapt, au răpit mii de oameni în fiecare an, i-au ţinut în cuşti mici, le-au controlat minţile cu ajutorul maşinilor antice cu raze, au întreţinut toate felurile perverse şi de neimaginat relaţii sexuale cu prizonierii lor şi efectiv au mâncat carnea direct de pe oasele victimelor răpite. Se pare că poporul dero speră să recapete, până la urmă, controlul suprafaţei şi a învăţat deja cum să controleze minţile multor lideri mondiali pentru a-i face să comită acte inumane la adresa cetăţenilor lor (inclusiv războaie pe scară largă).

Shaver a accentuat faptul că nimeni nu se poate feri de activităţile sinistre ale poporului dero şi ne-a avertizat despre adevărata natură a OZN-urilor; multe dintre care, a concluzionat acesta, provin de fapt din interiorul Pământului, nu din spaţiu. Acum 40 de ani, Shaver chiar a scris despre dispariţia şi răpirea oamenilor atribuite acestor forţe din interiorul Pământului, iar

în curând, vom prezenta povestea surprinzătoare despre ceea ce vor de fapt de la noi aceste nave pe care noi le numim OZN-uri.

Probabil cea mai bună sinteză pe care am văzut-o a ceea ce a devenit cunoscut drept „Misterul Shaver" a fost realizată de adesea-citatul Riley Crabb. Deşi Crabb nu a fost de acord cu tot ceea ce a declarat dl Shaver, şi-a dat seama că o mare parte din acest material ar trebui considerată adevărată.

Rasa strămoşească a uriaşilor, zeii străvechi de odinioară

Una dintre descoperirile lui Richard Shaver a fost existenţa unui neam extins de fiinţe care au ocupat această planetă în urmă cu mii şi mii de ani. Planeta noastră, Pământul, se afla atunci în epoca sa de aur. Aceşti superoameni erau mari savanţi, care au construit sistemul de tuneluri din interiorul planetei şi l-au umplut cu echipamente electrice şi mecanice nemaipomenite, pe care le-au dezvoltat şi perfecţionat. De ce nu avem nici-o înregistrare a acestei rase măreţe, nici a realizării acesteia aici pe suprafaţa Pământului? Planeta a fost curăţată de marele potop. Acest cataclism nu a lăsat nici-o urmă, cu excepţia celor din peşteri. De asemenea, acest neam măreţ avea milioane de sclavi, probabil locuitori ai Atlantidei timpurii. Un război atomic total a precedat această catastrofă naturală. Milioane de sclavi s-au retras în peşteri pentru a se salva, în timp ce stăpânii lor au scăpat, îmbarcându-se pe navele lor spaţiale. Suprafaţa fiind prea radioactivă pentru a menţine viaţa, sclavii au fost nevoiţi să înveţe să trăiască în peşteri şi ulterior a început să le placă.

Aproape cincizeci de miliarde dintre urmaşii degeneraţi ai acestor locuitori ai Atlantidei încă se află acolo, în acele caverne, conform spuselor lui Shaver. Acesta este un număr incredibil de mare. Acesta a mai susţinut că există mai mult spaţiu de trai în caverne decât cel de aici, de la suprafaţă. Nu pot să cred aşa ceva; deşi fără să fi văzut aşa ceva cu ochii mei, nu pot sa neg această posibilitate. Shaver spune că o mare Parte din echipamentul aflat în caverne se află încă într-o bună stare de funcţionare.

Nu ştiu cum poate fi acest lucru adevărat după mii e ani de neutilizare. Fiinţele umane degenerate nu pot fi buni mecanici; cu toate acestea, Shaver susţine că mult:e dintre problemele noastre, întâmpinate aici, la suprafaţa pământului, sunt cauzate de echipamentul electronic abandonat al zeilor strămoşeşti. Printre altele, aceştia au lăsat maşini de proiectare a gândurilor, încă în stare de funcţionare şi în continuare folosite de cei abandonaţi, în vederea proiectării de gânduri răutăcioase, creatoare de probleme, în minţile locuitorilor nebănuitori de la suprafaţă.

Membrii poporului dero

Există fiinţe rele şi fiinţe bune în caverne, la fel cum avem noi aici la suprafaţă. Cei răi sunt denumiţi dero, o prescurtare a cuvântului abandondero. În lumea cavernelor, Răul pare să învingă neîncetat binele. Acest fapt nu diferă prea mult de situaţia de la suprafaţă, nu-i aşa? Atât timp cât situaţia va sta astfel, niciun secret sau vreun echipament lăsate de strămoşi nu vor ajunge vreodată la suprafaţă şi nu ne vor aduce vreun beneficiu.

Cum arată aceste fiinţe umane degenerate? Shaver spune că arată ca şi trolii descrişi în romanul scris de Peer Gynt şi Sigrid Undset, *Kristin Lavransdatter*. Putem adăuga şi nibelungii, popularizaţi în operele lui Wagner, şi menehunii din mitologia hawaiană. Legende legate de „oameni mici" diformi se pot găsi peste tot în lume.

Shaver susţine că aceşti membri ai poporului dero sunt spiritele din spatele oracolelor din temple. De asemenea, sunt destinatarii şi devoratorii ofrandelor lăsate în altarele templelor. Ei sunt păstrătorii averilor şi ai darurilor zeilor în caverne. Să dovedeşti aşa ceva este aproape imposibil.

Shaver despre farfuriile zburătoare

Acesta susţine că există trei tipuri de farfurii zburătoare: cele care vin din spaţiu, cele care vin din interiorul planetei la intrările în caverne şi cele care sunt proiecţii iluzorii. Shaver susţine că cele din a treia categorie sunt doar imagini de diversiune proiectate pe cer de către maşinile cu raze din caverne. Acestea ne fac să privim într-o direcţie, în timp ce altceva se petrece pe cer, ceva ce nu vor ei să vedem.

Degeneraţii care locuiesc în caverne nu construiesc farfurii. Ei doar manevrează maşini de zburat antice, construite iniţial şi lăsate acolo de către rasa strămoşească, ce se află încă într-o stare bună pentru zbor. Aceşti gardieni autoproclamaţi ai comorilor din caverne stau şi aşteaptă sosirea piraţilor spaţiali, sau a vizitatorilor, iar apoi ţâşnesc într-o urmărie aprinsă, cauzând astfel bătălii aeriene. Câteodată există martori ai

acestor evenimente, muritori de rând care se târăsc pe suprafaţa pământului şi care privesc cuprinşi de o teamă a necunoscutului.

Câteodată există şi victime în rândul nostru. În secolul al XIX-lea a avut loc una dintre aceste bătălii easupra zonei Sawmill Run, Pennsylvania. Două nave spaţiale camuflate în nori s-au ciocnit acolo în cer şi au stârnit o furtună nimicitoare şi o rupere de nori ce s-au revărsat asupra oraşului de dedesubt. Cincizeci de oameni s-au înecat. Unii dintre aceşti vizitatori aerieni nu iau în considerare bunăstarea noastră, precum nici noi nu facem asta pe timp de război.

Richard Shaver spune că pe hărţile vizitatorilor care vin aici din alte părţi ale universului planeta Pământ este etichetată drept „Marele Cavou". Solul de sub picioarele noastre este „depozitul de vechituri uitate", o mare magazie ce conţine relicve ale trecutului. Este interesant că majoritatea popoarelor primitive consideră interiorul Pământului ca fiind chiar asta, un depozit de vechituri uitate.

Suntem o proprietate

Shaver a reluat cele spuse de Charles Fort cu ani în urmă: „Suntem o proprietate". Fiindcă veni vorba, acest rezumat de concluzii ale lui Fort mi-a fost oferit de către un ofiţer al Aviaţiei din Honolulu acum câţiva ani. Cred că a fost nevoit să îl citească pe Charles Fort ca parte din instrucţia cu privire la farfuriile zburătoare. În orice caz, acest ofiţer al Aviaţiei mi-a povestit cum l-au convins, până la urmă, cercetările asupra necunoscutului făcute de Fort, că suntem proprietatea neglijată a unei rase alcătuită din fiinţe care au venit pe această planetă cu milioane

de ani în urmă. Aceşti vizitatori străvechi erau interesaţi să producă sau să încerce să producă o rasă superioară prin încrucişare selectivă. Reproducerea s-a dus pe celălalt făgaş. Aceştia au fost dezamăgiţi de rezultat şi au plecat, părăsindu-ne sau mai degrabă i-au părăsit pe strămoşii noştri îndepărtaţi. Apoi, din când în când, se întorc să culeagă câteva specimene pentru a vedea cum ne descurcăm. Rezultatele sunt încă dezamăgitoare, aşa că aceştia aruncă specimenele înapoi în ţarc şi decolează din nou!

Fort şi Shaver nu par a fi singurii care au concluzionat că această planetă este un fel de mahala a acestui sistem solar, cu o colecţie aleasă de paraziţi, leneşi, vagabonzi şi oameni ca mine şi ca tine. Această imagine nu e prea măgulitoare pentru egourile noastre, nu-i aşa?

Dl Shaver e de părere că situaţia noastră este complet iremediabilă. El crede că nu vom obţine niciun secret din peşteri şi că fiinţele de acolo de jos, fie ele umane sau nu, au atâta putere încât, dacă ar vrea să vină la suprafaţă, pur şi simplu ar prelua controlul şi ne-ar anihila. Shaver spune că acestea nu fac asta pentru că noi le suntem folositori.

Energia razelor din caverne

Puţinele dovezi pe care le avem par să indice că forţele răului domină lumea cavernelor şi că sunt extrem de atente cu secretul lor. Această dovadă vine în sprijinul avertizărilor sumbre ale învăţătorilor oculţi alchimişti de la suprafaţă: Lăsaţi lumea cavernelor în pace! Dacă vă preţuiţi viaţa, sănătatea mintală, nu încercaţi, în niciun caz, să o cercetaţi. Experienţa unuia dintre

asociaţii noştri BSRA confirmă previziunile groaznice ale alchimiştilor.

Cu ani în urmă, Meade Layne, directorul de pe vremea aceea al Fundaţiei de Cercetare a Ştiinţelor de Frontieră (Borderland Sciences Research Associates -BSRA), a primit o scrisoare de la Shaver, în care descria cele întâmplate. Încercarea lui Layne de a lua legătura cu Shaver a fost un eveniment extrem de neplăcut.

„Stăteam întins şi respiram ritmic, în încercarea de a-l contacta pe Shaver cu ajutorul minţii, în primul rând. Întâmplarea a curs repede. După izbucnirea unei flăcări portocalii, am fost prins de cea mai teribilă forţă psihică pe care am experimentat-o în ultimii ani. Eram complet conştient şi mă aflam în corpul meu, dar eram paralizat. Auzeam sunete ciudate, dar nu puteam să le localizez sau să le identific. Mă luptam cu forţa, dar nu puteam să mă eliberez. Aceasta a fost prima dată când am fost prins în încleştarea unei forţe din care nu mă puteam salva. Dacă această stare există, ar trebui cercetată, dar eu am făcut lucrul acesta pentru ultima dată. Am fost instruit cu pricepere pentru a şti ce capcane să ocolesc în cercetarea ocultă, dar în acest caz nu mă implic!”.

A continuat să scrie că, dacă soţia sa nu ar fi fost acasă la momentul în care a încercat să îl contacteze pe Shaver, şi-ar fi putut părăsi corpul sau ar fi murit. Soţia sa, simţind că ceva nu e în regulă, l-a scos din acea stare. Un alt asociat BSRA, Trevor James, susţine că se află în legătură cu farfuriile. Sceptic în privinţa afirmaţiilor lui Shaver, dar curios în privinţa acestora, James şi-a întrebat fiinţa de legătură, Ashtar, dacă există popoare subterane şi a fost surprins să primească un răspuns afirmativ! Şi, de asemenea, o avertizare sumbră!

„În miezul planetei voastre, sălăşluieşte o rasă foarte degenerată, un popor astral, degenerat nu doar din punct de vedere ştiinţific, dar mai ales din toate sensurile morale pe care le cunoaşteţi şi le înţelegeţi. Sunt capabili să zboare în spaţiu, în cadrul regiunilor astrale, dar sunt legaţi de pământ. Ei reprezintă forţele lui Eranu, căruia voi îi spuneţi Satana. Aceştia ies la suprafaţă la Polul Sud şi au aliaţi fără principii morale şi nemiloşi. Vă dau aceste informaţii pentru a fi conştienţi de existenţa lor. Vă poruncesc să nu mai faceţi vreodată cercetări cu privire la această activitate astrală, spre siguranţa voastră" (din cartea lui Trevor James Constable, *Ei trăiesc în ceruri*).

Avertismente serioase

Eu cred că trebuie să luăm aceste avertismente foarte în serios. Ameninţarea forţelor răului din lumea subterană este cât se poate de reală. Ar trebui să fie lăsaţi în pace pentru totdeauna. Cu toate acestea, nu sunt de acord cu Shaver, care spune că aceste forţe ne vor stăpâni. După cum am spus şi mai înainte, cred principalul motiv pentru care Richard Shaver are aceste sentimente de deznădejde este ateismul său declarat. Acest lucru înseamnă că nu are credinţă sau speranţă într-un Creator atotputernic. Nu crede în Dumnezeu. Astfel, el nu găseşte vreun scop măreţ, niciun plan de evoluţie pentru omenire, care să tindă către îndeplinirea unei misiuni importante. În el nu arde nici-o Flacără a spiritului care să-l îndrume.

Potrivit ultimelor scrisori pe care Shaver le-a trimis, acesta crede acum că poporul dero îl urmăreşte la reşedinţa sa.

E interesant faptul că acelaşi sentiment de deznădejde l-a încercat şi pe H.G. Wells, care a aflat într-un fel de lumea subpământeană devreme în viaţa sa şi a scris despre aceasta în una dintre primele sale povestiri, *Maşina timpului*. Wells a scris povestea dramatică în 1895. S-ar putea să fi auzit de aceasta sau s-ar putea să fi văzut adaptarea fascinantă a lui George Pal a poveştii popoarelor eloi şi morlock în filmul *Maşina timpului* (care încă se difuzează noaptea târziu pe canalele TV de filme). În acesta, după cum vă amintiţi, poporul dero din povestea lui Wells, neamul morlock, ajunge să stăpânească pământul şi să îi transforme în sclavi pe locuitorii de la suprafaţă.

Un al treilea scriitor care a făcut referire la această superioritate finală şi copleşitoare a locuitorilor din caverne este lordul Bulwer-Lytton, scriitor metafizic al secolului al XIX-lea în Marea Britanie. Citiţi povestea sa *Rasa care vine*, în care un miner ajunge în lumea cavernelor printr-un accident, este descoperit şi întreţinut de aceşti oameni, iar apoi se întoarce la suprafaţă. Din nou, locuitorul terestru este impresionat de puterea acestora şi dramatizează ideea conform căreia locuitorii din caverne vor veni într-un final la suprafaţă şi o vor stăpâni. Deoarece această idee este reluată în mod repetat în literatura occidentală, trebuie să existe un adevăr ascuns care să reprezinte inspiraţia pentru cele imaginate de scriitorul de ficţiune. Nu ştiu cu siguranţă, dar nu mă voi duce în nici-o peşteră în încercarea de a infirma acest lucru.

CAPITOLUL 2

Controlorii

Acele forţe subpământene ce caută să ne controleze destinele au mulţi asociaţi ce sălăşluiesc la suprafaţă care să-i ajute să obţine un avantaj asupra noastră.

Acum există destule dovezi care atestă faptul că fenomenul OZN este un „mecanism de control" ce ascunde adevăratul scop al acestei bresle şi al celor care fac parte din ea. Asupra acestui domeniu al OZN-urilor este aruncată atât de multă confuzie pentru a tulbura apele, încât acum este foarte greu să separi adevărul de ficţiune. Ceea ce credeam că este realitate este cel mai adesea fantezie. Asupra întregului subiect a fost aruncat un adevărat „văl" pentru a-l face să pară cât se poate de ridicol.

Adevărul este că inclusiv OZN-urile se află în spatele acestor practici înşelătoare. La fel ca guvernele lumii, nu sunt cu nimic mai interesate să arate maselor ceea ce au de gând. Împreună îşi joacă unii altora în strună pentru a ţine publicul în ignoranţă cât mai mult timp posibil. Cât timp am fost în armată am învăţat un lucru: superiorii nu vor recunoaşte niciodată că sunt fără putere când vine vorba de inamicii lor. Cum ar putea să facă public faptul că nu au niciun fel de apărare împotriva acestor obiecte care vin şi pleacă după bunul lor plac, indiferent de numărul încercărilor noastre de a le doborî?

Guvernul american a ştiut de existenţa acestor obiecte de la bun început. Am văzut documente secrete care vorbesc de zeci de cazuri în care, în timpul celui De-al Doilea Război Mondial,

personalul nostru militar a fost literalmente atacat din toate părţile de aşa-numiţii „luptători ascunşi”. Mi s-a spus că multe din avioanele noastre au fost doborâte brusc nu de către germani sau japonezi, ci de OZN-uri, rachete-fantomă sau de orice altceva ar fi identificat armata la acea vreme.

Hitler avea o părere foarte bună despre rasa reptilienilor. Naziştii au organizat multe expediţii în zona Polului Sud pentru a găsi o deschidere către centrul Pământului. Se pare că Hitler credea că ar fi putut câştiga ajutorul acestor reptilieni, care l-ar fi urmat la suprafaţă pentru a-i îndeplini porunca, cu gândul că ei ar fi noii superzei pe care toţi cei de pe Pământ ar fi forţaţi să-i slăvească.

Societatea Thule devenise „braţul spiritual” al partidului nazist şi presupunea credinţă în Atlantis, în mesaje din sisteme stelare îndepărtate şi o nouă formă de energie. În realitate, multe din aeronavele văzute în Zona 51 din Nevada nu sunt construite de extratereştri. În schimb, sunt vehicule experimentale construite după planurile secrete ale cercetătorilor germani, dintre care mulţi au fost aduşi în SUA şi li s-a oferit azil politic, deşi este posibil să fi luat parte la crime de război atroce. Aceşti nazişti lucrau la metode alternative de propulsie, antigravitaţie şi deformarea timpului, lucru care i-a adus pe Lună undeva înainte de 1945. Am aflat că erau susţinuţi de o ramură top secretă, renegată a guvernului, care ulterior a devenit CIA. Chiar şi cei mai înalţi aleşi ai naţiunii noastre nu au voie să ştie tot ce se întâmplă după cortină. Sunt ţinuţi în ignoranţă sau, precum JFK, dacă află prea multe, sunt „aduşi la tăcere” pentru a nu le face probleme celor care cu adevărat fac jocurile.

Întotdeauna pare să existe un „ţap ispăşitor” menit să poarte toată vina. Ni s-a spus că Lee Harvey Oswald a fost singurul asasin, deşi mulţi dintre noi văd dincolo de înşelătorie şi ne dăm seama că aceasta este o minciună sfruntată.

Exact la fel, la un moment dat evreii, irlandezii, catolicii şi masonii au fost nominalizaţi ca sursă a majorităţii problemelor noastre. Cei superbogaţi, precum familia Rockefeller, elitiştii politici precum Kissinger şi diferite ordine oculte, au fost scoşi în faţă ca fiind cei în care ar trebui să aruncăm cu pietre sau să tragem gloanţe. Şi deşi unii dintre aceşti indivizi chiar sunt vinovaţi, adevărata putere ce caută să ne controleze pe toţi rămâne nevăzută, are o multitudine de aliaţi şi rămâne complet nedetectabilă datorită naturii existenţei ei. Foarte mult din ceea ce ne loveşte este nedetectabil de către simţurile noastre. Întrucât răul nu este întotdeauna palpabil, ci el provine din toate direcţiile şi din toate straturile şi componentele nevăzutului. O analiză a cunoştinţelor oculte transmise de-a lungul secolelor ne arată că în jurul nostru există tot felul de forţe ce sunt hotărâte să facă rău şi să preia controlul asupra minţilor şi corpurilor noastre.

Aceste grupuri, în sens larg, sunt identificate cel mai bine drept „Controlorii”.

Ei au ajuns aici de pe alte planete sau provin din alte dimensiuni şi şi-au făcut drum către lumea noastră fizică, unde au sperat să creeze dezordine şi în final să folosească toate resursele noastre, inclusiv oamenii, pentru propriile lor scopuri meschine. Mint şi se pretează la orice altceva pentru a-şi atinge scopurile. Nu au conştiinţă, morală, credinţă într-o forţă

creatoare superioară. Sunt aici să violeze şi să prădeze suprafaţa Pământului până când noi ne vom distruge prin orice mijloace.

Oamenii în negru îi întâlnesc pe Illuminti

Zilele acestea auzim atât de des de la Bill Cooper şi alţii despre apariţia unui ordin secret cunoscut sub numele de Illuminati pentru puterea lumii. Se Presupune că Illuminati au ajuns aici cu milioane de ani în urmă dintr-o altă lume şi au devenit co-conspiratori cu rasa reptilienilor. Mai umani ca înfăţişare, s-au integrat foarte bine în societatea noastră umană, dar consideră că este „dreptul lor înnăscut" de a se bucura de bogăţii şi plăceri de care muritorii de rând nu au voie să beneficieze. Multe dintre „valorile noastre religioase" au fost sponsorizate de ei în numele creştinătăţii pentru a putea exercita o mare putere şi control asupra vieţilor noastre, realizând pe deplin că cei mai mulţi dintre noi nu doresc privilegiul de a gândi singuri, ci preferă să fie ca oile într-o turmă.

Illuminati se află într-o poziţie bună de a ne guverna şi de a stabili legi. Ei controlează traficul de droguri, permit fluxul liber de arme nucleare către ţările subdezvoltate, pun în funcţii de putere la nivel local, statal şi federal caractere criminale şi, de fapt, controlează media, permiţând doar acele ştiri pe care ei le vor făcute publice. De aceea auzim foarte puţine lucruri serioase despre OZN-uri, surse de energie alternativă, leacuri pentru cancer, SIDA etc. În plus, suntem grosolan induşi în eroare în legătură cu o grămadă de subiecte ce ar putea fi folosite pentru a schimba fluxul disconfortului uman în favoarea noastră.

Alţii lucrează alături de Illuminati pe Pământ

Mulţi dintre cei care au obţinut dovezi palpabile ale existenţei OZN-urilor s-au trezit că se trage asupra lor, că apelurile telefonice şi corespondenţele le sunt interceptate, familiile ameninţate. Câteodată sunt vizitaţi de aşa-numite cadre militare, dar de cele mai multe ori acreditările lor sunt false, iar cei intervievaţi despre observaţiile lor află mai târziu că au fost păcăliţi. În timp, entităţi îmbrăcate în haine negre, cu ochi roşii, aprinşi şi maniere ciudate îi sperie teribil pe martorii care au văzut OZN-uri, ameninţându-i să-şi ţină gura. Aceste entităţi conduc adesea maşini negre, pot să treacă prin pereţi şi posedă abilitatea de a citi şi controla minţile. Ei sunt servitorii Illuminati şi ai rasei reptilienilor.

Cât timp am fost în armată, ne-am întâlnit adesea cu astfel de poveşti stranii care, trebuie să recunoaştem, ne nedumereau. Superiorii mei direct ierarhici ştiau foarte puţin despre ocult sau programul secret al Controlorilor, astfel încât nu au ştiut cum să reacţioneze cu cei pe care ulterior i-am identificat drept Bărbaţii în Negru. Aceia care sunt interesaţi să afle mai multe despre Bărbaţii în Negru (BIN) ar trebui să citească frumoasa carte a lui Timothy Green Beckley, *Amortizorii OZN-urilor*, disponibilă cu 15$ de la editura Inner Light, adresa poştală 753, New Brunswick, NJ 08903.

Cei gri

Multe tipuri de OZN-uri sosesc aici în mod regulat.

Slavă Domnului că unii dintre ei sunt fiinţe iubitoare, spirituale. Dar fiţi atenţi: MAJORITATEA DINTRE EI NU SUNT! Cu toţii am citit rapoarte în care oameni au fost răpiţi de extratereştri şi au fost supuşi la o serie de examinări fizice; se pare că unii dintre ei au întreţinut relaţii sexuale cu extratereştri. În marea majoritate dintre aceste cazuri, creaturile care efectuează testări asupra cărnii umane sunt mici, aproape de dimensiunile unei păpuşi, şi sunt de culoare gri. Unii dintre aceştia, inclusiv o femeie din Oklahoma pe numele de Christa Tilton, care pretinde că a fost examinată, susţin că odată urcaţi în OZN au fost aruncaţi într-un fel de bază subterană controlată de aceste entităţi sinistre. Adesea, această bază subterană poate face parte dintr-un complex militar american funcţionând, la un nivel inferior, drept ascunzătoare pentru extratereştri. În cartea mea anterioară, *Baze extraterestre subterane* (poate fi achiziţionată cu 15$ de la editura Inner Lights), am vorbit în detaliu despre multe dintre aceste povestiri. De atunci mi-au fost arătate documente secrete care spun în esenţă că „cei gri" sunt un grup cu o inteligenţă scăzută - într-un fel, nesofisticaţi -, fiinţe originare dintr-un alt sistem solar, care au fost puşi de către reptilieni să facă experimente biologice cu oameni în schimbul permisiunii de a-şi stabili propriile baze aici, majoritatea situate sub suprafaţa Pământului.

Societăţi secrete de savanţi

De asemenea, există diferite grupuri care se găsesc chiar la suprafaţă, unele bune, unele nu atât de bune, care au dezvoltat noi tehnologii pământeşti fără ca noi ceilalţi să fim implicaţi.

Majoritatea aeronavelor ce au fost văzute zburând deasupra Americii în anul 1897 erau de fapt aparate ştiinţifice secrete amplasate în aer cu câţiva ani înainte ca fraţii Wright să reuşească să-şi ridice de la sol „lada de ou" la Kitty Hawk. Majoritatea cercetătorilor aflaţi în spatele unor proiecte atât de avansate au realizat că invenţiile lor vor fi preluate de către armată şi folosite în scopuri distructive, aşa că au decis să continue singuri, dând informaţii false oricărei persoane care i-ar fi putut întâmpina într-un câmp deschis unde trebuiau să aterizeze din când în când pentru aprovizionare.

Dovezi ce mi-au fost prezentate sugerează că unii dintre aceşti cercetători creativi şi foarte independenţi se poate chiar să fi călătorit către planete apropiate timp de ani de zile fără să fi fost detectaţi şi este posibil să fi dezvoltat chiar şi un fel de călătorie în timp. Este foarte probabil că sunt în contact cu fiinţele din spaţiul nordic care ne sunt prieteni şi care doresc să-şi împărtăşească cunoştinţele cu aceia care pot face faţă unei astfel de tehnologii fără ca orgoliile lor să le stea în cale. Un raport prezentat de curând într-o publicaţie australiană, cunoscută drept Nexus, sugerează că putem găsi un astfel de grup de cercetători ascunzându-se într-un oraş secret în Anzi. Următorul paragraf este un extras din acel raport:

•••

Se spune că într-un crater dintr-o junglă îndepărtată din America de Sud există un oraş secret. Dacă este adevărat, atunci cine sunt cercetătorii care conduc această superfortăreaţă de tip James Bond? Povestea începe cu marele cercetător italian

Guglielmo Marconi (1874-1937),un fost elev al lui Nikola Tesla. Marconi a studiat împreună cu Tesla teoria transmisiei radio şi a făcut prima sa transmisie radio în 1895. Atât Marconi, cât şi Tesla sunt consideraţi a fi inventatorii radioului. Pentru istorica sa transmisie radio, Marconi a folosit un aparat simplu, ce avea să devină ulterior radioul modern, format dintr-o cameră de scântei Heinrich Hertz, o antenă Popov şi un coeror Edouard Bramley.

La bătrâneţe, Marconi era un om foarte misterios, despre care se ştia că face experimente, inclusiv experimente antigravitaţionale, la bordul iahtului său Electra. Iahtul lui Marconi era un superlaborator plutitor, de unde trimitea semnale către spaţiu şi aprindea lumini în Australia în 1930. Făcea aceasta cu ajutorul unui fizician italian, Landini, trimiţând semnale de grup prin pământ, la fel cum făcuse Tesla în Colorado Springs.

În iunie 1936, Marconi i-a făcut o demonstraţie dictatorului fascist italian Benito Mussolini cu un aparat cu unde sub formă de pistol ce putea fi folosit drept armă defensivă. În anii '30, astfel de aparate erau cunoscute popular ca „raze ale morţii", ca în filmul lui Boris Karloff, *Raza invizibilă* (Universal, 1935). Marconi a făcut demonstraţia razei într-o după-amiază pe o autostradă aglomerată, la nord de Milano. Mussolini îi ceruse soţiei sale, Rachele, să fie pe autostradă la exact 15.30 după-amiază. Aparatul lui Marconi a făcut ca toate sistemele electrice ale tuturor maşinilor, inclusiv a lui Rachel, să se defecteze. Motoarele maşinilor nu au funcţionat preţ de o jumătate de oră, timp în care şoferul ei şi alţi conducători verificau pompele de ulei şi bujiile. La 15.35, toate maşinile au

putut fi pornite din nou. Ulterior, Rachel Mussolini a publicat această întâmplare în autobiografia ei.

Mussolini a fost cât se poate de încântat de invenţia lui Marconi, însă se spune că Papa Pius al XI-lea a aflat despre invenţia cu raze paralizante şi a făcut demersuri pentru ca Mussolini să oprească cercetările lui Marconi. Conform adepţilor lui Marconi, în 1937, după ce şi-a înscenat propria moarte, Marconi s-a dus cu iahtul său în America de Sud.

Se spune că mai mulţi cercetători europeni s-au dus cu Marconi, printre care şi Landini. În 1937, enigmaticul fizician şi alchimist italian Fulcanelli i-a avertizat pe cercetătorii europeni despre pericolele armelor atomice, iar apoi, după câţiva ani, a dispărut misterios. Se spune că s-ar fi alăturat grupului secret a lui Marconi în America de Sud.

Se spune că 98 de cercetători au plecat în America de Sud, unde au construit un oraş într-un crater vulcanic stins din junglele din partea de sud a Venezuelei. În oraşul lor secret, finanţat de marile lor averi agonisite în timpul vieţii, au continuat munca lui Marconi legată de energia solară, energia cosmică şi antigravitaţională. Au lucrat în secret şi separat de naţiunile lumii, construind motoare cu energie liberă şi, în final, o navă discoidală cu o formă e antigravitaţie giroscopică. Se spune că această comunitate este dedicată păcii universale şi binelui general al întregii omeniri. Considerând că restul lumii se află sub controlul companiilor de energie, bancherilor multinaţionali şi complexului militar-industrial, ei au rămas izolaţi de restul lumii, lucrând subversiv pentru a facilita pacea şi o tehnologie curată, ecologică pe pământ.

Avem informaţii despre acest extraordinar oraş de înaltă tehnologie din mai multe surse. În America de Sud, povestea este un subiect comun printre anumite grupuri metafizice. Iată ce afirmă scriitorul francez Robert Charroux în cartea sa, *Misterele Anzilor* (1974, 19 77 Avon Books):

„... Oraşul subteran din Anzi (OSA), despre care se discută în secret, este pe ruta Caracas-Santiago". Charroux relatează povestea unui jurnalist mexican pe numele său Mario Rojas Avendaro care a investigat oraşul subteran din Anzi şi a concluzionat că este o poveste adevărată. Avendaro a fost contactat de un om pe nume Nacisso Genovese, care fusese un elev a lui Marconi, profesor de fizică la un liceu din Baja, Mexico.

Genovese era de origine italiană şi susţinea că a locuit în oraşul subteran din Anzi. Cândva la sfârşitul anilor '50 a scris o carte obscură intitulată *Călătoria mea pe Marte*. Deşi cartea nu a fost niciodată publicată în engleză, a apărut în diferite ediţii spaniole, portugheze şi italiene. Genovese susţinea că oraşul fusese construit cu mari resure financiare, era sub pământ şi avea echipamente de cercetare mai bune decât oricare alte echipamente de cercetare din lume (la acea vreme, cel puţin). În 1946, oraşul folosea deja un puternic colector de energie cosmică, componenta esenţială a întregii materii, conform teoriilor lui Marconi.

Conform lui Genovese, „în 1952, noi am călătorit deasupra tuturor mărilor şi continentelor într-o navă al cărei stoc de energie era continuu şi practic inepuizabil. A atins o viteză de aproximativ 804.500 de kilometri pe oră şi a rezistat unei presiuni imense, aproape de limita de rezistenţă a aliajelor din

care era compusă. Problema era să o încetinim exact la momentul oportun".

Genovese a localizat oraşul într-un crater la aproximativ 4.000 de metri în munţii din jungla Amazonului. Genovese suţinea că se făceau zboruri către Marte în „farfuria lor zburătoare" şi că acest oraş secret încă mai există!

Au existat multe relatări de OZN-uri în America de Sud, în special de-a lungul culmilor junglelor muntoase ale Anzilor de est, din Bolivia până în Venezuela. Este posibil ca unele dintre aceste OZN-uri să fie nave antigravitaţionale din oraşul subteran din Anzi?

Pe baza unor surse de foarte mare încredere, care susţin că un „ultim batalion" de soldaţi germani a scăpat cu ajutorul submarinelor în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial către Antarctica şi America de Sud, este posibil ca şi germanii să aibă superoraşe de înaltă tehnologie în junglele îndepărtate ale Americii de Sud.

Mai mulţi istorici militari, ca, de exemplu, col. Howard Buechner, autor al *Secrete ale lancei sfinte* şi *Cenuşa lui Hitler*, susţin că germanii îşi creaseră baze în Queen Maud Land, vizavi de Africa de Sud, în timpul războiului. Ulterior, abaţi germani, după unele rapoarte până la 100, duceau cercetători importanţi, aviatori şi politicieni la ultima fortăreaţă a Germaniei naziste. Doi dintre aceşti abaţi s-au predat în Argentina la trei luni după război. În 1947, Marina SUA a invadat Antarctica, mai cu seamă Queen Maud Land, avându-l la comandă pe amiralul Byrd.

Americanii au fost înfrânţi şi se spune că mai multe avioane de pe portavioane au fost doborâte de nave discoidale. Marina s-a retras şi nu s-a mai întors până în 1957. Conform cărţii *Cronica*

din Akakor, publicată iniţial în germană de către jurnalistul Karl Brugger, un batalion german se refugiase într-un oraş subteran pe graniţele Braziliei şi Perului. Brugger a fost asasinat în 1981 în Ipanema, o suburbie din Rio de Janeiro.

Deşi se poate ca oraşe secrete din America de Sud care construiesc farfurii zburătoare şi care se bat cu actualele puteri ale lumii din fortăreţele lor ascunse în jungle să aducă un pic prea mult cu intriga dintr-un film cu James Bond, se pare că totul este bazat pe fapte!

Poate că o ultimă confruntare între „ultimul batalion" şi actualul sistem politic va fi o bătălie dusă cu farfurii zburătoare şi arme bazate pe un sistem spaţial. Ce rol vor juca paşnicii cercetători-filozofi ai oraşului subteran secret din Anzi în viitoarele schimbări de pe planeta Pământ?

CAPITOLUL 3

Au sosit să te răpească!

Dacă accesul dumneavoastră în ceea ce priveşte literatura despre OZN-uri constă în materiale arhivate recent, s-ar putea să credeţi că extratereştrii au început să răpească fiinţe umane abia din anii '60, când Betty şi Barney Hill au fost luaţi din maşina lor în timp ce treceau prin Munţii Albi din New Hampshire. La scurt timp, a urmat un val de astfel de incidente similare. La început a fost cazul lui Travis Walton, care a fost „ridicat" cu ajutorul unui fascicul de lumină în prezenţa a şase dintre prietenii lui cei mai buni, iar apoi a fost rândul bieţilor Charles Hickson şi Calvin Parker, a căror excursie de pescuit a fost întreruptă pentru ca un grup de extratereştri să îi analizeze cu microscopul lor cosmic.

Dar adevărul este că astfel de obiecte coboară din cer de cine ştie cât timp pentru a face ce vor cu noi. Charles Fort, care a murit în anii '30, a documentat multe dispariţii stranii doar prin cercetarea ediţiilor trecute de ziare şi jurnale pe care le-a găsit la biblioteci. Acesta şi-a exprimat credinţa că noi suntem doar oi într-un fel de joc de şah cosmic, că zeilor li se pare amuzant să fie în stare să ne controleze după bunul lor plac, din orice motiv stupid pe care l-ar putea avea.

În urmă cu câţiva ani, un preot budist numit Robert Dickhoff (care se identifica drept „cercetător privat de farfurii zburătoare") a ţinut o prelegere răscolitoare intitulată „*Marţienii au aterizat - Pământenii dispar*". Publicul aflat în Steinway Hali din New

York trebuie să fi fost extrem de captivat în timp ce primea nişte veşti tulburătoare:

•••

În cartea mea *Agharta*, redactată înainte să cunosc punctele de vedere ale lui Charles Fort asupra răpirii spaţiale, am citat scurt din cartea *Lo*. Citez din nou: „În cazul în care fiinţe din alte părţi ar captura locuitori ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării ştiinţifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operaţiune realizată pe apă, departe de privirile altor fiinţe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entităţi există, s-ar putea să fie foarte înţelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, şi şi-ar alege câte specimene şi-ar dori". Astfel se explică pe larg răpirea spaţială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini" pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ştergerea memoriei celor care au fost răpiţi, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele lor de disecţie, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Întregi echipaje navale au dispărut. Vapoarele Marie Celeste şi Carol Deering, nava daneză de antrenament Kobenhaven, nava Atlanta, nava germană Bark Freya; toate au fost supuse unei lovituri misterioase care, în mintea mea, a fost o forţă

nepământeană, controlată şi direcţionată de cei care plecaseră în căutare de specimene omeneşti.

Dacă aceşti „străini" îşi vor da seama vreodată că ar putea să adune sute de pământeni printr-o singură operaţiune folosind plase de pescuit de oţel, atunci ar deveni nesigur să sărbătoreşti noaptea de Anul Nou în Times Square, dacă nu doreşte cineva să petreacă anul ce urmează altundeva, într-o altă lume.

Eu îmi port teoria în echilibru pe vârful nasului, asemenea unei foci dresate, în ceea ce priveşte dispariţia vasului Marie Celeste, şi anume că o ceaţă paralizantă somniferă s-a coborât asupra navei şi a ţintuit-o până ce întreg echipajul şi-a pierdut cunoştinţa şi a fost apoi ridicat şi îmbarcat pe o altă navă, o navă spaţială.

Dr. Evington susţine că răpirea spaţială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansaţi, deţinând putere nucleară şi nave proprii şi că marţienii au eradicat această civilizaţie, deoarece reprezenta o ameninţare la adresa siguranţei lor. Şi este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate de către navele spaţiale marţiene pentru a fi expuse, în acelaşi fel în care Columb i-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Acest fapt nu ar fi perceput ca fiind straniu din perspectiva cercetătorilor pământeni care, dacă ar fi să aselenizeze, să aterizeze pe Marte sau altundeva, folosindu-se de rachete pentru a ajunge acolo într-o zi, ar aduce înapoi specimene vii de forme de viaţă străine nouă, dar, fără doar şi poate, creaturi care să ne semene, chiar de noi le-am numi „obiecte".

Leroy Thorpe a scris un articol acum câţiva ani intitulat „*Răpesc farfuriile zburătoare fiinţe umane?*”. Acesta rezumă totul într-o singură întrebare care sună astfel: „Sunt oare prinşi câţiva mai ghinionişti dintre noi, şi poate chiar mai mulţi decât atât, cu aceeaşi uşurinţă cu care noi am prinde fluturi, pentru a fi folosiţi apoi ori ca specimene zoologice, ori cu scopul vivisecţiei sau al altei uciderи oribile pentru ca invadatorii noştri interplanetari să descopere cum funcţionăm?”.

Oamenii au fost înşfăcaţi de pe sol prin levitaţii inexplicabile spre cer, ordonate de forţe invizibile necunoscute, adesea acompaniate de fenomene electrice sau magnetice străine ştiinţei de pe Pământ, după cum a fost şi cazul lui James Greer, care se afla a ferma sa din apropierea oraşului Zanesville, statul Ohio. Acesta a pornit drept în sus, sub ochii fratelui sau, Albert, şi nu a mai fost văzut vreodată. Apoi, în afară de asta, a fost observată o sclipire orbitoare în cer, care s-a îndepărtat rapid. Iar în scrierea sa, *Lo*, Charles Fort a povestit despre o fetiţă care a dispărut la intrarea în Central Park de pe 72nd Street.

În Pillitsfer, Livonia, au fost semnalate opt ascensiuni umane în decursul a două ore. Aproape de Peshawar, în India, au fost declarate şase astfel de ascensiuni, având ca martori grupuri de oameni. În Brooklyn, New York, o mamă îşi aduce fiica de la şcoală, dar o vede cum se ridică în aer sub ochii ei. Mama sare şi o prinde pe fată de picioare, trăgând-o înapoi. Aceasta spune că a fost ca şi cum un magnet o trăgea pe copilă în sus, dar că nu a avut destulă putere pentru a le ridica pe amândouă.

Leroy Thrope apreciază în mod sumbru că în fiecare an dispar de pe Pământ aproape o sută de mii de oameni, a căror urmă nu a putut fi vreodată găsită. În cartea mea *Agharta*, am estimat că

33.000 este numărul oamenilor răpiţi din toată lumea de către străini veniţi în navele lor spaţiale ciudate, adeseori denumite farfurii zburătoare, pentru a culege în mod voit „cirezi" de oameni, la întâmplare de ici şi de colo, pentru cine ştie ce scopuri stabilite de aceştia.

Aceştia trebuie să posede un sistem nervos şi o mentalitate specifice pentru a ajunge pe Pământ, fără de care nu ar fi fost în stare să construiască un transportator spaţial, care încă este o enigmă pentru cercetătorii pământeni. Noi nu suntem doar observaţi de către aceşti străini; de asemenea, ei sunt un fel de pescari, iar vizitele lor trebuie să contribuie la un oarecare guvern planetar căruia îi sunt supuşi, astfel încât trebuie să aducă captivi „vii şi nevătămaţi", să aducă pământeni pentru a demonstra că au fost pe planeta noastră.

Poate cucerirea întregii planete depinde de specimenele adunate de aici, pentru a vedea din ce suntem făcuţi, cât de avansaţi suntem în mentalitate, dacă am avansat într-adevăr în percepţia lor, şi pentru a ne împiedica să folosim bombele cu hidrogen, ce par să le deranjeze modul de călătorie deasupra benzilor de unde magnetice.

Poate că farfuriile lor exploratoare transmit rapoarte bazei locale aproximativ în această manieră: „Specimen colectat, aborigenii (cu referire la noi toţi) ne-au imitat, deoarece şi ei construiesc acum farfurii zburătoare, observaţiile noastre pot continua nedetectate şi nebănuite. Se apropie timpul invaziei totale".

Oricine este capabil să examineze cu mintea mlaştina fragmentării şi a irealităţii emoţiei umane şi, asemenea păsării phoenix, să iasă din această încercare grea nepătat şi neînfricat

nu poate fi numit în realitate om - el sau ea trebuie să devină o entitate supraomenească când simte nevoia unei explicaţii a ceea ce aduce cu sine fenomenul „farfuriei zburătoare”. „A.F.” continuă să îşi dea cu presupusul asupra necunoscutelor venite de undeva, astfel chinuind mintea pământeană fără să stabilească nimic ce ar putea fi de folos fie pentru cunoaşterea generală, fie pentru ei înşişi, fie pentru o înţelegere ştiinţifică a modului în care dispar oamenii şi cum devin victime ale „farfuriilor zburătoare”, care tind să apară unde te aştepţi mai puţin şi care nu pot fi explicate, de adepţii teoriei ortodoxe, ce susţin că întâi trebuie să vezi ca să poţi apoi să crezi.

Nu e ca şi cum cei din farfurii sunt doar interesaţi de cotlete şi bucăţi umane, un picior de om etc. Aceştia vin în farfurii pentru a testa apa, după cum a fost relatat de către doi mineri din Bush Creek, California, care i-au văzut pe aceşti omuleţi scoţând găleţi de apă, iar apoi intrând în carele celeste să vadă dacă apa e folositoare şi pentru altceva decât pentru spălatul picioarelor. Aţi observat cum de atunci rezervoarele se golesc? Aparent se poate presupune că micii marţieni transportă apa în deserturile lor marţiene prin teleportare sau prin metode dimensionale.

Prietenul meu Spaulding, din Warrington, Oregon, scrie: „Anumite farfurii zburătoare au aterizat în Rainbow City, Antarctica, provenind dintr-un alt sistem solar, din constelaţia Lebedei, aflată la o distanţă de 200 de ani lumină. Cât timp le-a luat ca să ajungă aici: trei săptămâni. Îi căutau pe Cei Trei Antici (vezi *Agharta*) deoarece aveau o problemă pe care nu o puteau rezolva. Problema lumii îndepărtate rămâne nerezolvată. I-au contactat pe doi dintre Cei Trei Antici”. Acum, deci, şi noi

avem o problemă, şi anume să construim farfurii care, prin viteza, ascensiunea şi coborârea lor nemaipomenite pot doborî purtătoarele de bombe cu hidrogen înainte ca acestea să îşi atingă destinaţia, marile oraşe, în vederea prevenirii anihilării în masă a oamenilor.

În al doilea rând, să construim farfurii cu ajutorul mostrelor marţiene ce ar putea pune capăt răpirilor spaţiale a semenilor noştri de aici, cu care să îi alungăm şi să le dăm o lovitură atomică, dacă se poate.

În al treilea rând, să construim farfurii care să călătorească în alte lumi şi care să le întoarcă vizita marţienilor şi venusienilor. Probabil la asta se gândeau şi micii marţieni şi au realizat deja acest lucru cu un succes extraordinar. Marţienii ar putea suspecta că pământeanul este alcătuit jumătate din maimuţă şi jumătate din tigru şi, dacă ar fi ca maimuţa să-l învingă pe tigru, ar imita, după cum fac maimuţele, navele spaţiale folosite de vizitatorii cereşti de pe Marte.

Aceşti omuleţi au realizat că, în timp şi cu timpul, pământeanul ar uita, distrugându-şi semenii din bătaie de joc sau pentru profit, şi că ar lansa apoi o nouă industrie de fabricare a farfuriilor de tipul celor de pe Marte, alimentându-le cu energia nucleară potrivită pentru a juca „mimă” inspiraţi de adevăratele farfurii marţiene, cu scopul de a ajunge pe alte planete, pe Marte, tărâmul liliputanilor.

Din vreme ce Marte este o colonie marţiană de sorginte antică, aceşti cadeţi spaţiali marţieni au născocit următorul cântec:

«De la castelul lui al vostru Montezuma, până la ţărmul canalelor de pe Marte. Vom construi un pod de farfurii pe care

oamenii să păşească. Îi preamărim pe cuceritorii spaţiului, ale căror rachete vor fi făurite într-o bună zi, manevrate nu de pământeni de rând, ci de oameni curajoşi".

Nu contează cine crede în existenţa farfuriilor şi cine nu, nici dacă sunt crezute răpirile spaţiale. Străinii, care sunt cel mai probabil colonizatorii de pe Marte, pretind că se află de multă vreme pe Pământ. Nu vor să renunţe la această pretenţie pentru că există pământeni cu funcţii importante şi în alte părţi care se încăpăţânează şi nu vor să realizeze un simplu adevăr, că nu suntem singurii din univers care posedă minţi capabile de raţiune şi de a face ceva pentru a implementa raţionamentul.

Răpirile spaţiale nu vor înceta până ce nu ne vom opri din molestarea intergalacticilor prin efectuarea de teste pentru bombe atomice şi bombe de hidrogen ce interferează cu modul de călătorie specific farfuriilor.

Ei, intergalacticii, au dezvoltat o bandă de frecvenţă fizică şi psihică total diferită şi extraterestră - ce nu aparţine acestei lumi -, o viaţă necunoscută nouă. Dar cine poate afirma că ei nu au fost odinioară ca şi noi şi că odată cu trecerea timpului vom evolua, devenind ca şi ei? Că unul dintre numeroasele motive ale acestui control periodic al oamenilor, acest transport al pământenilor, o călătorie fără întoarcere în laboratoarele marţiene, nu este acela de a stabili cât timp mai trebuie să treacă până ne vor accepta ca fiind egali cu ei? Atâta timp cât distrugem şi deranjăm straturile magnetice utilizate de farfurii pentru a se deplasa şi cu cât testăm pocnitoarele noastre aici, cu atât mai neplăcute sunt călătoriile spaţiale care depind de un principiu ce controlează curenţii şi straturile magnetice folosite de piloţii acestor farfurii pentru a putea menţine deplasarea în

spaţiu cu scopul de a-şi vizita coloniile, printre care şi Pământul. Atâta timp cât aceştia nu ne acceptă, vom fi nevoiţi să suportăm controale efectuate de nave spaţiale.

Intergalacticii urmăresc să oprească utilizarea noastră de bombe „infernale" din motive cunoscute de aceşti omuleţi nu pentru că doresc să prevină ca dementii denumiţi cercetători, de aici şi de altundeva, să se autodistrugă. Asta este ceea ce cred eu despre farfurii: Farfuriile sunt nave spaţiale de pe Marte, ale căror piloţi manipulează un principiu energetic de curenţi magnetici planetari. Marţienii pot să creadă ca detonarea bombelor atomice şi a celor cu hidrogen sunt semnalizări pământeşti sau că ne aflăm în război cu aceştia. Farfuriile străbat benzile de unde magnetice precum plăcile de surf străbat valurile acvatice.

Mişcarea centrifugă face ca farfuriile să staţioneze, Permiţându-le să urce sau să coboare. Atenţie: Un scut încărcat împotriva dezintegrării înconjoară farfuria când este atacată. Trebuie luate în considerare punctele de vedere idioate ale omului cu privire la ceea ce crede el că ar fi farfuriile zburătoare. Acesta insistă cum că sunt halucinaţii, manifestări ale unei minţi suprasolicitate, posibil bolnavă, născociri ale imaginaţiei. E de neconceput faptul că farfuriile ar putea proveni dintr-o altă lume, că pot exista creaturi undeva în întregul univers care să fie un pic mai inteligente decât se crede pământeanul, care ar putea să îl întreacă pe arogantul pământean prin descoperirea unui mod de călătorie încă neînţeles de către cei mai buni cercetători din domeniul astronauticii de pe Pământ

Până la urmă, cine le-a văzut? Se poate încrede cineva în cei ce afirmă sus şi tare că au luat contact cu vizitatori „de ştiţi voi

unde”? Pentru pământeanul de rând, credinţa într-un echipaj de mici marţieni şi farfuria lor zburătoare este tabu. Trebuie să fi fost vorba de reflecţia unei stele, a unei maşini, a apei în vederea periferică a cuiva, poate un miraj sau să fi avut legătură cu ceva ce observatorul ar fi mâncat sau băut.

Cu toate acestea, apariţiile continuă să fie relatate. Pentru cei din farfurii nu contează dacă credem sau nu în ei ori dacă înfiinţăm un cult sacru bazat pe credinţa în existenţa acestora. În cadrul analizei finale, se va observa că un mister rămâne un mister până la rezolvarea acestuia, apoi devenind o proprietate comună, după cum se spune în *Revelaţia Sf. Ioan*: „Iar când cel de-al Şaptelea Înger a suflat în trâmbiţa sa, Misterul lui Dumnezeu a dispărut”.

Leo Wanger, din East Whittier, California, a scris în urmă cu câţiva ani: „Tocmai ce l-am vizitat pe Van Tassel ieri şi am avut multe în comun de discutat. Sunt informat că voi fi ridicat de o farfurie zburătoare”. Acest lucru îmi aminteşte de profetul Elisei, care a fost ridicat de un car de foc şi nu a mai fost văzut vreodată, potrivit Vechiului Testament. Acum, dacă vă încredeţi în această relatare, ar trebui să credeţi, de asemenea, manifestaţiile mai recente, farfuriile, răpirea spaţială a oamenilor şi ce plănuiesc marţienii dacă nu încetam să ne jucăm cu focul „infernal”.

Având un avans de un milion de ani în ceea ce priveşte evoluţia, extratereştrii consideră eforturile stângace ale cercetătorilor pământeni de a ajunge în alte lumi în rachete şi risipa uimitoare de energie în crearea pocnitorilor, denumite aici bombe atomice şi cu hidrogen, ca fiind muncă a ucenicilor acestora. Marţienii folosesc energia solară direct de la sursă

pentru a-şi ridica navele spaţiale dintr-o lume în alta, fără să îi coste nimic nici pe ei, nici pe contribuabili.

Deci, dacă farfuriile sunt produse ale intelectului marţian şi dacă credem în ele cu sinceritate, în felul în care diferite religii îşi proclamă credinţele, subiect la care nu voi adăuga nimic şi de la care nu voi răpi ceva, atunci haideţi să extindem prin toate mijloacele aceste noi orizonturi pe care omul nu le poate vedea încă, dar în care credem deja. După părerea mea, exista doar două posibilităţi de acţionare în privinţa farfuriilor zburătoare. Fie tratăm cu aceştia sub condiţiile propuse de ei, fie ne luptăm cu ei singuri, dacă şi când putem.

Adevărata răpire spaţială

Apoi, Dickhoff continuă să povestească încă câteva incidente de răpiri spaţiale de care ar trebui să avem cunoştinţă şi pe care poate câţiva dintre noi deja le cunosc!

Aşadar, avem aici o altă poveste adevărată fără sfârşit, după cum nici „răpirea spaţială" nu va avea vreunul; cel puţin nu unul fericit, deoarece doar unul de genul acesta ar putea avea loc sub o astfel de influenţă negativă.

Echipajul şi căpitanul navei Mary Celeste dispar pur şi simplu, lăsând în urmă vasul ce va fi găsit în mijlocul oceanului, în apă liniştită, fără să lipsească vreo barcă, iar toate lucrurile de la bord sunt bine puse la punct: nu sunt urme de răscoală, iar micul dejun este pe jumătate mâncat. Au fost găsite două şanţuri adânci, tăiate în prova navei deasupra nivelului apei, singurul indiciu al faptului că ceva s-a ancorat de navă sau că a atins-o. Ceva a sosit şi ceva a plecat, iar echipajul a plecat cu acest ceva,

plus cronometrul de care căpitanul trebuie să se fi agăţat când a plecat în strania călătorie. Nu se poate oferi niciun motiv pământesc pentru care echipajul ar fi părăsit vasul aflat în stare bună pentru navigaţie, în mijlocul Atlanticului, decât dacă se presupune că aceştia au mers pe apă.

Orice ar fi acest ceva care răpeşte oamenii de pe navele lor ar trebui să facă acest lucru extrem de rapid şi de silenţios, deoarece există în permanenţă o santinelă la bordul oricărei nave. S-a spus că şerpi marini sau calmari uriaşi ar fi putut să iasă din apă şi să îi ia pe membrii echipajului, dar în cazul vasului Mary Celeste nu există urme ale unei lupte, nici-o dezordine care să demonstreze că a avut loc vreo bătălie între echipaj şi un monstru marin.

Acum intră în scenă Albert Richard Wetjen, ofiţer de gradul trei pe corabia Doyon, care, navigând de la Sydney la Callao, s-a îmbarcat pe una dintre aceste nave misterioase ce a fost jefuită de întregul său echipaj, acesta aducând nava în Callao după o experienţă cutremurătoare. Vasul se numea Robert Sutter şi era din San Francisco. Nu a avut loc vreun incendiu, nu au existat urme ale vreunei revolte şi tot ce a mai rămas în viaţă pe acel vapor a fost un papagal bătrân în cutia sa.

Pe punte era o pisică moartă, strivită complet, ca şi cum un elefant trecuse peste ea sau ca şi cum tentaculul unui calmar uriaş a zdrobit-o dintr-o lovitură. Un revolver cu toate gloanţele trase şi un miros ciudat, ca şi cel de peşte rânced uscat, plutea pe întreaga navă, ceea ce îmi aminteşte de „străini”, venusieni şi mirosul insuportabil pe care îl lasă în urma lor, acelaşi miros care a însoţit observarea „monstrului din West Virginia”, după cum a fost descris în câteva cărţi despre OZN-uri.

Căpitanul vasului Doyon a decis că nava Robert Sutter putea fi salvată, şi aşa s-a şi întâmplat, cu un echipaj format din şase oameni, comandat de Matthews, chiar dacă misiunea îi înnebunea complet pe aceşti oameni câteodată, mai ales pe Matthews, căruia nu i-a surâs ideea de la început.

Echipajul de pe Robert Sutter, 14 oameni în total, au fost toţi dispăruţi fără ca vreo barcă să lipsească. Ce i-a răpit?

Individul care s-a alăturat misiunii de salvare, A.R. Wetjen, avea propriile sale speculaţii şi teorii, dar cea pe care a omis-o sau pe care nu a dorit să o menţioneze din teama de nu a fi luat peste picior era „răpirea spaţială".

Era ceva foarte straniu în legătură cu toată situaţia; ceva impenetrabil, fragmentar şi cu totul nepământean s-a petrecut când tot echipajul s-a trezit deodată, auzind un ţipăt sfâşietor şi pe cineva urlând: „Oh Doamne, Collins!" Acest incident a făcut să îngheţe sângele tuturor celor care s-au angajat să salveze nava Robert Sutter. Fusese o voce străină care nu aparţinea nici unui membru al echipajului nostru format din şase oameni. Alte ţipete, pe o altă voce: „Vine la pupă. Vine la pupă!". O voce ce trăda o groază disperată. Matthews, foarte cutremurat, a fugit la ceilalţi, întrebând cine naiba scoate aceste sunete. Din nou aceste ţipete: „Vine la pupă. Vine la pupă!". Bucătarul l-a identificat pe cel care urla ca fiind papagalul, care se reînsufleţise cu fiecare pană ridicată, la fel cum unui om i se face părul măciucă când este speriat. Ochii săi erau ficşi, fără să clipească. Din nou, papagalul, care trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat când acest „ceva" a pornit înspre pupă şi după oameni, scoate un ţipăt cu o altă voce aflată sub influenţa terorii şi a durerii: „Nu poţi să-l împuşti! Nu poţi să împuşti aşa ceva!".

Matthews a realizat atunci că pasărea fusese martoră la cele întâmplate. A vrut să îi facă să înţeleagă ce oroare văzuse, ceva ce nicio fiinţă în viaţă nu a văzut până acum, ceva monstruos, straniu şi înverşunat, iar singurul mod în care putea face asta era să scoată aceste ţipete neîncetate ce îţi îngheţau sângele în vine; până când Matthews a salvat pasărea de la agonie şi a pus capăt ţipetelor nesfârşite din timpul zilelor şi a nopţilor, într-un mod neobişnuit pentru firea sa, şi anume, ucigând pasărea cu un topor, astfel pierzându-se singurul indiciu în viaţă pentru oamenii de ştiinţă din Callao, care ar fi putut să ofere o judecată sănătoasă în legătură cu glăsuirile unei păsări care îi văzuse pe rapitorii spaţiali, piraţi dintr-o altă lume, care i-au ridicat pe oameni şi i-au dus în lumea lor din motive aparţinând raţionalului extraterestru.

Ce altceva ar fi putut fi, care să nu poată fi împuşcat, care „venea la pupa”, decât o creatură într-nu costum de protecţie în cazul căreia gloanţele nu îşi aveau rostul, ce se îndrepta spre pupa să îi culeagă pe pământeni unul câte unul, precum tu sau eu am culege flori pentru o colecţie, plantate într-un loc, incapabile să reacţioneze.

Wetjens încă mai pretinde că aude ţipetele papagalului atunci când se trezeşte acoperit de transpiraţie rece în timpul nopţii. Acesta încă mai încearcă să îşi dea cu părerea în legătură cu ceea ce ar fi putut sau nu să fie, ce nu i-a fost permis nici unui om să povestească, despre ceea ce VĂZUSE pasărea şi nu a putut să descrie nici prin cuvinte ca: „Nu poţi să ucizi «aşa ceva!»„.

Clasificat top secret

Unul dintre numeroşii mei „spioni” a prezentat recent o copie a unui document CIA presupus secret, legat de dispariţia personalului militar. Dacă este un document adevărat, puteţi fi siguri că băieţii „de sus” îşi vor agita spadele din cauza publicării acestuia pentru mult timp de acum încolo:

12 Iulie 1947

CLASIFICARE TOP SECRET ULTRA

Grupul Central de Inteligenţă

RAPORT DE URGENŢĂ ASUPRA PERSONALULUI MILITAR DISPĂRUT

Redactat de către Unitatea Sediului
de Sector Los Alamos

Grupul Central de Inteligenţă
Copia 1 din 1

PENTRU TRANSMITERE URGENTĂ

CIRCUIT: Preşedintele; Secretarul Apărării; Şefii Comuni de Personal; Director, Biroul Federal de Investigații; Director, Grupul Central de Inteligență

De înmânat personal şi apoi distrus la întoarcerea la GCI

SCOP: Scopul acestui raport este de a stabili semnificația dispariției a două cadre militare în conexiune cu activitatea extraterestră desfăşurată în interiorul granițelor Statelor Unite Continentale.

CONTEXT: Burleson, Charles. PFC 0998721943. SUA. Infanteria 53 staționată la Fort Bliss. Dispărut în timpul operațiunilor nocturne din Fortul Bliss 7/8/47.

6. Flaherty. Michael. PFC 549112174. Compania de Poliție Militară 1395. Baza **Forțelor Regale Aeriene Australiene** (RAAFB). Dispărut în timp ce executa santinela la locația prăbuşirii unui disc extraterestru în sudul statului New Mexico la orele aproximativ 0335. În noaptea de 7/10/47.

Analiza detaliată

1. PFC Burleson. PFC Burleson a dispărut în timpul sau după o noapte în care s-a înregistrat o activitate luminoasă neobişnuită sau legată de semnale luminoase, raportată de către o echipă detaşată a Plutonului 4, Compania D, pe timpul operațiunilor de antrenament de teren. Nu a existat niciun indiciu al vreunei probleme morale.

Soldatul Burleson a fost absent la apelul echipei la orele 0600, în data de 7/9/47. S-a efectuat o căutare în zona taberei echipei, care nu a condus la niciun rezultat. Echipa a continuat căutarea în zona prăpastiilor şi a tranşeelor din apropiere, dar cu acelaşi rezultat.

Deoarece nu existau drumuri care să ducă în afara zonei, s-a presupus că soldatului i s-a întâmplat ceva rău. Nu s-a găsit nici-o urmă a acestuia.

2. PFC Flaherty PFC Flaherty a fost detaşat cu atribuții de santinelă şi de pază la locul prăbuşirii unui obiect extraterestru în apropiere de Maricopa, New Mexico. Acesta făcea parte dintr-o

unitate formată din şase oameni sub comanda sergentului Peter Dickson. PFC Flaherty avea o experiență de 4 ani ca polițist militar şi deținea o serie de evaluări foarte apreciative.

Avea Autorizaţie de Securitate de tip K şi a fost acceptat să facă serviciu militar pe postul santinelă la depozite de armament nuclear şi în locaţii securizate de depozitare a armamentului nuclear înarmat. PFC Flaherty nu avea acuzaţii sau comentarii negative în dosar, nu fusese absent fără permisiune sau sub vreo acuzaţie de orice fel. Era un burlac de 23 de ani. Nu obişnuia să bea sau să fumeze.

Îşi obţinuse diploma liceală şi plănuia să studieze ingineria civilă după terminarea stagiului militar. Acesta se afla în a doua etapă a stagiului. În noaptea de 7/10/47, PFC Flaherty a dispărut, aparent în cerul întunecat. Deşi s-a efectuat o căutare în aer şi pe uscat care a durat 72 de ore, nu s-a găsit nici-o urmă a PFC Flaherty.

CONCLUZIE: Concluzionăm că ambele dispariții au fost rezultatul posibil al activității extraterestre necunoscute. Această concluzie este bazată pe cunoscutul lor obicei de a cauza dispariții bizare, potrivit documentului „Evaluarea Serviciului de Spionaj cu privire la Cauzele Discurilor Zburătoare" pregătit pentru distribuție limitată Top Secret 7/ 8/47. În ambele cazuri se pare că a avut loc activitate extraterestră în zonă.

Recomandare.

Se recomanda urgent sa se ia următoarele masuri.

1.Să nu se efectueze manevre militare nocturne în zonele în care activitatea discurilor zburătoare este urmărită de armată, în urma rapoartelor civile.

2. Toate atribuțiile de santinelă din timpul nopții şi din cadrul tuturor comandamentelor militare să fie plasate sub statutul de

alertă de război până la următorul ordin. Toate santinelele să fie informate şi înarmate şi să se deplaseze doar în formație completă.

Alte dispariţii tulburătoare

Deşi are reputaţia de a fi cam „uzat", am considerat întotdeauna că Gray Barker este unul dintre cei mai buni ozenologi din toate timpurile. Cartea sa de pionierat pe tema oamenilor în negru (MIB), *Ei ştiu prea multe despre farfurii zburătoare*, le-a băgat frica în oase multor cititori când a fost pentru prima dată publicată în 1957 şi continuă să facă asta pentru cei care reuşesc să mai dea de câte una din cele câteva copii rare, aflate încă în circulaţie.

De fapt, l-am cunoscut pe Gray Barker cu puţin timp înainte să moară, dar nu şi-a dat niciodată seama cine sunt. Am mers cu maşina până în Cleveland, Ohio, la o conferinţă OZN doar ca să îl ascult. Asta se întâmpla cu mulţi ani înainte de a realiza scopul subiectului ori când îmi erau străine documentele şi materialele secrete care mi-au ieşit în cale mai încolo. Dl Barker avea peste 1,80 m, vorbea un pic afectat de accentul sudic şi avea un caracter liniştit. Pentru că, în timp ce lua problema OZN-urilor în serios, a realizat că pentru a supravieţui în acest domeniu trebuia, de asemenea, să ai şi un simţ al umorului şi să îţi dai seama de absurditatea situaţiei. Barker a fost, de asemenea, un bun prieten al editorului Tim Beckley, care avea propria rubrică, „*Pe urmele farfuriilor zburătoare*", în ediţiile vechi ale publicaţiei sale, Revista OZN, după ce Ray Palmer a scos-o din propria lui publicaţie, pare-se din cauza presiunii nedezvăluite, exercitate de aumite surse. Un om care dorea să ne expună adevărul, Barker a

scris adesea despre Experimentul Philadelphia, despre oamenii în negru (MIB), dar unul dintre cele mai faimoase subiecte ale sale a fost despre dispariţiile misterioase ale oamenilor care au avut un fel de întâlnire neprevăzută cu un OZN.

Un exemplu este acest articol, unul destul de tipic în exprimarea gradului de fascinaţie a lui Barker în legătură cu aceste subiecte:

Dispariţii misterioase

În anul 1977, mai mult de 51.000 de persoane de pe teritoriul Statelor Unite şi Hawaii au dispărut fără urmă, fie în drum spre serviciu, supermarket, fie în timp ce îşi plimbau câinele ori în timp ce adunau rufele de pe sfoară.

Deşi aproximativ 23.000, din care făceau parte în primul rând fugari adolescentini, au fost găsiţi 5311 prinşi, un număr enorm de cazuri, 18.000 reprezentând 55%, n-au fost vreodată rezolvat, conform declaraţiei lui Marvin Jeffreys, un purtător de cuvânt al Institutului de Executare a Legilor Naturale.

Un studiu independent al acestor date efectuat de un executor oficial, cu care corespondăm în mod regulat, sugerează o teorie uimitoare care susţine că OZN-urile ar putea fi direct responsabile pentru multe dintre aceste dispariţii surprinzătoare.

„Este încă în stadiul de teorie, una ce merită să fie aprofundată prin studiu. Descoperirile rezultate în urma cercetării mele independente arată că numărul acestor dispariţii este foarte crescut în lunile în care sunt raportate valuri de OZN-uri, a dezvăluit într-o scrisoare recentă căpitanul poliţiei

dintr-un mare oraş metropolitan, care a cerut să îi fie ascunsă identitatea.

Pe bună dreptate, omul legii a indicat că metodele de detecţie ale poliţiei moderne sunt îmbunătăţite constant şi că în fiecare an procentajul cazurilor închise creşte. Cu toate acestea, statisticile dovedesc că cei responsabili cu aplicarea legii se descurcă mai bine cu rezolvarea crimelor decât a dispariţiilor.

Nu spun că „farfuriile zburătoare" i-au răpit pe toţi aceşti oameni, dar nu cred că ar trebui trecută cu vederea nicio posibilitate, fie ea comună, fie fantastică".

Corespondentul nostru ne-a schiţat scurt cazul lui Travis Walton, adâncindu-se şi mai mult în teoria sa. „Walton, şeful unei echipe de muncitori forestieri, a dispărut timp de aproape o săptămână în anul 1975, după ce colegii săi de muncă l-au văzut doborât de o lumină orbitoare provenită de la un OZN. După ce oamenii care au plecat fugind şi-au făcut curaj să se întoarcă, Walton dispăruse. Căutarea şi investigaţia intensivă, la care se zvoneşte că au participat şi ofiţeri federali, nu au dus la descoperirea vreunei urme a lui Walton până ce acesta a apărut din nou, pe neaşteptate. Walton a susţinut că ocupanţii OZN-ului l-au răpit, l-au supus unor examinări medicale, iar apoi i-au dat drumul de bunăvoie. Dacă nu l-ar fi eliberat, Walton s-ar fi alăturat celor mai bine de 16.000 de persoane dispărute în anul 1975 care nu au mai fost găsite", a dezvăluit oficialul responsabil cu aplicarea legii.

„Mai multe astfel de răpiri au fost relatate de victime. Aceste cazuri au fost rezolvate chiar de acestea. Există motive de a suspecta că în multe dintre cazurile nerezolvate ar putea fi vorba

despre răpiri efectuate de ocupanţii OZN-urilor care nu le-au permis victimelor să se întoarcă".

Eu, ca şi scriitor, am insistat intenţionat pe aceste statistici întocmite de o autoritate criminalistică notabilă pentru ca dumneavoastră, cititorul, să nu înlăturaţi din start un incident legat de o aterizare a unui OZN, caz pe care îl voi relata acum şi care este plasat pe lista celor mai fantastice cazuri pe care le-am semnalat vreodată.

Acest caz arată că o persoană publică naţională, care a dispărut pe neaşteptate în urmă cu mai mult de un an, ar putea să fi fost victima unei răpiri extraterestre, implicând cu totul alte fiinţe decât cele de pe Pământ care ar fi fost invidioase pe puterea pe care acesta o deţinea.

Această mărturie a aterizării şi a ocupaţiei a fost prima oară relatată de jurnalul Pelham, un săptămânal conservator şi de încredere, apărut în Mitchell County, în sud-vestul statului Georgia. În afara faptului că incidentul a fost menţionat într-o rubrică de către Glenn Eberhardt, editor managerial al ziarului The Sun, publicat în Warner Robins, Georgia, acesta a fost ignorat de mass-media naţională de ştiri şi de investigatorii OZN-urilor în general.

Întâlnire stranie

Pe data de 6 august 1977, Tom Dawson, un comerciant de automobile pensionat în vârstă de 63 de ani, făcea tururile de rutină la mica sa fermă, când a observat o străfulgerare orbitoare de lumină. Deodată, o maşină ciudată circulară a coborât în faţa lui şi a plutit la 60 cm de sol.

Lui Dawson i-a venit să fugă instinctiv, dar şi-a dat seama că nu poate să mişte niciun deget. De fapt, era complet paralizat, cu excepţia funcţiilor sale interne. Într-un mod incredibil, vitele din jur şi câinele său, „Bătrânul John”, erau afectaţi într-un mod similar, stând neclintiţi ca într-un „tablou cu natură moartă”. Nava a continuat să plutească chiar deasupra solului, timp în care acesta a putut să îi observe caracteristicile. Părea să aibă 9 m în diametru, să fie sub formă de disc cu o protuberanţă în mijloc şi a descris-o în cuvinte simple ca fiind „precum două farfurii lipite una de alta”. Un rând de orificii mici, cu un diametru de aproape 15 cm, era plasat pe marginea exterioară şi putea vedea o lumină strălucitoare înăuntru. O porţiune mică ieşită în afară la un capăt i-a amintit de o antenă. Dar observarea navei a fost curând întreruptă de o desfăşurare nouă şi mult mai înfricoşătoare. O trapă s-a deschis, iar cinci fiinţe cu o înfăţişare stranie au coborât repede la sol. Trei dintre ele erau bărbaţi, iar două erau femei, era sigur de genul acestora deoarece un bărbat şi o femeie erau complet dezgoliţi şi, a adăugat el, fără urmă de păr pe ei.

Deşi ceilalţi erau îmbrăcaţi toţi la fel în ceea ce a numit el „îmbrăcăminte frumoasă”, îşi putea da seama de sexul fiecăruia prin forma generală a corpurilor acestora. Costumele lor din două piese erau realizate din material sclipitor ce se schimba în nuanţe de albastru şi verde când lurnina se reflecta pe aceştia, amintindu-i omului de uniforme, cu caracteristici de gen neutru. Încălţările lor, diferite de uniforme, păreau să fie făcute din material mătăsos, iar capetele erau răsucite în sus.

Dawson continuă să-i descrie pe vizitatori: „Pielea lor era albă ca sacii de făină, aveau nasurile ascuţite şi întoarse în sus. Aveau urechi ascuţite, iar capetele le stăteau direct pe umeri”.

Primul, care părea să fie conducătorul, a păşit pe sol ca şi cum l-ar testa, iar apoi le-a făcut semn celorlalţi să îl urmeze. În acel moment, alţi doi masculi au coborât prin deschiderea navei şi şi-au ocupat poziţiile la intrare, ca şi cum ar fi fost paznici.

Au urmat cele două femei. Ultima fiinţă care a ieşit din navă ţinea un obiect ce i-a amintit omului de un cerc de gimnastică. Era legat de un fel de calotă craniană printr-o serie de corzi. Cercul avea cadrane pe care extratereştrii le-au citit după ce au pus calota pe capul său.

În acelaşi timp, aceştia au continuat prin a-i îndepărta pantalonii şi a-i ridica cămaşa peste cap, în timp ce acesta stătea nemişcat, în starea sa de „îngheţ”. Apoi i-au aplicat dispozitive mici în formă de ventuze de aspiraţie, care păreau din cauciuc şi de o culoare vie portocalie, pe diferite părţi ale corpului, de la picioare până la piept. Pe durata acestei examinări bizare, martorul nu a simţit nici-o durere. De fapt, după ce i-au aplicat calota craniană, acestuia nu-i mai era atât de frică, ca şi cum i-ar fi fost administrat un tranchilizant.

O victima faimoasă a răpirilor extraterestre

În acel moment lucrurile au luat o turnură şi mai ciudată. Această parte a investigaţiei mele m-a făcut să descriu acest caz ca fiind unul dintre cele mai fantastice pe care le-am relatat vreodată:

Extraterestrii i-au smuls calota craniană de pe cap în timp ce o voce răsunătoare a izbucnit deodată din navă.

„Sunt Jimmy Hoffa! Sunt Jimmy Hoffa! Să mă ajute cineva! Sunt Jimmy Hoffa! Sunt...".

O a patra încercare de a-şi striga numele a fost oprită, iar vocea a fost înăbuşită, ca şi cum cineva ar fi acoperit cu mâna gura victimei.

Cele cinci fiinţe s-au retras în grabă şi s-au grăbit să urce în navă, ducând dispozitivul de examinare desfăcut, cu firele şi ventuzele de aspiraţie atârnând în urma lor. Apoi s-au adunat într-un grup strâns, întorcându-şi din când în când capetele şi privind înspre el. Când i-au înlăturat calota, spaima i-a revenit şi a devenit şi mai înfricoşat, deoarece a simţit că se decideau dacă să îl răpească şi să îl ia cu ei.

Dar tot nu se putea mişca. Din fericire, se pare că aceştia s-au decis să nu îl răpească, iar grupul s-a despărţit şi părea că pe jumătate săreau, iar pe jumătate pluteau în timp ce urcau pe trapa maşinăriei. În timpul consiliului, acesta le-a auzit vocile, care erau foarte ascuţite şi stridente. Deşi glăsuiau într-o limbă de nerecunoscut, acesta susţine că la un moment dat a înţeles cuvântul „Jupiter".

Nava a început să se ridice încet într-un unghi până a ajuns la aproape 23 m de sol, moment în care a dispărut „într-o clipită", potrivit martorului, care şi-a dat seama atunci că se poate mişca. În timp ce se uita cu coada ochiului în sus şi îşi ridica pantalonii, a observat că vitele se mişcau şi ele, iar „Bătrânul John" a început să latre furios şi să alerge în cerc în jurul locului de aterizare.

Am discutat cu Linda Kolbie, cea mai apropiată vecină a lui Dawson, la casa căreia a fugit acesta după întâmplare. Dna Kolbie mi-a spus că, atunci când a ajuns, a încercat să îi povestească experienţa, dar era prea „agitat pentru a putea vorbi. După o vreme, s-a liniştit şi m-a condus la locul unde a avut loc întâmplarea". Vecina nu îşi aminteşte să fi văzut vreo urmă sau vreo dovadă în locul în care aterizase obiectul, dar a mărturisit în legătură cu buna reputaţie a lui Dawson. „Dl Dawson nu consumă alcool şi merge regulat la biserică. Nici măcar nu fumează şi nu foloseşte niciun fel de tutun. Şi sunt sigură că nu ar lua droguri de niciun fel. El spune că i s-a întâmplat, iar eu îl cred!".

Apar vizitatori ciudaţi

Atât Dawson, cât şi Kolbie povestesc că un grup restrâns de investigatori OZN a fost şi a examinat locaţia. Investigatorii s-au identificat ca făcând parte din MUFOC (femeia scrisese numele). Am crezut că făcuse o confuzie în legătură cu grupul MUFON, un alt grup de cercetare OZN, dar aceasta era sigură de ultima literă. Aceasta a dedus că trebuie să reprezinte un grup cunoscut ca şi Clubul OZN Macon, din vreme ce unul dintre ei i-a spus că este din Macon County, Georgia. Mi-a spus că au luat mostre de sol şi au făcut măsurători de radiaţii, dar au raportat că nu au găsit nimic neobişnuit, dar că vor efectua cercetări suplimentare pe mostrele de sol. Niciun membru al grupului nu purta uniformă şi aceasta a presupus ca făceau parte dintr-un grup civil, deşi nu i s-au părut a fi locuitori nativi din statul Georgia.

„Aveau pielea măslinie şi păreau străini. Trebuie să fi fost mexicani", crede aceasta.

Deşi orice întâlnire cu fiinţe extraterestre poate fi considerată fantastică, în mod normal că pe mine m-a emoţionat pretinsa identitate a vocii ce venea dinăuntrul navei.

Cu câteva luni în urmă, liderul de sindicat James Hoffa dispăruse în timpul unei călătorii. Din pricina renumelui său şi din cauză că dispariţia sa înclina înspre o crimă ce putea fi comisă de către alte persoane care încercau să curme puterea pe care Hoffa încă o deţinea asupra sindicatului său, au fost efectuate cercetări federale de mare anvergură. Propriu-zis, mai mult de un milion de dolari, cumulând folosirea forţei omeneşti şi a altor resurse, au fost cheltuiţi în căutarea fără succes a lui Hoffa, care nu a fost găsit niciodată - nici mort, mei în viaţă -, şi în investigaţiile minuţioase ale vieţilor şi faptelor celor suspectaţi. Deşi au fost găsite nişte rămăşiţe omeneşti în octombrie 1977, care sugerau cu ajutorul investigaţiilor dentare elaborate ca ar putea fi resturile lui Hoffa, experţii care au analizat amprentele dentare au infirmat că ar fi vorba despre acesta.

Desigur că l-am întrebat pe martor dacă auzise vreodată vocea lui Hoffa la radio sau la televizor. Acesta şi-a amintit că a auzit şi a văzut ştiri despre acesta, dar a spus că asta s-a întâmplat cu prea mult în urmă pentru a-şi putea aminti dacă vocile erau asemănătoare. Nu a putut descrie vocea ce se auzea din navă, decât că tonul era mediu, dar un pic ridicat şi rugător.

Deşi această relatare nu poate stabili cu exactitate că un fermier pensionar a auzit chiar vocea lui Jimmy Hoffa, a cărui dispariţie poate fi soluţionată ca fiind o răpire extraterestră, este

greu să trecem cu vederea peste acest incident. Dacă vocea nu ar fi fost a lui Hoffa, asta ar arăta că extratereştrii au creat intenţionat iluzia cum că faimosul lider se afla la bordul navei. Dar prin faptul că au părut agitaţi când vocea a început să strige, se pare că întreruperea a fost neaşteptată. Şi-au scurtat examinarea martorului numaidecât şi s-au pregătit de plecare, deşi au stat câteva momente, se pare, ca să se decidă dacă să îl răpească şi pe el.

Indicii vitale

Acest caz ar putea reprezenta o descoperire importantă în procesul de rezolvare a enigmei OZN-urilor. Ar putea dovedi nu doar faptul că extratereştrii au răpit oameni pe care i-au eliberat apoi, dar ar putea să demonstreze şi faptul că aceştia sunt responsabili pentru multe, dacă nu pentru majoritatea, dintre dispariţiile anuale a mii de oameni. Ar putea reprezenta de asemenea prima descoperire a unei răpiri a unei persoane faimoase, spre deosebire de oamenii obişnuiţi care au relatat răpiri petrecute în trecut. Poate ozenauţii au evitat în trecut persoanele foarte cunoscute de frica unei frenezii publicitare pe care dispariţiile acestora le-ar crea, iar răpirea lui Hoffa a fost fie o greşeală, fie a dat start unei noi tendinţe mai îndrăzneţe.

Din întâmplare, propria mea analiză a locului aterizării nu a dezvăluit vreun indiciu neobişnuit. Este posibil ca membri „MUFOC", un aparent grup civil ce ar putea proveni din Macon County, Georgia, să fi adunat dovezi însemnate în timp ce urmele erau încă proaspete, dar cercetările nu au condus la aflarea existenţei vreunei astfel de organizaţii în acea zonă. Descrierea

dnei Kolbie cu privire la vizitatori, în care spune că „păreau străini", ridică, de asemenea, suspiciuni în privinţa identităţii dezvăluite de aceştia. Într-adevăr, descrierea ei se potriveşte cu cea a legendarilor „oameni în negru" (MIB), indivizi misterioşi care nu se îmbracă întotdeauna în haine închise la culoare, dar care sunt descrişi de obicei ca fiind străini cu pielea măslinie, fără vreo caracteristică etnică definitorie. Poate că „investigatorii" aveau legături directe cu înşişi extratereştrii din OZN, deşi păreau să fie cu siguranţă umani. Poate că au venit să determine dacă OZN-ul a lăsat vreo urmă definitorie care ar putea duce la identificarea lor.

Putem găsi o semnificaţie adevărată?

Dawson a declarat că nu a fost vreodată interogat de către poliţişti sau de alte persoane (deşi nu a anunţat poliţia despre incident, doar ziarul). De fapt, cei mai mulţi dintre oamenii care au auzit despre incident au râs şi nu l-au crezut, după spusele sale, şi că preferă să uite despre asta. Iar extratereştrii ar fi putut plănui lucrurile astfel. Vocea lui „Jimmy Hoffa" ar fi putut fi a unui impostor sau o înregistrare adevărată culeasă din monitorizarea transmisiunilor radio şi TV. Ar fi putut reprezenta o încercare de distragere a atenţiei, introdusă pentru a genera neîncredere în cazul relatării unei astfel de poveşti bizare.

Sau poate că altundeva pe o altă planetă ori într-o altă dimensiune incredibilă, James Hoffa, dintr-un motiv inexplicabil, ar putea să fie încă prizonier al ocupanţilor „farfuriei", încă sperând că strigătele sale de ajutor întrerupte ar putea fi auzite.

Misterioasa „piatră celestă”

Înainte să finalizeze rubrica pentru revista OZN, Barker a continuat cu un alt subiect care pare atât de oportun acum, încât nu ar trebui să îl trecem cu vederea, deoarece descoperirile comandantului Alvin E. Moore se leagă atât de bine cu teoria noastră despre un fenomen multifaţetat şi cea conform căreia farfuriile zburătoare provin chiar de sub nasurile noastre.

•••

În seara zilei de 19 iulie 1952, operatorii de radar ai aeroportului naţional Washington au depistat ţinte stranii în cadrul sferelor lor de acţiune. Aceştia şi-au dat seama curând că oraşul-capitala al ţării fusese invadat de un escadron de OZN-uri. Armata a ordonat avioanelor turboreactoare să intercepteze şi a organizat o secretizare naţională, până şi căpitanului Edward Ruppelt, conducătorul proiectului „Bluebook” al forţelor aeriene, i-a fost interzis să cerceteze şi a fost trimis înapoi într-un mod grosolan când a ajuns la Washington. Când ştirea s-a scurs în presă, guvernul a explicat incidentul ca fiind o „inversiune de temperatură”. Dacă studiaţi fenomenul OZN cu seriozitate, cunoaşteţi deja toate acestea. Dar e ceva ce s-ar putea să nu ştiţi:

A doua zi, dimineaţa devreme, un om care se îngrijea de domeniul comandantului Alvin E. Moore, în apropiere de Hemdon, a observat ceva foarte ciudat: crengile copacilor fuseseră rupte, iar apoi a văzut o gaură largă din care emana un miros sulfuros. Omul a fugit să îşi găsească patronul, care nu

plecase încă la Departamentul de Informaţii Tehnice din cadrul Biroului de Aeronautică din Washington, unde era şef de divizie.

Îngrijitorul şi comandantul Moore au extras cu grijă un obiect încă cald şi vizibil fabricat. Ofiţerul naval de şcoală veche a fluierat realizând că obiectul nu putea fi un meteorit şi că era fără doar şi poate un obiect fabricat, deoarece avea trei părţi prelucrate şi o a patra părea să fie ruptă. În timp ce ducea obiectul înapoi la Casa sa, sprânceana i s-a ridicat de curiozitate, fiindcă anii săi de experienţă tehnică în domeniul aeronauticii că obiectul acesta nu provenea de la o navă. Într-adevăr, avea impresia că acest lucru era dintr-o altă lume! Biroul Naţional de Standarde a analizat obiectul denumit de comandantul Moore „piatra celestă" şi a semnalat că nu era de origine naturală. Apoi a înaintat cilindrul proiectului Bluebook, după aceea l-a împrumutat unui ofiţer al serviciului de informaţii canadiene care avea legături cu CIA şi care l-a supus unor analize în cadrul proiectului Magnet al Canadei, condus de regretatul Wilbert Smith. Ambele agenţii şi-au exprimat nedumerirea în privinţa originii obiectului. Comandantul Alvin E. Moore nu este un trăsnit. Înainte de căderea obiectului care i-a schimbat viaţa, acesta îşi conturase o carieră impresionantă. Şi-a format educaţia la Academia Forţelor Navale a Statelor Unite, la Universitatea Americană, la Facultatea de Drept „George Washington", la Facultatea de Drept „John Marshall" din Atlanta etc.; deţinea aproape îndeajuns de multe credite pentru a urma un doctorat. Ca ofiţer de linie în Marina Statelor Unite se specializase pe ingineria aeronautică şi era inginer patentat şi avocat al echipei Von Braun de cercetători spaţiali din Huntsville, Alabama. A fost, de asemenea, operator de informaţii

CIA şi pe durata stagiului la agenţie a fost impresionat de rapoartele OZN, observând interesul pe care CIA părea să îl acorde în astfel de cazuri.

Piatra celestă „dispare"

La momentul prăbuşirii pietrei celeste, acesta nu lucra la CIA, dar în 1953, acesta s-a întors la această agenţie de informaţii, unde a devenit operator în cadrul Departamentului de Informaţii Ştiinţifice. Pe durata ocupaţiei deţinute înainte acolo, a fost rugat să îşi vadă de treabă când a propus un proiect de cercetare a OZN-urilor, astfel că a fost surprins când directorul CIA al Informaţiilor Ştiinţifice l-a rugat dacă poate să analizeze cilindrul. O săptămână mai târziu, oficialul a returnat obiectul fără să facă vreun comentariu şi, pentru că lucrând la CIA a fost învăţat să îşi vadă de treabă, nu a pus întrebări despre rezultatul analizei. A depozitat „piatra celestă" în seiful aflat în biroul său, unde o ţinea de când a fost adusă din Canada.

După două săptămâni, a deschis seiful şi a descoperit că cilindrul lipsea! Şocat şi consternat, a deplâns dispariţia a ceea ce posibil ar fi fost cea mai importantă descoperire din istoria ştiinţei spaţiale!

Ştiind că nimeni cu excepţia sa şi a ofiţerilor de pază nu cunoştea codul seifului, comandantul Moore şi-a dat seama că obiectul fusese confiscat de personalul CIA. Nu a mai văzut piatra vreodată. Două mici mostre pe care Biroul de Standarde le cioplise au rămas în posesia lui, dar acestea au fost luate pe sus într-un uragan.

Jurnal secret

Dar nu totul a fost pierdut. Peste ani, comandantul Moore a ţinut un jurnal secret, lucru ştiut doar de el şi de soţia sa. Acesta conţinea un raport meticulos cu privire la „piatra celestă", alte incidente misterioase, investigaţiile sale private legate de rapoartele OZN şi atitudinile guvernamentale legate de OZN-uri. După ce s-a pensionat la reşedinţa sa din Mississippi, a petrecut mulţi ani editând aceste documente şi însemnându-şi propriile teorii despre originea şi scopul OZN-urilor.

Nu se pot înşira toate teoriile comandantului Moore în acest articol. Sunt foarte curios ce are de spus. Am citit „jurnalul secret", care a fost transformat într-o carte voluminoasă şi care am aranjat să fie publicată şi distribuită limitat.

Pe scurt, comandantul Moore, alături de Charles Fort, regretatul Ray Palmer şi dr. M.K. Jessup, susţine teoria conform căreia OZN-urile există pe misterioase „insule celeste", mai aproape de Pământ decât credem. Guvernul, susţine acesta, ascunde acest secret parţial pentru a preveni panica în masă, pentru că unii dintre cei mai răi „Oameni ai Cerului" cauzează incendii, explozii, accidente aviatice, de tren, auto şi navale, boli, răni, arsuri şi omoruri. Deşi unii dintre Oamenii Cerului nu cauzează mult rău, toţi exploatează Pământul pentru a-şi repara insulele celeste, deteriorate de radiaţiile provenite din testele nucleare efectuate de noi.

Dero şi MIB (oamenii în negru)

Desigur, există teorii „radicale” ce garantează apariţia de controverse în rândul celor care studiază OZN-urile. Mai ales atunci când Moore descrie un grup demonic de oameni ai cerului care se ocupă cu răpiri. Unii dintre ei oferă informaţii false celor care îi contactează, în timp ce evită contactul cu oameni de ştiinţă şi lideri mondiali care i-ar putea deconspira. Operatorii MIB se ocupă cu furtul şi recuperarea de vehicule OZN sau fragmente din acestea.

De asemenea, aceşti oameni în negru îi sperie şi îi hărţuiesc pe martorii OZN-urilor pentru ca aceştia să păstreze tăcerea. Moore crede că pe unii dintre aceşti martori îi fac să păstreze tăcerea, ucigându-i!

CAPITOLUL 4

Copii extratereştri

Avem un vecin nou, jumătate om, jumătate extraterestru, şi se pare că există milioane de astfel de exemplare ale unei specii noi care trăiesc în mijlocul nostru sau care ar putea popula Pământul.

În lucrarea mea anterioară, *Baze extraterestre subpământene*, am documentat cazurile unor femei care simţeau că pântecele le era folosit pentru a da naştere unor odrasle extraterestre, că erau folosite de rasa Gray sau de cea a reptilienilor ca incubatoare umane. De asemenea, ele au observat cum creaturi ciudate erau create în eprubete uriaşe din laboratoare subterane şi au simţit un motiv sinistru în spatele răpirii lor de aceste specii extraterestre.

De secole, oamenii au fost obligaţi să întreţină relaţii sexuale cu entităţi spirituale. Subiectul este cel mai bine lămurit de Brad Steiger în cartea sa *Demon lovers*, iar în domeniul extraterestru, toate tabloidele au scris despre câteva cazuri mai vechi ce includeau întreţinerea de relaţii sexuale cu extratereştri ale unor sud-americani răpiţi. Acum, în sfârşit, un bărbat a recunoscut că a creat copii extratereştri. Acest reportaj realizat de Bruce A. Smith a apărut, pentru prima dată, în ediţia cu numărul 92 a publicaţiei oficiale a Centrului Internaţional de Contact a OZN-urilor, The Missing Link (Veriga Lipsa), şi ne indică în ce măsură sunt dispuse aceste entităţi să împâzească lumea, de cele mai multe ori fără a avea permisiunea noastră.

Paternitatea în noua eră. Povestea răpirii de către extratereştri a unui om în scopul hibridării.

În zilele noastre, mulţi oameni au copii. În 1 aprilie 1990, în jurul orei 5 după-amiaza, am aflat că devenisem tată pentru prima dată. De fapt, aşa cum aveam să aflu în scurt timp, eram tatăl a 34 de copii, având încă 8 sub formă de embrioni. Ştiţi, am aflat că fusesem răpit de OZN-uri (Obiecte Zburătoare Neidentificate) sau extratereştri în scopul hibridării.

Am avut această revelaţie în timpul unei prezentări a cunoscutului cercetător al răpirilor, Budd Hopkins. Făceam parte din public în calitate de simplu om care fusese toată viaţa interesat de OZN-uri. Întotdeauna am crezut că OZN-urile există, dar această credinţă a mea fusese una relativ scăzută. Niciodată nu am avut temeri legate de existenţa lor. De fapt, de multe ori mi s-a părut greu de înţeles că unii oameni nu credeau în OZN-uri. Nu am vreo explicaţie pentru care mi-era atât de uşor să cred. Nu văzusem niciodată o farfurie zburătoare şi nu cunoscusem pe nimeni care să fi văzut una până de curând. Şi niciodată nu am crezut că aş fi fost răpit sau contactat, asta până la Budd Hopkins. Totuşi, în toamna anului 1989, începusem să am o serie de visuri intense cu OZN-uri şi extratereştri. În unul se făcea că vedeam un OZN plutind deasupra copacilor în apropiere de casa prietenilor cu care locuiam la vremea aceea. Acesta era bombat în partea superioară şi conic în cea inferioară. Era destul de mare. La exterior vedeam multe lumini colorate, multe ferestre asemănătoare hublourilor în partea conică şi ferestre dreptunghiulare, normale, în cea inferioară. Vedeam destul de clar întreaga navă.

Îmi aduc aminte că mi-am spus cât de frumoasă era. Într-adevăr era, iar eu mă simţeam fericit că o puteam vedea. Dar apoi, imediat după acel sentiment de fericire, în timp ce stăteam întins în pat pe partea stângă, m-am simţit paralizat. M-am gândit: „M-au prins?". Eram destul de speriat. Aş putea descrie sentimentul care mă încerca prin expresia „împietrit de teamă". Am încercat să mă mişc, dar nu puteam. Am simţit că încep să mă panichez. Refuzam să devin o victimă, aşa că am rostit cuvintele: „De la Dumnezeul fiinţei mele, invoc putinţa de a mă mişca".

Am reuşit cumva să-mi mişc gura pentru a rosti aceasta. Am reuşit să-mi ridic braţul drept. Ştiam că aveam controlul din nou. În acel moment, OZN-ul a dispărut brusc. A dispărut pur şi simplu. Nu a zburat, pur şi simplu s-a făcut nevăzut. Apoi a revenit în locul iniţial, dar, de data asta, era de un gri stins, o imitaţie alb-negru a frumuseţii reale pe care o văzusem prima dată. Apoi a dispărut pentru a doua oară şi a revenit repede, intens şi frumos ca înainte. L-am mai văzut pentru un moment sau două, apoi a dispărut a treia şi ultima oară.

A doua zi, le-am povestit prietenilor despre acest vis.

Prietenul meu mi-a spus: „Pare a fi mai mult decât doar un vis intens. Pare destul de intens pentru a fi real". „Nu, am răspuns eu, n-am văzut niciodată un OZN, a fost doar un vis".

În următoarele trei nopţi, cât am mai stat în Washington, am visat că doream să întreţin relaţii sexuale cu o femeie-extraterestră. Aceasta făcea parte din specia gray - acea specie cunoscută în domeniul extraterestru ca având capete mari şi ochi mari, negri; aceea despre care Whitley Striber vorbeşte în cartea sa, *Communion (Comuniunea).* Dar această femeie era

relativ înaltă, nu avea doar l metru şi 20 de centimetri, aşa cum descrie Striber. Şi, deşi avea capul mare şi ochii asemănători gray-ilor, mie îmi părea atrăgătoare. De asemenea, în mod neobişnuit, am văzut-o purtând o perucă neagră. Mă trezeam noaptea excitat, având erecţie şi dorind cu nerăbdare sa fac sex cu ea. Obişnuiam să şed în pat şi să mă uit pe geam în pădurea din apropiere. Ştiam că ea şi alţi gray erau acolo în pădure.

Ea era acolo, dorindu-mă pregătită. Nu trebuia decât să i-o cer şi ar fi venit la mine. Aveam sentimente contradictorii. Eram înfierbântat, o doream, dar eram buimăcit de dorinţa mea de a întreţine asemenea relaţii. Mi-am spus că am atins un nou stadiu al depravării. Dar, mai presus de toate, eram pur şi simplu speriat. Prea speriat pentru a face ceva. Aşa că nu am făcut nimic.

Îmi dădeam seama că reuşiseră să pătrundă în erosul şi în somnul meu, să mă înfierbânte şi, apoi, aşteptau ca eu să iau o decizie conştientă de a face sex cu ei. Niciodată nu am luat o asemenea hotărâre. Simţeam, cumva, că ei voiau ca eu să-mi dau acordul.

Eram conştient, de ceva timp, de zvonurile legate de programul de hibridare al gray-ilor. Din câte îmi dădeam eu seama, gray-ii nu puteau percepe emoţiile, aşa că strângeau spermatozoizi şi ovare de la oameni ca material genetic pentru crearea bazei psihologice a vieţii emoţionale. Aşa că, şezând în pat, m-am adresat celor din pădure: „Ştiu că aveţi nevoie de spermă şi chiar mi-aş dori să vă ajut. Dar nu pot acum. De ce nu reveniţi în 6 luni? Sunt sigur că atunci voi putea”. Două săptămâni mai târziu mă întorsesem acasă în Long Island, New

York. Am avut un vis foarte real despre un raport cu o femeie gray în patul meu.

Avusesem o imagine clară despre venirea a trei entităţi în dormitorul meu noaptea, în timp ce eu şi soţia mea dormeam.

Femeia gray era din nou acolo, purtând peruca neagră. Îi dădea un aer oarecum oriental. Peruca era neagră până la umeri şi avea breton drept. I-am asociat imaginea anilor '60, asemănătoare unui personaj excentric al lui Suzy Wong. Era flancată de doua entităţi în timp ce intra în cameră. Nu-mi amintesc dacă erau gray sau tipul soldaţilor albaştri pe care îi văzusem în filmul *Communion (Comuniunea).*

A încălecat deasupra mea, iar când am întrebat-o despre soţia mea, mi-a răspuns că ea nu făcea parte din acea experienţă.

Mi-am amintit mai târziu şi am completat în notiţele mele legate de acest incident (deşi acum nu-mi mai amintesc) că femeia rânjea în timp ce era deasupra mea; „era un rânjet între plăcere şi tortură maniacă".

Nu-mi amintesc să fi ejaculat, nici dacă ea avea sau nu vagin. Nu-mi amintesc să fi făcut sex, doar partea cu călăritul. Nu a durat mult până a terminat. Îmi amintesc cum cele trei entităţi au părăsit camera. Din uşă, unul dintre ei s-a întors şi m-a privit un moment care mi s-a părut foarte lung. Apoi au plecat.

A doua zi mă simţeam foarte distras din cauza acestui vis. Eram agitat de ideea de a face sex cu această extraterestră. Am început să am fantezii. Deşi îmi plăcea să mă gândesc la asta, această plăcere ma speria. Credeam că erosul meu o luase razna. De obicei, mă simt vinovat când mă masturbez, merg la un spectacol în Times Square, New York, sau citesc reviste porno. Dar sexul cu extratereştri şi plăcerea generată de acesta îmi

depăşea cu mult limitele controlului şi normalului. „Ce se întâmpla cu mine?”, m-am întrebat. Aveam fantezii legate de sexul cu extratereştri. Mi-am înşelat nevasta, iar ea era chiar acolo. Mintea mea o lua razna. Din fericire, am găsit un specialist cu care puteam vorbi despre toate astea, dar nu fără a avea emoţii. Până la urmă, una e să vorbeşti despre cum ţi-a distrus mama viaţa şi cu totul alta să-ţi expui dorinţa de a avea o amantă extraterestră. În opinia terapeutului meu, visurile mele erau manifestarea dorinţelor sexuale nesatisfăcute şi sentimentul de prizonierat. A speculat chiar că m-aş fi simţit atât de prins în propria-mi viaţă că numai o manifestare sexuală cu un extraterestru m-ar fi putut satisface complet. M-am simţit uşurat pentru că această interpretare părea a avea sens.

Aşa am înţeles eu lucrurile înainte de a-l auzi pe Budd Hopkins. Până în acel moment, începusem deja să fac schimbări în viaţa mea. Divorţasem, îmi vândusem afacerea şi plănuiam să-mi împlinesc dorinţa dintotdeauna de a mă muta la ţară în Washington. Intrasem chiar într-o relaţie cu o femeie pe care o găseam atrăgătoare din punct de vedere sexual şi personal, dar faţă de care eram, în mod ciudat, impotent. Nu puteam ejacula. Dar, visurile scăzând în intensitate şi frecvenţă, am crezut că sunt pe calea ce bună.

Totuşi, perspectiva mea asupra naturii visurilor mele avea să se schimbe atunci când Budd Hopkins a descris cazul unui tip de 23 de ani care avea visuri răscolitoare despre relaţii sexuale cu extratereştri. Am început să plâng încet din toată fiinţa de îndată ce am auzit detaliile. Partenera mea, care ştia despre visurile mele şi se afla lângă mine, m-a ţinut strâns de mână şi a ştiut că ceva se întâmpla cu mine. Atunci când Hopkins a dezvăluit

faptul că omul său devenise impotent, m-am zăpăcit emoţional. A fost nevoie de toată puterea mea pentru a-mi stăpâni suspinele pentru a nu-i deranja pe cei din jur şi a nu atrage atenţia asupra mea şi a temerilor mele.

Simţeam dorinţa de a mă prăbuşi la podea şi a mă zvârcoli, a mă strânge în braţe şi a mă legăna înainte şi înapoi pentru a mă calma.

Lacrimile îmi spuneau că ceea ce eu credeam a fi vise erau de fapt evenimente reale. Nu erau doar fantezii sau manifestări psihologice care îmi apăreau în vis. Întreţinusem, într-adevăr, relaţii sexuale cu extratereştri. De ce plângeam? Nu sunt sigur, nici în ziua de azi. Oare eram trist, nervos, scandalizat? Astea sunt lucruri care îmi vine în minte, dar ştiu că nu sunt altceva decât intelectualizări.

Poate că încă sunt sensibil când vine vorba de această experienţă. Consider că e probabil să fie aşa. Poate că, înăuntrul meu, încă sunt atât de oripilat de ceea ce mi s-a întâmplat, încât continui să mă protejez neamintindu-mi sau chiar nesimţind care sunt adevăratele mele sentimente.

Atunci când lacrimile mi s-au oprit, eram vag conştient de faptul că fusesem schimbat. Viaţa mea luase amploare. Răpirile şi întâlnirile nu mai erau doar lucruri care li se întâmplaseră altora, nu mai erau doar poveşti despre care citisem sau auzisem, mi se întâmplaseră chiar mie. În mod straniu, am început să mă simt ca şi cum aş fi trăit mai intens. Bineînţeles că eram speriat, chiar furios, dar totul părea minunat, fabulos.

Dar, spre sfârşitul prezentării lui Hopkins, am realizat că, dacă într-adevăr mă împerecheasem, trebuiau să existe urmaşi. „Dumnezeule, am copii undeva în spaţiu!”, m-am gândit deodată.

„Sunt tată?”. Şi, probabil ca toţi taţii dinaintea mea, profunda realizare a pătruns în mine ca un val. Un sentiment între „nu-mi vine să cred, poate nici nu-mi doresc, dar mă bucur, totuşi, că e adevărat” mi-a umplut inima şi mintea. Apoi m-am mâniat, m-am uitat înspre tavan şi am îndreptat un deget amenințător într-acolo. „Aţi face bine să mă teleportaţi la voi”, le-am poruncit. „Copilul meu e la voi şi ar fi bine să ajung acolo urgent să am grijă de el. Dumnezeu ştie că voi nu puteţi. Nu sunteţi altceva decât o adunătură de idioţi spaţiali, hoţi de oameni şi de copii. Aţi face bine să mă duceţi acolo sus să am grijă de acei copii. M-aţi auzit?”.

Zilele următoare am fost distras. Ce-mi făcuseră? Îmi furaseră sămânţa, pasiunea, capacitatea de a ejacula şi îmi puseseră relaţia cu partenera mea în pericol prin frustrarea pe care mi-o provocau în timpul relaţiilor intime. Eram furios, frustrat. Nenorociţii, se jucaseră cu mine!

Şi totuşi, ştiam că eram parte a acestui eveniment. Eram înfierbântat în „visurile” mele; şi îmi plăcuse. Eram excitat în timp ce mă uitam pe fereastra casei prietenului meu, o doream, dar eram prea speriat atât de ea, cât şi de implicaţiile dorinţei mele. Nu puteam face faţă extraterestrilor, aşa cum nu puteam face faţă dorinţelor mele sexuale. Eram o epavă.

Întotdeauna am simţit multă vinovăţie sexuală. Ce era de făcut? Viaţa merge, pur şi simplu, înainte? E greu. Cum fac să înţeleg ce mi se întâmplă? Credeam că a strânge mai multe informţii despre acest subiect ar fi un bun punct de plecare. M-am interesat de hipnotizatori care m-ar fi putut ajuta să mă întorc în acele nopţi. Dar, pentru că urma să mă mut la

Washington, căutarea hipnotică avea anumite limite. S-a dovedit că nu aveam să reuşesc a contacta vreun hipnotizator.

Am lăsat baltă subiectul până când am ajuns la Washington. Tot din cauza timpului scurt pe care aveam să-l mai petrec în New York, nu am participat la nici un grup de ajutorare a răpirilor.

Conducând din Long Island înspre noua mea casă, am simţit cum temerile mele legate de extratereştri dispăreau. Furia a pălit, iar eu am devenit mândru de noul meu statut de tată al unor copii spaţiali. Mă simţeam special. „Extraterestrii m-au ales pe mine, dintre toţi oamenii, pentru lucrarea lor măreaţă", am gândit. Îmi plăcea să mă simt special. Gândul că mă aflam într-o misiune specială de a salva o specie de creaturi extraterestre era palpitant. Şi da, „nu puteau reuşi fără mine". Astfel de sentiment special era un elixir puternic.

În plus, am început să simt că extratereştrii mă ajutaseră să-mi înfrunt dorinţele şi frustrările sexuale cele mai adânci de care mă temeam cu adevărat. De-a lungul lunilor când am avut visurile, mi-am dat seama că depindeam prea mult de alţii. Aveam nevoie să mi se poarte de grijă şi să simt prietenie mult mai mult decât aveam nevoie de o relaţie sexuală puternică, complexă.

Soţia mea fusese mult mai în vârstă decât mine. De asemenea, îşi făcuse histeretocmie, aşa că era un partener sexual foarte sigur, deloc ameninţător. Partenera mea de mai târziu era destul de activă sexual, dar, cel mai important, era oaza mea de linişte în mijlocul uraganului dezlănţuit de schimbările mele personale. Poate că impotenţa mea a fost influenţată de absorbţia energiei mele sexuale de către extratereştri, dar principala cauză

a fost, cred eu, faptul că nu doream să-mi împart sămânţa cu ea. Nu o iubeam şi nu o doream destul pentru a deveni atât de intim cu ea.

Deveneam conştient de atâtea lucruri, conştient că visurile mele erau evenimente reale, conştient că relaţiile mele intime erau bazate pe nevoie, şi nu pe dorinţă. Şocul realizării întreţinerii de relaţii sexuale cu extratereştri mi-a deschis ochii în ceea ce priveşte insatisfacţia generată de relaţiile mele pământeşti.

Aşa stăteau lucrurile în timp ce eu călătoream prin ţară, până când am ajuns la Santa Fe. Acolo am avut o altă experienţă care mi-a deschis o nouă perspectivă asupra experienţelor mele cu extratereştri. Gray-ii m-au dus la copiii mei pentru a avea grijă de ei.

În cea de-a treia noapte petrecută în Santa Fe, dormeam în rulota mea în campingul Tusque Indian. M-am trezit brusc şi panicat. Ştiam că se întorseseră. Mintea mea ţipa: „Asta este! E pe bune! Nu e un vis!". Eram îngrozit. Stăteam pe spate în pat cu picioarele întinse. Îmi amintesc două mâini prinzându-mi ferm, dar nu brutal, picioarele, chiar deasupra gleznelor, ca şi cum ar fi vrut să mă cuminţească. Entitatea care îmi ţinea picioarele mi-a spus: „Nu te speria, este tatăl tău". Deodată m-am relaxat. Ştiam că eram prea panicat pentru a călători sus, în spaţiu, aşa că trebuia să fiu calmat. Am simţit cum eram împins spre o rază pentru a fi ridicat în spaţiu, asemenea unei ridicări pe targă.

Voiam să merg, să iau parte în mod conştient la ceea ce se întâmpla, orice ar fi fost, dar îmi era prea frică. Tot ce am putut face a fost să rostesc: „Dumnezeului meu îi cer puterea de a fi sigur că nu voi fi rănit". Nu voiam să ratez aşa o aventură.

Ştiam că, reuşind să rămân conştient, aveam să mă simt şi mai special. Abia atunci aveam să fiu o parte cu adevărat importantă din jocul extratereştrilor. Dar fusesem inconştient pe perioada întregului eveniment. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram din nou în patul meu, conştient că se terminase.

Oricât de înfricoşat aş fi fost, îmi doream să se întoarcă. Eram supărat că experienţa se terminase. În mintea mea, i-am întrebat: „Vă veţi întoarce?".

Tot în mintea mea am auzit răspunsul: „Sigur, abia devii interesat!". M-am îndoit de mine însumi în acel moment şi mi-am spus că vorbesc cu mine însumi, dar, scriind acestea, cred că mesajul a fost real. Nu-mi aminteam nimic exact din această experienţă. Nu am văzut pe nimeni şi nici nu-mi amintesc ce am făcut, asta dacă am făcut ceva. Dar ştiam, cumva, că sexul nu fusese implicat. Nu-mi amintesc să fi experimentat vreun sentiment sexual şi, cu siguranţă, nu am avut erecţie. Dar după ce se terminase, am întrebat cinic: „Aţi găsit ceea ce v-aţi dorit?", referindu-mă la spermă şi energie sexuală. Poate că nu-mi aminteam vreo întâmplare sexuală pentru că îmi absorbiseră toată energia şi, astfel, neavând energia de a pune în aplicare biochimia memoriei, nu-mi puteam aminti nimic.

A doua zi mi-am amintit destul de bine experienţa. Nu mai mult decât am descris deja, dar o simţeam proaspătă şi reală. M-am gândit la ea toată ziua. Ce s-a întâmplat? Cine sunt ei? Ce vor? De ce mă vor pe mine? Pe parcursul zilei am avut un puternic sentiment că mă duseseră acolo pentru a avea grijă de copii. Aveau nevoia de grija unui tată.

Ţineam neapărat să aflu care era treaba cu aceşti extratereştri. De ce fac ceea ce fac, orice ar fi asta? Ştiam că nici nu se mai punea problema hipnozei, de vreme ce călătoream. Să-i întreb pe gray de asemenea, pentru că eram prea speriat de fiecare dată când îi întâlneam. Dar, în lumina zilei, mă simţeam puternic, îndrăzneţ. M-am gândit că avea să fie bine dacă îi voi întâlni în timpul zilei, că aş putea face faţă contactului, întrebarea era cum să îi contactez ziua? Era de datoria mea să iniţiez contactul, aşa că am făcut-o.

Cunosc un tip de meditaţie asemănătoare meditaţiei Kundalini, care mă ajută să intru în legătură cu viaţa din afara conştiinţei zilnice. Aşa că am plecat în căutarea gray-ilor.

I-am găsit. Pe parcursul următoarelor zile, în dimineţile dinaintea călătoriei mele pe autostrăzile din New Mexico şi Arizona, aveam să călătoresc în spaţiu pentru prima dată, să-mi văd copiii.

Vizitele erau la fel. Mă simţeam coborând într-o cameră metalică. Simţeam că eram într-o navă spaţială. Camera în forma literei „D" era destul de mare. Îmi amintea de camerele de zi ale spitalelor psihiatrice în care lucrasem. În faţa mea vedeam un rând de leagăne şi paturi sau incubatoare. În dreapta mea, în bucla literei „D", se aflau câşiva gray adulţi. În stânga mea şi în spatele camerei, nu departe de o scară care ducea în altă cameră din şi în care ieşeau şi intrau copii, se aflau câţiva copii între 4 şi 9 ani. Aproape de mine, în stânga, erau copiii mai mari, despre care credeam că sunt adolescenţi.

Ştiu că mă aflam într-un mediu extraterestru. Totul era diferit: aerul, mirosul, privelişte a, sunetele, texturile. Nimic, în afară de mine şi de sămânţam mea, nu-mi amintea de Pământ.

Copiii arătau destul de umani, doar că ochii şi capetele lor erau mai mari. Faţă de mine erau reticenţi. Nu le era teamă, dar păstrau distanţa, de parcă aş fi fost un profesor înlocuitor care intra în clasa lor din liceu. Am simţit cum mă măsurau şi nu-mi acordau deloc credit.

I-am întrebat pe adulţi: „Câţi sunt ai mei?". „30-40", mi-au răspuns ei.

„Cum adică 30-40, nu ştiţi exact câţi?". Eram consternat că produsesem atâţia copii şi furios că ei erau atât de nepăsători faţă de număr.

„Exact treizeci şi patru, dacă trebuie neapărat să ştii, şi încă opt embrioni din care unii ar putea să nu supravieţuiască. De asta ţi-am spus un număr imprecis". „Câţi copii hibrizi aveţi în total?", am întrebat. „Treizeci şi patru de milioane", a venit răspunsul.

„Wow!", mi-am spus, „asta e mult!". Şi, iată, iar numărul 34.

„De ce e numărul 34 atât de special?". Începusem să mă îndoiesc de corectitudinea transmisiei mentale.

„Vrei să spui 34.000.000 sau 340.000 sau 34.000?", am întrebat. Răspunsul primit era confuz, lăsându-mi sentimentul că numărul nu era chiar 34 de milioane, dar că aveau totuşi foarte mulţi copii în spaţiu.

„De ce 34? Ce are numărul acesta atât de special?"

„Numerele 3 şi 4 alcătuiesc piramide", mi s-a spus. Am văzut imaginea a trei blocuri deasupra a patru blocuri.

„Numărul doi este prea universal, iar unu este parte din tot. Aşa că folosim trei şi patru".

Fiecare vizită dura aproximativ 10-15 minute. De fiecare dată când ajungeam acolo, copiii mă aşteptau. Am început să mă

intreb „Cum de mă aşteaptă? Ştiu, oare, că vin? Este posibil ca această experienţă să fie plănuită special pentru mine? Poate fi o hologramă sau un alt tip de program telepatic în care sunt inclus?” Experienţele erau însoţite de îndoieli, dar vizitele îmi păreau reale.

Obişnuiam să-i adun pe copii în cerc şi organizam scurte sesiuni de terapie prin mişcare/muzică; acel tip de dans în cerc care are ca scop exprimarea fizică a sentimentelor. Muzica pe care ne mişcăm era muzica folosită de mine în timpul meditaţiei şi pe care continuam să o ascult printr-un walkman. Ştiam că şi copiii puteau auzi muzica. Nu mai auziseră muzică până atunci. Melodia „Out of silence” a lui Zanii a fost prima lor experienţă muzicală.

Nu simţeau nici un ritm. I-am rugat să se mişte uşor în înainte şi înapoi pe muzică. Nu ştiau cum să facă asta. Aşa că m-au privit şi, imediat, o cunoştinţă interioară şi-a făcut loc şi au reuşit să se balanseze puţin pe loc.

Apoi le-am cerut să-şi dea mâinile. Nu se mai ţinuseră niciodată de mâini. Nu se mai atinseseră niciodată. Bineînţeles că simţiseră un anumit contact nzic, dar nu o atingere directă, comunicativă, senzuală. După încă puţină mişcare şi atingere a mâinilor am simţit că era de ajuns pentru toţi şi am plecat. Întors în lumea mea conştientă, am fost mişcat de experienţă.

Aproape plângeam. Copiii mei aveau nevoie de atâta ajutor, iar eu mă simţeam atât de nepotrivit. Cine sunt eu să-i învăţ despre sentimente? Abia învăţ să simt propriile mele sentimente. Poate faptul că învăţatul conştient mă face un bun profesor. Simţeam, însă, că aceşti copii aveau nevoie de un specialist, cineva care lucrase cu autişti. Ei nu erau autişti, ci doar

neexpuşi. Voiam să dau anunţ în ziar: „Caut terapeut de mişcare, dispus la deplasări, pentru copii înapoiaţi din punct de vedere emoţional”. Experienţa mea de 10 ani ca terapeut de agrement în camera de gardă a unui spital general nu părea adecvată acestei sarcini. Aveam totuşi câteva aptitudini de bază şi, deşi nu era perfect, era bine în lipsă de altceva.

A doua zi m-am întors. Am reluat cercul. Le-am cerut copiilor să se prezinte, pe rând, să-şi spună numele. Nu aveau nume. În cultura gray nu se folosesc nume. În conştiinţa lor de grup nu e nevoie de nume. Mi s-au comunicat următoarele:

„Aşa stau lucrurile: atunci când un robinet se strică, noi nu spunem cuiva să telefoneze instalatorului. Nu e nevoie de cineva pentru a chema pe altcineva, individ sau vreo ocupaţie. Aici, faptul că un robinet s-a stricat este pur şi simplu cunoscut, iar cei care se ocupă cu asta vin şi îl repară”.

Într-un fel, mi-am dat seama că totul este o afacere pentru ei. Nimănui nu i se mulţumeşte pentru un lucru bine făcut. Nicicând, în contactul meu cu extratereştrii, n-am văzut vreun zâmbet, n-am simţit că ar fi fericiţi. Nu se cânta, nu se murmura, nu se fluiera, nici măcar nu se înjura. Nimic. Toată lumea îşi vede de treabă.

În acea zi, în timp ce dansam, le-am cerut copiilor să se aplece şi să-şi atingă degetele de la picioare cu mâinile. Făcând aceasta, i-am întrebat cum se simt. Unul dintre ei a spus că îi era greaţă.

M-am oprit şi m-am ridicat. Copilul nu ştia ce să facă; i-am spus să se ridice, să se aşeze şi să se relaxeze şi că senzaţia va dispărea în curând. Mi-am dat seama că nu ştia să identifice sentimentele, nu ştia ce să facă, nu ştia ce erau, de unde venea sau ce să facă pentru a le contracara.

Copilul nu ştia că îi era greaţă din cauză că se aplecase şi că, dacă avea să se ridice şi să se aşeze, avea să se simtă mai bine. Cred că nici unul dintre copii nu ar fi ştiut cum să acţioneze în condiţii similare.

Aşa că le-am vorbit despre sentimente. Le-am spus că sentimentele nu sunt rele sau bune, ele doar există. Reacţionăm în mod diferit la sentimente, putem chiar să le ignorăm, dar că asta nu prea este de folos. Chiar şi oamenii îşi ignoră, de multe ori, sentimentele, iar asta poate declanşa boli fizice şi/sau deficienţe psihice. Le-am spus că ar trebui cel puţin să-şi recunoască sentimentele, să fie sinceri faţă de ei înşişi şi abia apoi să hotărască ce e de făcut.

Mai târziu, după ce mă întorsesem la conştiinţa mea lumească, m-am dus să văd monumentul naţional Bandolier din nordul New Mexico-ului. Mă plimbam printre ruinele abandonate ale indienilor anasazi, când, brusc, mi s-a comunicat ceva foarte important, în mintea mea a apărut o imagine clară, completă a ceea ce fac extratereştrii şi care este finalitatea programului lor. A fost ca şi cum mi-ar fi strecurat un CD într-un CD-player din mintea mea. Asta este ceea ce am auzit:

„Ideea este următoarea. Copiii-hibrid vor popula Pământul odată cu anii 2020 sau 2030 sau cel puţin vor avea o experienţă fizică a acestuia. Până atunci, Pământul va fi un loc extrem de schimbat. Aceşti copii-hibrid sunt pregătiţi să locuiască în acest mediu nou, cu noua frecvenţă spirituală pe care o va avea Pământul. Toate fiinţele de pe Pământ trebuie să se adapteze acestor schimbări şi să trăiască în armonie cu noua planetă. Toate organismele vii care trăiesc acum pe Pământ şi care nu se

vor ridica la nivelul noilor condiţii mai evoluate din punct de vedere spiritual vor părăsi experienţa pământească”.

„Tu vei continua să existi, dacă alegi asta, pentru că avem nevoie de tine şi de alţii ca tine pentru a-i ghida pe noii noştri descendenţi pe Pământ. Tu vei fi puntea dintre vechi şi nou, dintre planeta veche şi cea nouă, dintre Homo sapiens şi noul tip de gene. Cunoşti atât de bine oceanul de emoţii al poporului tău; acesta se va revărsa asemeni unui potop asupra nou-născuţilor. Îi poţi ajuta să se adapteze, să înţeleagă, să accepte şi să se integreze, să-i ajuţi în perioada de tranziţie”. Eram entuziasmat că luam parte la o asemenea misiune epică. Apoi am devenit îngrijorat. Voi avea 80 de ani atunci”. M-am gândit că ar fi bine să găsesc o modalitate de a comprima timpul pentru a nu îmbătrâni şi a fi în formă să pot avea grijă de aceşti copii în 2030.

Apoi am simţit că sunt folosit. Trebuia să trec prin schimbări catastrofice ale Pământului pentru a putea fi „bunic” al acestei rase noi de copii. Le-am transmis telepatic: „Eu cu ce mă aleg?”. Răspunsul a fost: „Te vom ajuta să supravieţuieşti schimbărilor de pe Pământ”. Deşi nu suna minunat, era raţional, aşa că am acceptat să fac parte din program în continuare.

În zilele următoare am început să cred că implicaţiile erau mai complexe decât ceea ce auzisem prin „CD-player”. Am început să dezvolt o explicaţie mai complexă a ceea ce voiau extratereştrii să facă. În primul rând, eram convins că nu aveau nevoie de spermatozoizi.

Fusese un truc. Îşi pot procura tone de la băncile de spermă sau o puteau produce în propriile laboratoare. Înşfăcatul spermei nu a fost decât o modalitate de a mă introduce în program. Aveau nevoie ca eu să ţin la aceşti copii. Aveau nevoie să simt că sunt

un tată pentru aceşti copii. Mi-am dat seama, cu tristeţe, ca aceşti copii nu erau ai mei. Erau ai lor. Gray-ii concepuseră un plan pentru a-şi prăsi propriii copii. Mi-am dat seama că, dacă voiam propriii copii, va trebui să-mi întemeiez o familie normală, ca orice alt Homo sapiens. Nu aveam de gând să-mi direcţionez nevoia de paterninate în programul de hrănire a sentimentelor creat de extratereştri. Ideea pierderii energiei sexuale mă frământa. Oare o păstrau pentru copii? Pe lângă sămânţă, era nevoie şi de pasiune pentru a face un copil? Poate că mi-au băut pasiunea ca pe un elixir. Poate că nu am reprezentat altceva decât o fărâmă gustoasă de „hrană pentru suflet". Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult îmi displăcea.

Faptul că acei copii erau întotdeauna pregătiţi pentru venirea mea pe navă mă îngrijora. Oare eram conectat la un aparat video telepatic, „fiind un tată pentru copiii mei", tată pe care gray-ii îl înregistrau şi îl puneau copiilor ori de câte ori aveau nevoie de o doză de atenţie paternă? M-am gândit la o femeie pe care am auzit-o vorbind la o conferinţă OZN despre faptul că era răpită în mod regulat, duminica, o dată la două săptămâni, dacă îmi amintesc bine. Şi ea simţea că avea un copil în spaţiu şi că era răpită pentru a-i oferi „dragoste de mamă". Extratereştrii au conectat-o, chiar, la o maşinărie, iar ea se simţea secătuită de sentimentele materne şi credea că ei puteau să le înmagazineze. Acei extratereştri îl răpiseră chiar şi pe fiul său pentru a se juca alături de copiii hibrid, dar că acesta nu voia să meargă, copiiilor acelora neplăcându-le jocurile lui.

Poate că extratereştrii m-au conectat, făcându-mă să cred că sunt special, în timp ce îmi furau pasiunea şi mă violau. Poate că sufeream de sindromul Stockholm.

Răpitorii mei extratereştri m-au determinat să cred că ei sunt personajele pozitive şi că eu îi ajut. „Nu aveţi sentimente? Ce păcat! Ce pot face să vă ajut?”. Poate că nu sunt nimic mai mult decăt nişte hoţi interplanetari foarte inteligenţi. Totuşi, m-am mai întors o dată pe navă pentru că îmi păsa de copii. În timp ce ne aşezam în cerc, m-am întrebat: „Pot vedea trăsături specifice ale copiilor? Cum arată? Pot vedea ce păr au?”

Am observat că nu ştiam dacă aveau păr sau nu. Mi-am dat seama că nu puteam deosebi trăsături. Nu ştiam dacă erau băieţi sau fete. Într-un fel, eram limitat la a vedea numai ceea ce auzisem din cărţi sau de la alţii care fuseseră răpiţi. Simţeam ca şi cum aş fi trăit o experinţă de imagistică dirijată, că nu era „cu adevărat reală”. Simţeam că era o înscenare. Mă simţeam folosit, am început să ţip la gray-îi adulţi. Ei păreau a fi „mânuitorii” mei.

M-am grăbit să ies

După câteva zile, furia mi-a trecut şi am început sa mă gândesc din nou la tot ce se întâmplase. Atunci când eram mânios, nu voiam să mă gândesc sub nicio formă la extratereştri. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că exista posibilitatea să am un implant. Poate chiar două. Era doar un gând.

Pe interiorul antebraţului stâng am o umflătură aspră, imediat sub piele. Îmi aduc aminte că am observat-o într-o dimineaţă, la 20 de ani. Ştiu că mi-am spus: „Hei! Ce caută asta aici?”. La început, am crezut că e un coş şi am încercat să-l strâng, dar nu am reuşit niciodată. În următorii 20 de ani, umflătura, culoarea şi locaţia ei au rămas aceleaşi.

Apoi mi-am amintit cum, acum câţiva ani, în timp ce mă scărpinam la ceafă, am dat peste o altă mică umflătură în spatele urechii, lângă osul temporal. Din nou, am crezut că e un coş şi am încercat să-l storc. Din nou, fără rezultat. Pe parcursul ultimelor luni, am început să simt dureri intense ale muşchilor din zona umflăturii. Realizând că exista posibilitatea să am două implanturi, am început să mă supăr. Una e să fii răpit în mijlocul nopţii pentru o oră sau două, dar e cu totul nefast să fi monitorizat 24 de ore pe zi. E ca şi cum ai fi violat şi ar trebui să trăieşti zilnic cu urma violatorului pe corp.

E amuzant, totuşi, că nu sunt sigur că vreau să scap de implanturi. Nu ştiu dacă vreau să renunţ la oportunitatea de a fi „foarte special". Presupunând că voi avea nevoie ca extratereştrii să-mi salveze viaţa, de unde aveau să ştie că sunt în pericol?

Sunt într-o adevărată dilemă legată de stăpânirea propriei persoane. E foarte important pentru mine a fi propriul meu stăpân, independent şi sigur pe mine. Cum pot împăca asta cu faptul că permit cuiva să implanteze chestii în mine şi să mă înhaţe fără avertizare sau chiar fără a fi invitaţi? Nu pot; ceva va trebui cedat. De ce scriu toate astea? Poate că e o încercare de a trece de la împlinirea nevoii mele de a fi special, de la a fi tatăl unor copii extratereştri la aceea de a deveni un povestitor scandalos. Am început să visez că spun această poveste în cadrul unor talk-show-uri televizate. De multe ori, simt că nu fac altceva decât să trec de la o dependenţă la alta. În loc de a face parte dintr-un grup al celor răpiţi, poate că ar trebui să mă înscriu la alcoolicii anonimi pentru oamenii care simt nevoia de a se îmbăta din sentimentul de specialitate. Poate că o voi publica. Mă întreb dacă are rost să o împărtăşesc, dacă are destulă importanţă. Cu

siguranţă că valoarea lucrării psihologice la care am fost supus diferă de cea a oricărei alte răpiri despre care am citit. Mai mult, nu ştiu de nicio altă persoană răpită care să fi încercat să-şi recontacteze în mod conştient răpitorii. Într-un fel, simt că povestea mea ar putea fi o piesă importantă, asemeni multor altor astfel de piese, în înţelegerea puzzle-ului despre OZN-uri. Scriind aceasta, am un sentiment puternic şi clar legat de înăsprirea relaţiei mele cu extratereştrii. Mă simt mai apropiat de decizia de a-mi examina implanturile şi a le îndepărta dacă sunt, într-adevăr, implanturi. Dorinţa de a fi propriul stăpân devine mai puternică decât nevoia de a mă simţi special.

CAPITOLUL 5

SIDA, OZN-uri naziste, contrabandă cu arme şi Noua Ordine Mondială

Citatul următor este extras dintr-un anunţ care descrie cartea lui „Michael X" (nu are legătură cu „Comandantul X"), intitulată „*We want you - Hitler alive*", publicată la editura UFO Review:

„A CAPTURAT HITLER UN ECHIPAJ EXTRATERESTRU ŞI ŞI-A CONSTRUIT PROPRIA FARFURIE ZBURĂTOARE? Avem dovada că Hitler a scăpat de la moarte şi a încercat să-şi reorganizeze forţele în baze subterane de la Polul Sud... Abordăm pentru prima dată subiectul misteriosului «domn Michalek» care a făcut înconjurul Europei povestind despre contactele lui cu extratereştrii şi despre înfiinţarea marelui guvern al «Republicii Mondiale a Pământului», dar şi despre cum Moscova şi Washingtonul vor fi «nimicite» dacă nu dau crezare altui sfat lumesc. Vorbea în numele Fiihrer-ului?"

•••

Cele ce urmează sunt citate ale unor personalităţi de seamă (mulţumim ODYSSEY GROUP., Suite 1402-C, 270 N. Canon Drive., Beverly Hills, CA 90210):

„Cred că aceşti extratereştri şi echipajele lor vin de pe alte planete pentru a o vizita pe a noastră... Într-adevar am observat multe zboruri de-ale lor". - col. Gordon Cooper (astronaut);

„O coliziune aeriană cu un OZN fusese pe punctul de a avea loc. Mi-a smucit elicopterul pe o distanţă de aproape 300 de metri”. - Lt.-col. Lawrence Cozne (Armata SUA);

„Fenomenul raportat nu este închipuit sau fictiv, ci este real”. - Gen. Nathan Twining (şef de Personal, Aviaţia Americană);

„Era risipit pe o distanţă de aproape o milă... Nu ştiam ce era”. - Maior Jesse Marcel (ofiţer al Inteligenţei, Armata Americană);

„Trebuie să obţin accesul deplin la discurile recuperate... Armata a pus mâna (pe unul) şi nu ne-a permis examinarea de rutină”. - J. Edgar Hoover (director FBI);

„Piloţi ai Aviaţiei, Marinei şi piloţi comerciali mi-au împărtăşit cazuri când un OZN a zburat foarte aproape de avioanele lor... Există investigaţii ale guvernului strict secrete legate de OZN-uri despre care noi nu ştim nimic”. - Sen. Barry Goldwater;

„Părea că se îndreaptă către noi, apoi se îndepărta puţin, se întorcea şi iar pleca. Era albăstrui, roşiatic şi luminos”. - Jimmy Carter (preşedinte al Statelor Unite)

„Avea aşa o formă, încât nu cred că era construit de om” - Dr. Bruce Maccabee (fizician cercetător al Marinei Aniericane);

„Deşi oficialii au negat de multe ori că ar lua farfuriile zburătoare în serios, documente desecretizate recent descoperă îngrijorarea considerabilă a Guvernului”. -The New York Times

•••

Informaţiile care urmează sunt dezvăluite în numărul din octombrie-noiembrie din revista Nexus în articolul „UK radio programme on UFO coverup”:

„Urmează un exemplu a ceea ce putem recepta din reţelele de calculator. În acest caz, este vorba de reţeaua EarthNet, ce aparţine Pegasus Networks din Byron Bay". Tema: Extratereştrii din spaţiu...** ** Scrisă în 15 august 1991, la ora 12:14, de către huwin peg:sci.astro **

„De curând am ascultat un program al postului Radio One din Marea Britanie care includea un interviu cu un susţinător al binecunoscutei teorii conform căreia guvernul american ţine extratereştri închişi şi face experimente cu navele lor spaţiale. Însă acest individ părea foarte cumpănit, nu a făcut vreo afimaţie scandaloasă şi, mai mult, a dezvăluit unele date foarte interesante. Mai exact, a menţionat câteva întâmplări verificabile:

„Pentru acest an (1991), Rockwell International şi NASA plănuiseră o expoziţie de mari proporţii pe tema explorării spaţiale, dar a fost amânată pentru anul următor fără nici o explicaţie. În afişul oficial al acestei expuneri era anunţată dar prezentarea unei «nave extraterestre». Întrebată despre asta, NASA a redirecţionat interogarea către Departamentul de Apărare al Statelor Unite. Un purtător de cuvânt al Pentagonului a indicat, neoficial, că ar fi existat câteva asemenea maşini spaţiale din care puteau alege..." Pentagonul a ţinut o conferinţă de presă legată de acest subiect şi a refuzat să răspundă la întrebări. De fapt, reporterii au afirmat mai târziu că Pentagonul a pus cele mai multe întrebări şi că toate răspunsurile se refereau la reacţia publică dacă..."

«Individul de la radio a vorbit pe larg despre doi ingineri consultanţi ai NASA care spuneau că au studiat sisteme de

propulsare într-o navă extraterestră -amândoi beneficiau de un nivel înalt de securitate în State...»"

•••

În viitor, pe măsură ce conflictul dintre rasele umană şi cea a reptilienilor se va înteţi, cu siguranţă că adepţii reptilienilor cărora li s-au spălat creierele şi adoratorii „bestiei" vor face tot ceea ce le va sta în putinţă pentru a dejuca orice şansă a oamenilor de a contraataca (prin intermediul luptătorilor pentru libertate şi al patrioţilor creştini) vermina draconică care a infestat planeta. Asemeni angajatului guvernului corporativ din filmul *Aliens* sau asemeni societăţii „de elită" din filmul *They live*, regizat de John Carpenter, aceşti trădători ai rasei umane îşi vor vinde propriii semeni pentru a nu-şi risca „idolii" sau „aranjamentele comerciale" foarte profitabile cu aceşti prădători (punând în joc întreaga umanitate).

Probabil că vor argumenta că rasa reptilienilor este o formă de viaţă precară îndreptăţită să aibă „drepturi constituţionale" cum avem şi noi sau vor spune că sunt o „specie pe cale de dispariţie" care trebuie protejată. Deşi rasa reptilienilor nu mai populează planeta aşa cum se întâmpla pe vremea strămoşilor lor reptilieni bipezi, asta nu înseamnă că nu există în număr mare. Chiar dacă mulţi dintre ei au dispărut în subteran cu milenii în urmă, iar alţii au părăsit planeta, chibzuit ar fi să presupunem că, indiferent dacă vieţuiesc deasupra sau dededesubtul scoarţei terestre (ambele regiuni fiind aproape în totalitate neexplorate şi necunoscute de umanitatea internaţională pământeană), numărul lor atinge lesne ordinul

milioanelor, dacă nu pe cel al zecilor sau sutelor de miliarde în acele regiuni, mai ales că este probabil să se fi multiplicat de-a lungul mileniilor din motive evidente.

Indiferent de argumentele folosite, există nenumărate legi care vin în sprijinul uciderii animalelor de pradă (iar cei din rasa reptilienilor SUNT animale sau fiare) care omoară animale domestice ca de exemplu vite sau oi. Acestea ar trebui aplicate în cazul „mutilării vitelor", dar mai ales în cazul „mutilării umane". Afirmaţia că unele rase reptiliene sunt mai prietenoase decât altele pare a contraveni „conştiinţei colective" al acestor rase (poate cu excepţia hibrizilor care se află în posesia unor matrice ale sufletului uman la care nu ar trebui să ne referim ca fiind „în totalitate" afiliate ireparabil „colectivului" reptilian). Ne-am putea întreba dacă politica de „dezarmare" este influenţată chiar şi foarte puţin de cultele reptilienilor şi de conducătorii lor reptilieni.

În plus, aşa cum Naţiunile Unite au consimţit intrarea Americii în războaiele din Coreea şi Vietnam, tot ele au împiedicat Statele Unite să le câştige din cauza infestării vizionarilor-comunişti. La fel, orice viitor conflict cu rasa reptilienilor care ar putea fi înfăptuit de NAŢIUNILE UNITE infestate şi controlate de reptilieni ar putea duce la o nouă ordine mondială, ce va fi cu siguranţă încă un conflict „fără posibilitatea de a fi câştigat".

De fapt, răuvoitorii ar putea sprijini într-o anumită măsură un „joc al războiului" împotriva Grayilor (sau într-o înscenare şi mai sumbră, împotriva „binevoitorilor" umani) purtat de slujitorii pământeni Iluminişti ai „Noii lor Ordini Mondiale" şi ar putea sacrifica şi câteva „marionete" de-ale lor pentru a îndeplini

condiţiile şi unitatea-prin-forţă necesară pentru a fortifica naţiunile sub un guvern mondial mai uşor de controlat, exact aşa cum conflictele din Coreea, Vietnam etc. au fost aparent folosite pentru a realiza o sinteză în cadrul unui dictaturi mondiale anume. Un atac de succes împotriva rasei reptilienilor va trebui efectuat de naţionalităţi individuale (contra „fortăreţelor" extraterestre intramontane şi subterane din interiorul şi de dedesubtul ţărilor respective) la nivel local, FĂRĂ „ajutorul" organizaţiei noii lumi infestate de Clubul Noii Lumi a Cultelor Romei-Iluminiştilor-iezuiţilor-masonilor-reptilienilor.

Acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care Iluminati au încercat, prin intermediul socialismului, să distrugă nu numai creştinătatea, dar şi societatea tehnic-industrială, ambele necesare pentru ca masele să se apere atât din punct de vedere spiritual, cât şi fizic de influenţele reptiliene care ne-au zdruncinat lumea literalmente.

•••

Indienii nativi din Alaska fac referire la un trib bun care a dispărut cu mult timp în urmă în săli mari subpământene de sub munţii din nordul oraşului Tanana. Tradiţia spune că, din când în când, un membru tânăr al unuia dintre satele de la suprafaţă se simte atât de descurajat de viaţa sa, încât pleacă într-o călătorie în căutarea acestor pasaje şi dispare pe tărâmul subteran, unde are parte de o viaţă mai paşnică şi mai împlinită.

Ar fi încurajator dacă cele mai multe descrieri ale acestor colonii subpământene ar fi astfel. Poate că acum câteva sute de ani aşa era, dar infestarea şi compromiterea continentelor de

către forţe draconice a crescut atât de mult în ultimele secole, încât influenţa lor ar putea fi dominantă în subteran.

Totuşi, este încurajator că, în ultima parte a secolului XX, înaintarea reptilienilor pare a se fi oprit în câteva zone ale lumii, aşa cum indică numeroasele „rezerve", iar în unele cazuri, forţele reptiliene au fost întoarse din drum şi învinse pe măsură ce tot mai mulţi oameni, care şi-au dat seama de propaganda şi de înşelăciunea draconică ce erau în trecut unelte foarte utile în cucerire, refuză să renunţe la posesiunile lor.

În 1990, astronomii pretindeau că au găsit „dovada" unei explozii străvechi în urma căreia a apărut universul, explozie cunoscută sub numele de „Big Bang". Deşi unii teoreticieni au sugerat asta în trecut, alţi cercetători sunt de părere că Universul nu dispune de materia necesară pentru a provoca un asemenea episod şi că, cel mai probabil, Universul va continua să se extindă la nesfârşit şi că, deşi această expansiune va continua să încetinească, ea nu se „va opri" niciodată.

Niciodată nu vom şti care dintre aceşti teoreticieni au dreptate deoarece va dura miliarde de ani (având în vedere modul nostru de măsurare a timpului) până când o asemenea implozie va avea loc. Totuşi, un fenomen interesant descoperit de cercetători este acela numit schimbarea culorii stelelor, aglomerărilor de stele, galaxiilor şi aglomerărilor de galaxii înspre roşu (infraroşu) şi înspre albastru (ultraviolet). Schimbarea spectografică înspre „roşu" indică îndepărtarea unei stele de noi, în timp ce schimbarea în „albastru" indică apropierea. Practic, totul se referă la viteza luminii şi la modul de percepţie a acesteia.

Ştiind că stelele mai apropiate de centrul cataclismic al galaxiei se rotesc mai repede decât cele din ramurile galactice mai îndepărtate de centrul galaxiei, astronomii au reuşit să determine viteza şi direcţia acestor stele apreciind „schimbarea" spectrului luminos.

Totuşi, este incredibil că galaxia noastră pare a se afla în sau foarte aproape de epicentrul Universului şi ramâne relativ fixă în timp ce galaxiile „roşiatice" (sute de miliarde) se află departe de această idee generală de Univers, lăsându-ne să credem că „Big Bang-ul" a avut loc mai aproape de casă decât am fi crezut. Legat de afimaţiile din publicaţia The Cosmic Patriot Files referitoare la răpirea copiilor de membri (atât umani, cât şi extratereştri) ai cultului reptilienilor, emisiunea televizată America's most wanted a dezvăluit colaborarea dintre compania IBM şi corporaţiile Lotus şi Sony în vederea extinderii unei baze de date computerizate despre copii dispăruţi, bază care în curând va putea fi accesată prin intermediul unui modem.

O importantă organizaţie de computere din Las Vegas este şi ea implicată într-un asemenea proiect. Mai multe informaţii legate de persoane dispărute pot fi obţinute de la National Center for Missing and Exploited Children (Centrul Naţional pentru Copii Dispăruţi şi Exploataţi).

•••

Din spusele fostului preot iezuit Alberto Rivera, cele mai ascunse activităţi, iniţieri şi planuri iezuite se desfăşoară în catacombele enorme de sub Piaţa Sf. Petru din Roma. Acestea sunt şi sediul Bibliotecii de Vaticanului - alcătuită din mai mult

de 40.233 de metri de rafturi aflate în această reţea uriaşă de tuneluri şi camere.

Există, cu siguranţă, multe secrete ascunse în această bibliotecă, pe care Vaticanul nu le va dezvălui NICIODATĂ. Următoarele sunt citate din lucrarea lui Lynn Dumniel, *Freemasony and american culture (Francmasoneria şi cultura americană):* „Un alt indiciu referitor la predispoziţia MASONILOR către rasism şi antisemitism în acea perioadă (începutul anilor 1900) era simpatia clanului Ku Klux. Deşi nu avem date solide, se pare că acest clan a recrutat cu succes masoni, în Oregon, spre exemplu, clanul număra mulţi membri masoni. Un fost membru a afirmat că 50-60% dintre primii înscrişi în Ku Klux Klan din Oregon erau masoni şi că, odată ce liderii masonici şi ai altor frăţii s-au afirmat, ataşarea de clan a devenit contagioasă şi s-a extins ca o epidemie în aceste organizaţii. Deşi influenţa sa în lojele locale era probabil diferită, infiltrarea clanului era destul de însemnată pentru ca marii maeştri, determinaţi de opinia publică nefavorabilă şi de teama legată de intrigile promovate în interiorul masoneriei de clan, au crezut necesară blamarea KU KLUX KLAN sau NEGAREA legăturii dintre acesta şi masonerie".

Informaţiile următoare sunt extrase din cartea lui Ralph Woodrow *Babylonian Mistery Religion (Religia misterioasă din Babilonia)* şi fac referire la „Marele Altar" babilonian din Baal, un obelisc falic care era, în mod tradiţional, înălţat spre aşa-zisul zeu al „soarelui" şi care ar fi simbolizat venerarea panteistă a forţelor naturii. Obeliscul este divinizat şi în francmasonerie, „religie" care datează din timpul „iluminismului" egiptean, Şi are o configuraţie asemănătoare „Monumentului lui Washington":

(Marele altar") a fost mutat de la Heliopolis la Roma între anii 37-41 d.Hr. de către Caligula, în piaţa sa de pe Colina Palatină (vezi *Harper"S Bible Dictionary*, pag. 500 şi Catholic Encyclopedia, Vol. 13 Pag. 371).

... În 1586, pentru a asigura amplasarea acestui obelisc exact în centrul catedralei, a fost mutat la ordinul Papei Sixtus al V-lea pe o distanţă scurtă până în locaţia actuală: Piaţa Sfântului Petru. În acele zile, mutarea acestui obelisc masiv era o sarcină extrem de dificilă, mai ales dacă ţinem cont de PEDEAPSA CU MOARTEA pe care papa o promisese oricui ar fi fost vinovat de căderea sau vătămarea lui... în fine, un bărbat numit Domenico Fontana a acceptat responsabilitatea mutării şi ridicării obeliscului din Vatican. Cu ajutorul a 160 de cai, a unei echipe de 800 de muncitori, după 45 de zvâcniri, mutarea a început! Era 10 septembrie 1586. O mulţime de oameni umplea piaţa.

Sub ameninţarea pedepsei cu moartea, mulţimea a aşteptat în linişte în timp ce mutarea avea loc. În final, după aproape un eşec, obeliscul a fost ridicat în uralele mulţimii, sunetul clopotelor şi bubuitul tunurilor. Romanii au sărbătorit, iar papa a binecuvântat muncitorii şi caii acestora (vezi *Ancient Monuments Of Rome* de Teodore Pignatorre, pag. 177).

Obeliscul babilonian aflat odată în Heleopolis, centrul cultului egiptean al soarelui, era o copie a obeliscului din centrul Babilonului, dacă nu obeliscul însuşi. Există multe simbolistici oculte asociate acestui obelisc, în jurul căruia antica religie misterioasă din Babilon a fost ţesută, unul dintre acestea fiind o reprezentare simbolică a Turnului Babel. Obeliscul se afla în mijlocul unei păduri circulare (pădure circulara de piatră, în cazul Romei), sugerând venerarea uniunii dintre „principiile"

bărbăteşti şi cele femeieşti, mai degrabă decât a CREATORULUI, acesta este indicator al divinizării CREĂRII (sau „Creaţiei").

Într-adevăr, simbolul falic, şi întregul Vatican, a fost ridicat pe acelaşi deal numit „loc de divinaţie" (Vaticinia) în Roma antică precatolică. Se spune că numele vine de la numele unui „zeu" păgân antic numit „Vaticanus" aşezat pe sau sub acest deal, căruia profeţii antici i se împărtăşeau, (vezi *Ancient Monuments Of Rome*, pag. 75)

Mai târziu, pe colină se desfăşurau festivalurile dedicate lui Attis sau Tammuz, fiul „Marii Mame". (Foarte evident, imaginea „Zeiţei Mame" şi a „fiului" său, împreună cu statuile asociate lor, au fost mai târziu creştinizate pentru ca păgânii să poată continua cultul lor, rezultatul deloc sfânt al relaţiei dintre Semiramida şi Nimrod, regele Babilonului. Accidental, Nimrod a fost dezmembrat de Cush, unul dintre nepoţii lui Noe, care a continuat să creadă în învăţăturile divine împotriva cărora Nimrod întorsese lumea, atrăgând astfel mânia lui Dumnezeu asupra acelei civilizaţii antice.

Liderii sângeroşi ai lui Nimrod au fost trimişi să avertizeze toate provinciile, dar Semiramida, poate cea mai rea dintre vrăjitoarele şi vrăjitorii din istorie, a dezvoltat ingenioasa idee că Nimrod se va întoarce sau se va reîncarna în fiul său Tammuz, pe care îl purta în pântece la moartea lui. Această minciună a fost crezută de o mulţime de adepţi fanatici şi astfel această familie bolnăvicios de decadentă a reuşit să menţină controlul satanic asupra poporului prin intermediul „religiei misterioase" din Babilon, care reprezintă originea vrăjitoriei, astrologiei, idolatrizării, masoneriei etc.

•••

Cartea CIA: Cultul inteligenţei pretinde că unul din scopurile „Agenţiei Centrale a Inteligenţei" (CIA) este înfiinţarea unui guvern mondial unic. Să fie asta o amprentă Illuminati? Având ca temei documente secrete, unii oameni consideră că CIA s-a infiltrat în „Mişcarea Creştină a Identităţii" (Christian Identity Movement) printr-un proiect secret cunoscut sub numele de EARL OF DYSART, al cărui obiectiv este favorizarea creării unui astfel de guvern. Cartea „*Mafia Kingfish*" face referire la un anumit Carlos Marchello (capul celei mai vechi farnilii mafiote din America, numită de multe ori „prima familie a Mafiei"), spunând că organizaţia lui nu primeşte mai mult de două miliarde de dolari pe an şi controlează sistemul politic din Louisiana prin intermediul spaimei, al mituirii etc. Marchello a ocupat locul doi pe „lista neagră" împotriva crimei organizate a lui Robert Kennedy şi acesta a scris chiar şi o carte numită *The Enemy Within (Duşmanul din interior)*, unde prezenta în amănunt conspiraţia mafiei. În Mafia Kingfish se aminteşte un anume Edward Becker, care a depus mărturie că în cadrul unei întâlniri cu Marchello la care luase parte l-a auzit pe Carlos spunând că plănuia să-l omoare pe preşedinte pentru a-i opri asalturile asupra Mafiei. Oswald a fost ales ca „ţap ispăşitor" şi a avut întâlniri atât cu mafiotul Jack Ruby, cât şi cu Marcello. Aceste date au fost dezvăluite din documente secretizate anterior, care au fost obţinute prin intermediul Legii libertăţii informaţiei. De fapt, se pare că J. Edgar Hoover, şeful FBI, a ţinut aceste documente departe de Comisia Warren şi a lăsat

analizării doar pe acelea care ar fi indicat un presupus „asasin solitar” cu mobil „de stânga”.

Nu încape îndoială că această animozitate, deşi şi-ar fi putut avea originile în răzbunarea Mafiei pe Kennedy, a fost folosită de Illuminati pentru a lovi în secret America. Iar cercetătorii care cred în conspiraţie ar putea cunoaşte şi legăturile dintre Mafie şi francmasoneria Illuminati.

De asemenea, este de remarcat că asasinii din Dealy Plaza trebuie să fi avut contact din interior cu cel mai înalt nivel al guvernului, din moment ce cu trei zile înainte de asasinare Serviciul Secret a schimbat traseul pentru a include această locaţie. Nimeni în afară de Serviciul Secret nu trebuia să ştie despre schimbare.

•••

Pentru cititorii revistei Far Out, aceasta ar putea părea o publicaţie captivantă la o primă privire, devotată studierii serioase a fenomenelor neobişnuite. Însă nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţe, căci odată deschisă, veţi găsi o gamă întreagă de articole scrise de Phil Klass, James Oberg şi William Moore. De fapt, coperta extravagantă a revistei pare a fi simplă „momeală” pentru căutătorii nebănuitori ai adevărului, având rolul de a-i atrage în vartejul spulberării nefondate a orice, începând de la OZN-uri până la conspiraţii guvernamentale. Cei care au citit The Cosmic Patriot Files şi au o fărâmă de minte vor recunoaşte că aceasta dezvăluie prea multe dovezi că „ceva” straniu are loc. Dar Moore se repetă, deşi A RECUNOSCUT CĂ LUCREAZĂ

PENTRU AGENŢII GUVERNAMENTALE SECRETE ŞI CĂ A VEHICULAT NEADEVĂRURI ŞI MESAJE PROPAGANDISTE.

Dacă vă aflaţi în căutarea adevărului legat de mutilările vitelor, interacţiuni dintre „guvern" şi extratereştrii din rasa „gray", informaţii despre baze subterane, răpiri şi alte fenomene documentate aşa cum sunt cele dezvăluite în revista The Cosmic Patriot Files, mă tem că nu le veţi găsi în Far Out.

Dar pentru cei care fac faţă adevărului, Far Out ar putea oferi informaţii interesante, căci pentru a spulbera ceva publicaţiile trebuie să elaboreze ceea ce spulberă. Cu toate acestea, trebuie să fim atenţi la „propaganda inversă", adică istorisirile false care ar putea fi crezute şi pe care agenţii falsei informări le-ar putea dovedi greşite şi folosi drept „battering ram" pentru a destrăma încrederea în relatările DOCUMENTABILE. Un exemplu clasic al acestei elaborări necesare despre ceea ce se destramă este povestea despre un sistem străvechi subpământean care ar exista sub Valea Morţii din California. Relatări distincte confirmă existenţa acestor grote.

Totuşi, povestea care urmează a apărut în numărul din iarna anului 1992 al revistei Far Out, în articolul intitulat „*The Legend Of The Death Valley Mummies''* (*„Legenda mumiilor din Valea Morţii*"), scris de H. Leo O'Neal, şi reprezintă o încercare evidentă de a plasa această expunere în rândul închipuirilor, deşi autorul menţionează că MAI MULŢI au fost chipurile în aceste camere străvechi. Dar, clasificând povestea drept fantezie, revista îi acuză pe toţi aceşti „martori" de complot. În acelaşi timp, trebuie să se convingă pe sine că MIILE de oameni care vorbesc despre „răpiri" şi evenimente de acest fel sunt implicaţi într-o farsă sau o halucinaţie colectivă. Cu alte cuvinte, ei trebuie să

creadă într-o „conspiraţie” mult mai stranie decât cea pe care o demască! Evenimentele din Valea Morţii sunt menţionate în articol după cum urmează:

Noi lăsăm cititorii să se convingă de autenticitatea relatărilor în baza altor relatări apărute în The Cosmic Patriot Files. În 1946, dr. F. Bruce Russell, fizician pensionat din Beverly Hills, a avut o conversaţie cu un anume domn Howard E. Hill din Los Angeles. Russell i-a dat informaţii lui Hill despre descoperirea unei caverne subterane cu ocazia săpării unui puţ în Valea Morţii.

Observând lumini, a intrat şi şi-a dat seama că se afla într-o grotă cu două pasaje, unul înspre „stânga”, iar celălat înspre dreapta. Explorând pasajul stâng, a ajuns într-o cameră aflată la 23 de metri de locul pe unde intrase. Însă pasajul din dreapta cobora abrupt încă vreo 400 de metri. Deşi pasajul părea a fi natural, existau unele locuri care dădeau impresia că fusese lărgit pentru a face deplasarea mai comodă. Russell afirma că la capătul acestui tunel descoperise o încăpere mare din care mai multe tuneluri se ramificau în toate direcţiile. A fost surprins să găsească torţe care se aprindeau cu ajutorul unui tip de păcură, dar şi recipiente din pământ care păreau umplute cu această păcură în care locuitorii străvechi ai peşterilor probabil că îşi înmuiau torţele. De asemenea, el a observat oase de animale împrăştiate în cameră. Unul dintre tuneluri ducea către o altă încăpere mare, care avea şi ea tuneluri ce se ramificau în diferite direcţii. În această cameră se aflau 3 mumii şi câteva artefacte neobişnuite; unele păreau a fi de origine egipteană, iar altele mai degrabă asemănătoare celor ale indienilor din America. Trăsătura neobişnuită a acestor mumii era înălţimea fiecăreia,

de aproape 2,5 metri! Russell a descris sistemul subteran ca pe un „oraş subteran”.

Russell şi-a dat seama că locuitorii săi trebuie să fi fost foarte avansaţi şi era convins că descoperirea era mai importantă decât chiar mormântul lui Tutankhamon. Urmând calea tunelurilor, el a descoperit şi alte ieşiri înspre suprafaţă, dar majoritatea se aflau în locuri ascunse. Totuşi, tot ceea ce explorase el se întindea pe o rază de aproximativ 11 kilometri de „puţul” prin care pătrunsese în complex. În final, Russell a descoperit 32 de peşteri în acea zonă. El presupunea că multe dintre acestea trebuie să fi avut la un moment dat legătură cu suprafaţa, dar nu putea dovedi asta deoarece multe dintre ele se surpaseră. Aceste caverne se aflau în Valea Morţii, în regiunea din sud-vestul Nevadei, şi între ele exista o distanţă de 460 de kilometri. El a descoperit şi o sală mare, pe care a numit-o „sala ritualului”, în care se aflau semne şi simboluri ciudate. Din această cameră, un tunel ducea înspre o alta, unde în adâncituri de-a lungul pereţilor se aflau oase de dinozauri, tigri cu dinţi sabie, mastodonţi şi alte animale dispărute. În 1946, după ani întregi de investigaţii particulare şi taină, Russell a hotărât să dezvăluie descoperirea.

El a invitat câţiva potenţiali investitori la o întâlnire în cadrul căreia a expus unele artefacte din sistemul subteran. Condiţia ca domnul Hill să ia parte la întâlnire era sa contribuie ca investitor. Organizaţia s-a numit „Amazing Explorations” („Explorări uimitoare”), investitorii s-au întâlnit într-un apartament din Beverly Hills şi au jurat discreţie absolută. După încheierea întâlnirii, Hill şi ceilalţi au mers în grotele subterane,

iar Russell a redat artefactele peşterilor, convins că climatul acestora avea să le protejeze.

Grupul a fost dus în grota unde se aflau „oasele" şi „templul". Din relatările martorilor reiese că era „plină ochi de artefacte ciudate, de tot felul". Conştient de necesitatea păstrării lor în condiţii cât mai apropiate de original atât din motive arheologice, cât şi financiare, Russell le-a spus să nu atingă nimic. În 4 august 1947, în calitate de purtător de cuvânt al organizaţiei „Amazing Explorations", Howard Hill a dat presei un comunicat scurt pentru a anunţa descoperirea. Spre surprinderea sa, povestea nu a avut parte de prea multă atenţie, apărând în numai câteva ziare în care era „echilibrată" prin fraze peiorative şi sceptice din partea comunităţii „ştiinţifice". În consecinţă, Russell a aranjat o conferinţă de presă în care avea de gând să expună un schelet şi unul sau mai multe artefacte care aveau să „convingă pe cel mai sceptic reporter".

Astfel, aceştia ar fi putut descoperi ei înşişi autenticitatea descoperirii. În acest scop, Russell a trebuit să se reîntoarcă în peşteri pentru a recupera artefactele necesare. De asemenea, el şi-a propus ca înainte de plecare sau la scurt timp după întoarcere să deschidă un cont la banca Barstow pentru a vărsa capitalul pentru investiţie. Russell a plecat înspre Valea Morţii, dar nu a mai fost văzut niciodată. Maşina lui a fost descoperită într-o regiune a văii prin care se călătoreşte rar şi avea radiatorul ars. Deşi unii sunt de părere că a plecat cu banii investitorilor, este puţin probabil să fi fost aşa, căci banii pe care îi avea în acel moment nu erau suficienţi pentru a-i garanta dispariţia sau discontinuitatea intenţiei de a comercializa situl

drept una dintre minunile lumii care i-ar fi putut aduce bunăstare.

Investitorii au încercat să regăsească aceste camere subterane pe care Russell li le arătase, dar au afirmat că nu şi-au putut aminti cu exactitate drumul parcurs fiindcă în timpul călătoriei iniţiale nu acordaseră mare atenţie reperelor, iar, în plus, lumina schimbătoare, umbrele şi uniformitatea întinsului peisaj făceau această sarcină şi mai dificilă. Acesta este sfârşitul evenimentelor interesante, dar scurte care ar fi putut deveni una dintre cele mai cunoscute minuni ale lumii, un potenţial muzeu de nepreţuit pentru arheologi, antropologi şi totodată istorici, dar şi pentru milioane de turişti.

•••

William Hamilton susţine că John Lear a dezvăluit un incident cu un domn în vârstă, cunoscut doar ca Domnul „K", al cărui fiu a fost ţinut prizonier într-o bază subterană din Utah. Anterior, fiul lucrase în baza Dulce, din New Mexico, şi se poate să fi fost transferat la baza Utah printr-o reţea subpământeană.

Contactat în legătură cu acest incident, domnul Lear a spus:

„Se pare că fiul, al cărui tată l-am cunoscut şi care a murit acum câţiva ani, este ţinut prizonier într-o bază din apropierea sau din jurul muntelui Sleeping Ute, din Utah. Nu mai ştiu cum am dat peste aceasta informaţie, dar ştiu că avea legătură cu nişte cercetări pe care le desfăşuram în căutarea bazei Project Blue Light de lângă Dolores (bază pe care nu am găsit-o niciodată)".

•••

Informaţiile următoare provin din publicaţia Would You Believe (numărul este nesigur): „În romanul cu Doc Savage numit *The Spook Legion* (aprilie 1935), Lester Dent creează un personaj care poate face ca oamenii să devină translucizi prin intermediul unui proces chimic. Din păcate, acest proces reacţionează cu orice metal care s-ar putea afla pe corpul omului: „Asigură-te că înlături orice urmă de îmbrăcăminte... Inclusiv ceasuri de mână, inele şi dinţi falşi, dacă e cazul. Ţine minte că cea mai mica urma de metal poate avea efecte fatale”, (pag. 86). Un efect secundar neplăcut al acestui proces este că poate cauza senzaţia de arsuri interne.

„Flacăra grozavă din trupurile lor părea a sări şi a clocoti şi a-i mistui, lăsând în urmă doar învelişul inert al cărui interior fusese ars”, (pag. 88)

Toate acele lucruri la care se referea Lester Dent par a apărea în cartea lui Charles Berlitz şi William Moore, *The Philadelphia Experiment (Experimentul Philadelphia)* (1939). Marinarii care dispar, rigiditatea corpului (adică „îngheţarea” sau „răcirea rapidă”), pericolul purtării metalelor pe corp, combustia umană spontană - toate se regăsesc acolo. Berlitz şi Moore sunt de părere că, în literatura sa, Leste Dent ne oferă detaliile Experimentului Philadephia cu cel puţin opt ani înainte ca acesta să fi avut loc”. Există posibilitatea ca poveştile cu Doc Savage să fi fost inspiraţia pentru cunoscute legendă de la Philadephia? Poate că povestea a devenit din ficţiune folclor, iar în final, a devenit „fapt” în minţile unora. Această este o variantă, deşi ar putea exista şi o altă posibilitate.

James Raymond Wolfe şi amiralul Rickover. Mă consider un „cercetător fortean", adică un cercetător de mistere care este dispus să investigheze multe posibilităţi. Şi, după cum a spus şi dr. Michael Swords, „dă-i unui cercetător fortean destule fire şi se va spânzura". Astfel, vreau să evidenţiez existenţa unor piste care nu se încadrează în ideea simplă de ficţiune devenită fapt". Mai este un fir prin intermediul căruia vă pot transmite nişte sfaturi. De exemplu, cu doar câteva zile înainte de a muri în 1984, publicistul Gary Barker a tipărit o cărticică neobişnuită, intitulată *After the Philadelphia Experiment (După experimentul Philadelphia).* Cartea lui Barker conţinea informaţii şi scrisori pe care le primise după publicarea cărţii lui Berlitz şi Moore.

O parte a acestui nou material făcea referire la soarta stranie a unui ofiţer naval pensionat numit James Raymond Wolfe. El era autorul unei cărţi despre criptografie, *Secret Writing (Scrieri secrete*; 1970), şi, de asemenea, se spunea că era lector în domeniul fizicii cuantice la Universitatea Clark. Wolfe a devenit interesat de experimentul Philadelphia şi a început să apeleze la vechile sale contacte din Marină pentru a-l ajuta să descopere piste noi".

Din cartea lui Berlitz şi Moore reiese că el a dispărut brusc şi că ar fi fost asasinat. Cartea lui Barker sugera că nu ar fi fost mort, ci că, în urma unei traume pe creier şi în sistemul nervos central, fusese dus într-un spital din Canada.

„Înainte de nefericita sa ieşire din scenă, Wolfe a relatat, chipurile, că un experiment naval avusese loc într-adevăr în 1943". Dar efectele secundare ale procesului, printre care şi vătămarea diatermică a creierelor membrilor echipajelor, câteva morţi şi alte consecinţe neexplicabile ar fi determinat un anumit

orn puternic din Marină să se simtă stânjenit. „Unii l-au arătat cu degetul pe amiralul Hyman George Rickover, binecunoscutul „părinte al marinei nucleare". Rickover a fost puternic implicat în cercetarea şi dezvoltarea domeniului electric în cadrul Marinei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ruthless era considerat necruţător, dar capabil de a dezvolta relaţii de prietenie puternice, chiar fanatice. La un moment dat, el a comandat atât de multe cabluri electrice, „în valoare de zeci de milioane de dolari", încât, după încheierea războiului, depozite pline au fost vândute la licitaţii cu obiecte salvate".

A îngropat Rickover un experiment naval, poate cea mai mare greşeală a vieţii sale, pentru securitatea naţională sau interesul propriu?

„Există dovezi că ceva a zguduit Marina în anul 1943, anul în care, potrivit legendei, a avut loc experimentul. Această informaţie poate fi găsită în seria cărţilor *Mathematics: People, Problems, Results (Matematică: oameni, probleme, rezultate),* editată în trei volume de Douglas M. Campbell şi John C. Higgins, la editura Wadsworth International, Inc. CA, în anul 1984.

Până în 1943, Marina formase un grup experimental şi teoretic foarte avansat din care făceau parte geniul matematician John von Neumann, asistentul său J.W. Clakin, Marshall H. Stone (matematician la universitatea Harvard), Francis Bitter (unul dintre fizicienii în magnetism ale acelor vremuri) şi alţii. Chiar şi Albert Einstein desfăşura o activitate în legătură cu Marina, activitate care încă este strict secretă. Dar deodată, spre sfârşitul anului 1943, grupul părea a se fi destrămat. S-a ales praful de el. Unii dintre ei, cum a fost cazul lui Von Neumann, au

plecat în Los Alamos pentru a se ocupa de bomba atomică, alţii au fost mutaţi în alte departamente ale Marinei, iar alţii au fost redaţi vieţii civile. Ce s-a întâmplat? Care a fost cauza cutremurului din Marină din anul 1943? A EXISTAT VREUN EXPERIMENT? Am oferit posibilitatea transformării unei poveşti fictive în „fapt" folcloric drept o posibilă interpretare a Experimentului Philadelphia. Totuşi, vreau să iau în considerare o altă posibilitate, aceea că acest experiment a avut loc într-adevăr.

În timp ce scria romanele cu Doc Savage, Lester Dent era la curent cu literatura fenomenelor stranii, cum ar fi relatările despre teleportări. Deci, trebuie să fi cunoscut multe dintre efectele secundare care apăreau în mod frecvent, EFECTELE Schoenherr, ASOCIATE CU ANECDOTELE DESPRE TELEPORTARE".

(Pentru exemple mai recente ale efectului Schoenherr, vezi numărul 181 al revistei Search, din iarna anilor 1989-1990). Poate că geniul creativ şi apartenenţa savantă a lui Dent au fost cele care l-au determinat să ghicească atât de precis fenomenele asociate mai târziu Experimentului Philadelphia. Asta s-a întâmplat de nenumărate ori de-a lungul istoriei: bomba atomică, radarele, laserele, zborul Apollo către lună, chiar şi naufragiul Titanicului etc., toate au fost chipurile descrise de autorii de ficţiune înainte de a deveni realităţi.)

Poate că Dent contura literalmente viitorul ficţiunii sale. „Dacă amiralul Rickover a îngropat într-adevăr un experiment eşuat pentru a-şi proteja cariera în marină... atunci poate că într-o zi acea enigmă va fi redescoperită, sau reinventată, şi cu siguranţă mai bine înţeleasa, astfel încât teleportarea nu va mai

fi doar o colecţie de anecdote, ci un fenomen care va putea deveni folositor speciei noastre.

POSTSCRIPTUM: DOC SAVAGE ÎN VERSIUNEA SOVIETICĂ „În anii '50, ruşii au infiltrat un spion în interiorul celor mai secrete servicii militare americane. Spionul era un colonel din rândul Forţelor Aeriene Regale Suedeze, pe nume Stig Wennerstrom. În mod straniu, acest spion era identic versiunii lui Doc Savage concepută de un artist pentru coperta primelor ediţii ale seriei cărţilor Bantam (versiunea Bama). Singura diferenţă era că adevăratul Wennerstrom avea o calviţie, în timp ce versiunea artistică a lui Doc Savage cel ficţional avea o alopecie androgenetică, iar părul în formă de «v» îi cobora pe frunte într-un mod mai neobişnuit".

„Wennerstrom era cunoscut în cercurile militare suedeze şi americane pentru „poziţia sa pro-americană". Fiind un înalt diplomat şi prieten de vază al Statelor Unite, spionul a obţinut cu uşurinţă cantităţi impresionante de informaţii despre secrete militare referitoare la arme nucleare, locurile unde se aflau bombele, performanţele avioanelor şi elemente de proiectare şi mii de documente şi fotografii detaliate.

Povestea sa poate fi citită în cartea lui Andrew Tulty, *White Tie and Dagger* (1967). O fotografie a acestui spion care îi semăna atât de mult lui Doc Savage poate fi găsită la pag. 29 din revista Saga, numărul de noiembrie 1967".

•••

Cele ce urmează sunt cărţi şi publicaţii despre epidemia de SIDA care au fost anunţate în Catalogul „AMOK", ediţia a 4-a:

SIDA - război biologic, scris de Thomas E. Bearden: „Oricât de şocant ar suna, sunt convins că ruşii au umplul paharul celui de-al Treilea Război Mondial. Şi nu e genul de război la care ne aşteptam...

Prima mare grevă sovietică a fost lansată odată cu un război biologic ascuns, nu cu arme nucleare sau forţe armate... Stimulat de holocaustul cauzat de SIDA ce se întrevede şi la (cererea) insistentă a colegilor mei, am hotărât să public anumite informaţii despre cum poate evolua vindecarea electromagnetică, esenţială împotriva oricăror şi tuturor bolilor, inclusiv a cancerului (şi) leucemiei (etc.). (Notă: „socialismul-comunist" nu se limitează la o singură naţiune. Deşi această plagă politică a câştigat controlul sau a pălit în unele ţări din întreaga lume, nu a fost cu totul exterminată. Încă există oameni care se încred în falsele sale promisiuni". Există posibilitatea ca SIDA să fie un produs al socialismului mondial proiectat pentru a reduce populaţia lumii la o cifră „controlabilă"? Şi se poate ca, odată slăbită până la punctul unei minime rezistenţe de epidemii asemănătoare SIDA - şi orice altceva ar mai fi fost aruncat de către ţările comunist-socialiste împotriva celor libere - să aibă loc invazia reală a ţărilor democratice sau republicane libere? De asemenea, există posibilitatea ca ceea ce cred unii referitor la promovarea de ani de zile a homosexualităţii în America de către socialişti cu scopul de a diviza şi slăbi pentru ca în final, să distrugă o mulţime de oameni folosind ca paravan „judecata lui Dumnezeu" să fie adevărat? SIDA - un raport extraordinar, de „Noebel": autorul The Marxist Minstrels (views) AIDS as „God's will", şi Aids And The Doctors Of Death-An Inquiry Into The Origin Of The Aids Epidemic, de Alan Cantwell:

„Dr. Robert Strecker şi alţi cercetători sunt de părere că SIDA este un virus creat de om prin ingineria genetică ce a fost inoculat intenţionat şi accidental în anumite grupe de populaţie în cadrul unui experiment ştiinţific secret despre războiul biologic".

„O ecranare masivă din partea organismelor ştiinţifice şi a guvernului a ţinut această informaţie departe de publicul american. Afirmaţiile înfricoşătoare ale lui Strecker despre conspiraţia SIDA l-au determinat pe autor să cerceteze fapte ştiinţifice puţin cunoscute legate de noua epidemie, în special legăturile dintre SIDA, experimentele pe animale cu virusul cancerului şi bioingineria genetică a virusurilor ale căror ţintă e distrugerea sistemului imunitar". (HB/240/$ 18.95)

•••

Legat de „mişcarea new age şi era barbarismului ce va urma", avocatul Constance E. Cumbey scrie în cartea sa (The Hidden Dangers of the Rainbow, 1983): „Benjamin Creme, David Spangler, Alice Bailey, Helena Petrovna Blavatsky şi alţii au afirmat cu toţii că „iniţierea" va sta la baza „Religiei Noii Lumi". David Spangler a definit iniţierea ca pe o punere în slujba lui Lucifer, iar cei care nu pot accepta „noul Zeu" vor fi trimişi într-o altă dimensiune, alta decât cea a reîncarnării fizice. (Un mod frumos de a spune „Dacă nu vă închinaţi noului Mesia al New Age (Anticristul), te vom urmări şi te vom ucide pe tine şi pe copiii tăi!!!)

Creme susţine că banii în toate formele lor VOR FI DESFIINŢAŢI şi lumea va adopta o modalitate de schimb mult

mai raţională, care va avea la bază o economie de schimb computerizată. Creme a afirmat că „iniţierile vor fi înregistrate într-o uriaşă bază planetară în cadrul unei biserici «creştine» reformate şi în cadrul lojelor masonice şi al altor organizaţii ezoterice". Notă: Se poate ca această biserică creştină reformată să fie curva Babilonului din profeţii sau Biserica Romei? În plus, se poate ca o parte a „iniţierii luciferice" să fie acceptarea „semnului Fiarei" - un cod computerizat implantat prin laser sau ca cip în mâna dreaptă şi/sau pe frunte. Potrivit profeţiei, cei care primesc acest implant sau „semn al Fiarei" săvârşesc păcatul suprem împotriva Creatorului şi îşi dau sufletele şi liberul arbitru „Fiarei", recunoscând această creatură ca „Dumnezeul lor". S-a sugerat că aceste persoane nu vor putea fi salvate, caci îşi vor fi cedat „voinţele" conştiinţei comune a „Fiarei" şi deci nu mai pot „face alegerea" să se opună Anticristului chiar dacă şi-ar dori, LIBERUL lor ARBITRU fiind distrus. Totuşi, faţă de cei care sunt forţaţi de când sunt copii sau prunci să primească „semnul" fără a-şi putea exprima liberul arbitru, cu siguranţă, Dumnezeu va avea milă de ei, copii fiind. Dar şi un adult matur care ar fi primit „semnul" din neatenţie ar putea găsi o portiţă de scăpare...

Scriptura profetică spune: „Dacă mâna ta dreaptă te face să te poticneşti, tai-o".

S-a sugerat că aceia care se opun semnului şi Fiarei vor fi „decapitaţi"; asta i-ar putea include şi pe cei care au primit semnul fără voie când erau tineri, iar această acţiune a „decapitării" va îndepărta semnul din „frunte" şi oferi, astfel, o „portiţă" înspre Rai sau salvarea sufletului prin distrugerea corpului. Totuşi, trebuie să ţinem cont de faptul că acestea vor

începe doar după ce TOŢI credincioşii „Mielului” vor fi fost fizic îndepărtaţi de îngeri de pe pământ şi duşi în Noul Complex din Ierusalim pentru o perioadă scurtă de 7 ani, timp în care îşi vor păstra trupurile pentru a fi primenite înspre perfecţiune şi nemurire. Scriptura spune că evenimentele de neîndurat ale „restriştei” nu se vor abate decât asupra celor care au respins „Mielul” şi s-au pus în slujba Diavolului din proprie iniţiativă sau prin absenţă.

Potrivit Apocalipsei, chiar şi aceştia vor avea o a doua sau ultimă şansă, dar, spre deosebire de cei care au primit Mielul în vremea „Iertării”, cei mai mulţi din cei judecaţi nu vor putea fi salvaţi decât sub ameninţarea continuă a morţii fizice. Aceste evenimente ar putea avea loc numai pe planeta noastră şi în jurul ei, străvechiul loc de întâlnire al Conflictului Cosmic (dacă putem relaţiona această interpretare de capitolul 12 al Apocalipsei, care spune că „balaurul aruncat a fost pe pământ având mânie mare”). Şi asemenea celor care au trăit alte timpuri, oamenii care trăiesc în alte locuri poate că nu vor fi obligaţi să primească semnul (DACĂ interpretarea de mai sus este corectă), dar oricum vor fi judecaţi pentru alegerile lor şi pentru părţile pe care au hotărât să le slujească în războiul cosmic al „Berbecului Ruginiu” şi al „Balaurului Roşu”„. Cercetătorul John A. Keel a descris următorul incident:

„Unde era Dan Koehler în data de 19 august 1973?”

„Domnul Koehler este cel mai înalt om din Statele Unite (2,49 metri). Dar în acea seară caldă de vară, la ora 8.00, cineva mai înalt se plimba pe străzile micului sat Buffalo Mills din

Pennsylvania. Oricine ar fi fost, părea să fi avut cel puţin 2,74 metri şi arăta foarte omenesc, exceptându-i hainele croite în mod neobişnuit dintr-un material strălucitor.

În timp ce mergea pe stradă, uşile se trânteau şi chipuri uimite se uitau neliniştite de după colţuri şi draperii dantelate. Pe măsură ce bătea degajat uiumurile cu picioarele abia atingându-i trotuarul, privirea sa întunecată şi pătrunzătoare paraliza trecătorii uimiţi din Buffalo Mills. A trecut prin oraş paşnic şi cu repeziciune şi a păşit în uitare; era doar unul din mulţimea de vizitatori neobişnuiţi care apăreau periodic de nicăieri, de multe ori în mijlocul unor oraşe mari, şi apoi dispăreau în necunoscut.

Cu câteva luni în urmă, un străin asemănător a intrat într-un bar din Tres Arroyos din Argentina. Era neobişnuit de înalt şi avea o privire dezamăgită. Clienţii barului priveau cu mirare cum a intrat în toaleta bărbaţilor. Au trecut câteva minute şi, pentru că nu mai ieşea, proprietarul s-a hotărât să verifice. Toaleta mică şi fără fereastră a bărbaţilor era goală. Nu exista altă ieşire. Barmanul a chemat poliţia locală şi acestea a examinat vasul de toaletă cu minuţiozitate. Se pare că străinul de peste doi metri trăsese apa după el".

•••

Scrisoarea următoare a apărut în publicaţia UFO Universe (număr nesigur):

„Revista dumneavoastră îmi place foarte mult. Vă mulţumesc pentru că o publicaţi. Eu am văzut OZN-uri şi cred că o asemenea experienţă te schimbă pentru totdeauna. În decembrie

1987 am plecat din aviaţia americană. Eram „specialist în securitate” în cadrul programului Air Force I. Eram însărcinat cu protejarea aparatelor de zbor, armelor şi echipamentelor strict secrete. De asemenea, am asigurat paza armelor nucleare. Aveam postul la A.F.B. David Montana în Tucson, Arizona. În ianuarie 1987 participam la un curs de supravieţuire în deşert. Această zonă este cuprinsă între Indian Springs, Nevada şi Las Vegas. Este cunoscută sub denumirea de Silver Flag Alpha. Acolo se află un lanţ muntos uriaş, dincolo de care este „Area 52”, numită şi „Dreamland”. Mi-am întrebat instructorul ce s-ar întâmpla dacă cineva ar trece culmea. Răspunsul a fost însoţit de o grimasă şireată: „Nimeni nu poate trece dincolo de creastă”.

Într-o noapte, în jurul orei 3.00, stăteam în locuinţa mea, când deodată a apărut o lumină de dincolo de munţi. A efectuat două salturi verticale şi apoi a ţâşnit spre cer cu o viteză incredibilă. Nu a făcut nici un fel de zgomot. După plecarea din Air Force, am stat în Tucson timp de 19 luni. În acest timp, cel mai bun prieten al meu din Air Force a primit ordine legate de „Area 52”. I-am spus că ţinem legătura. Într-o zi, m-a sunat şi mi-a spus că NU-I PLĂCEA sarcina. L-am întrebat despre „Area 52” şi mi-a răspuns că nu avea voie să dea informaţii. A menţionat că postul său se afla la Nelli A.F.B., Nevada, şi că era obligat să locuiască în afara bazei. A afirmat că un vehicul al Air Force îl lua şi îl ducea în „Area 52”, unde petrecea 48 de ore într-un complex subteran. După 48 de ore se întorcea în locuinţa sa pentru alte 48 de ore. L-am întrebat ce fel de lucruri văzuse. Mi-a spus doar să nu fiu surprins dacă într-o zi vom locui în spaţiu. Apoi am vorbit despre lucruri obişnuite. CIUDAT este ca nu am mai primit nici o veste de la el de atunci. Mă întreb dacă

nu cumva Air Force pusese microfoane apartamentul său?" Steve Blankenship, CP. 1126, Somerset TX 78069".

•••

Arma Secretă Avansată şi Programul Spaţial ale Armatei Naziste au fost înfiinţate la începutul anilor '40 şi cuprindeau dezvoltarea „Flügelrad", sau a „Giruetei". Flügelrad era o farfurie zburătoare, primul mijloc de transport zburător cu decolare verticală conceput de nazişti. Aripile (lamele) ce începeau din centrul navei ca nişte spiţe spre o bandă exterioară a unei roţi erau rabatabile. Acesta era pretinsul „Model T" dintr-o întreagă serie următoare de modele de „discuri" sau „farfurii" germane. Desigur, o mare parte a programului era strict secretă chiar şi pentru populaţia germană. Conform sursei „Samisdat Publications", organizaţie de extremă-dreaptă cu sediul la Toronto, Canada, naziştii într-adevăr au conceput şi dezvoltat un asemenea tip de obiect zburător. De ce atunci acest lucru nu a devenit public după căderea Germaniei naziste? Deoarece, spun Samisdat şi alţii, odată cu terminarea războiului, câteva colonii de savanţi germani au fost duse la o bază secretă în Antarctica sau în altă locaţie (versiunea pare a fi plauzibilă, dacă este luată în consideraţie), unde tehnologia secretă a „discului" a fost perfecţionată. Din cauza lipsei dovezilor scrise că o astfel de operaţiune a avut loc, noi nu putem confirma integral aceasta, dar poate în viitor vor apărea alte documente şi atunci se va putea decide dacă aceste presupuneri sunt întemeiate sau nu.

De fapt, există probe care demonstrează că germanii explorau în secret regiunile polare chiar înainte de al Doilea Război

Mondial. Poate aceasta ar putea să explice întâmplarea ciudată legată de călătoria fatala a căpitanului Charles Hall. Societatea Geografică Americană consemnează faptul că, probabil, pe baza poveştilor despre regiunile neexplorate din cea mai nordică zonă (despre care circulau zvonuri cu privire la existenţa pământului „locuibil" - probabil încălzit de vulcan - după o barieră mare de gheaţă), în 1870, Guvernul Statelor Unite a iniţiat o expediţie la Polul Nord, la cererea preşedintelui Grant. Expediţia se deplasa cu Polaris, vaporul Stalelor Unite, sub conducerea căpitanului Charles Hall. Hall a murit pe parcursul călătoriei şi a fost îngropat în zăpadă. Vaporul s-a întors. Dar acesta nu este sfârşitul poveştii.

Programul public TV „NOVA" a anunţat că în ultimii ani a fost găsit mormântul lui Hall. Au fost preluate şi testate probe de păr şi unghii. Aceste teste au arătat că Hall a murit din cauza otrăvirii lente! Şi mai mult decât atât, în urma unei verificări de înscrieri, s-a dovedit că bucătarul (care ar fi fost perfect capabil de a administra otrava) ŞI şeful echipajului de pe vasul Polaris al SUA erau SPIONI GERMANI „OCULTIŞTI"!!! Oare era ceva ce încercau să ascundă germanii ocultişti la Polul Nord? Oricum ar fi, sunt suficiente dovezi că aceste expediţii naziste secrete la Polul Nord s-au intensificat. Oare într-adevăr există aceste baze polare secrete? Doar timpul o să arate. Există multe dovezi că naziştii ERAU puternic implicaţi în lucruri oculte. Cercetătorul Jason Bishop (pseudonimul unui cercetător francez-american care a fost implicat timp de câţiva ani în cercetarea „interiorul Pământului") oferă următoarea informaţie la acest subiect:

„Toate grupurile oculte de naziști erau mai mult sau mai puţin legate de puternica şi bine-organizata „Societate

Teosofică", care adăuga un decor oriental şi o terminologie hindusă la magia neo-păgână. Sau, mai degrabă, oferea o legătură între Vest şi un anumit satanism oriental.

„Ocultismul nazist era un amestec de influenţe şi o gazdă a unor societăţi secrete interdependente, inclusiv Illuminati bavarezi (Bavaria, Germania)", Cavalerii Templieri, Cavalerii Teutoni, „sfântul" Vehm, „Zorii Aurii" (the Golden Dawn), Ordinul Rozicrucian, Societatea VRIL, Ordinul German (Germanenorden) şi SOCIETATEA THULE (Thule Gesellschaft), ramura acesteia fondată la München în 1918. Thule era un grup nazist neo-gnostic ce a devenit un punct de concentrare pentru rădăcinile societăţilor secrete ale nazismului. Fondatorul grupului era baronul Rudolf von Sebottendorff (Rudolf Glauer), care a avut contact direct cu ordinele de dervişi şi avea cunoştinţe vaste în domeniul misticismului islamic, în special al sufismului în toate aspectele sale. El a avut, de asemenea, legături cu Hermann Pohl, liderul Ordinului german Walvater al Sfântului Graal.

Notă: Sebottendorff a scris „înainte de venirea lui Hitler" în 1933, în care menţiona afilierea ocultă a conducerii naziste (Mişcarea Naţional Socialistă). Regimul nazist a suprimat şi a distrus această carte, deoarece informaţiile nu erau destinate publicului (german).

Se crede că Detrich Eckart, membrul societăţii Thule, l-a iniţiat pe Hitler în multe mistere oculte cu ajutorul drogurilor psihedelice. Cel mai prœminent membru al Societăţii VRIL era Karl Haushofer, un confident apropiat a lui Hitler, Hess şi Rosenberg.

Alfred Rosenberg şi Adolf Hitler erau înşişi membri ai Societăţii Thule. La fel şi Rudolf Hess! Citiţi *Suliţa destinului* (pentru informaţii adiţionale), de Trevor Ravenscroft, şi *Ocultul şi Cel de-al Treilea Reich*, de Jean-Michel Angebert. Aceştia erau tipul de oameni care erau responsabili cu programul nazist secret al „discului zburător". Unul dintre oamenii de ştiinţă implicaţi în proiectele de început ale „farfuriilor" naziste era Victor Schauberger, care a fost adus în America după război şi despre care se vehiculau zvonuri că ar fi lucrat în Texas pentru guvernul Statelor Unite într-un proiect strict secret despre „discul zburător" până la moartea sa, în 1958. Se spune că unele prototipuri pe care guvernul le dezvoltă la momentul actual sunt atât de avansate (în ceea ce priveşte propulsia etc.) faţă de modelele lui Schauberger, precum este naveta spaţială Space Shuttle faţă de biplan. „Samisdaf" oferă informaţii precum ca Schauberger ar fi fost considerat „Einsteinul" aeronauticii al timpului său, dar totuşi nu era nici pe aproape atât de cunoscut ca vestitul savant evreu.

Se presupune că Schauberger a conceput şi dezvoltat câteva prototipuri ale navelor spaţiale de formă discoidală, care funcţionau pe baza următoarelor principii:

MODEL I - Cel mai tradiţional design, conform conceptelor actuale. Era utilat cu motor de rachetă Walter şi era dirijată de o cârmă obişnuită.

MODEL II - o îmbunătăţire faţă de Modelul I, cu o schimbare radicală: o „aripă rotativă" special proiectată pentru a stabiliza şi

a dirija aeronava. Acest model dispunea de o manevrabilitate mai mare şi era mai rapid.

MODEL III - extrem de rapid, ce utilizează un sistem de propulsie cu jet în vid, capabil să atingă viteza de peste 6.000 de kilometri pe oră. Amestecul de combustibil producea urme de vapori, un miros acru şi câteodată flăcări şi scântei. Sistemul de propulsie al navei producea sunete înalte şi ascuţite. Nava era capabilă de o accelerare uimitoare sau de planare fixă. Putea urca şi vira brusc şi deseori speria observatoul cu bubuituri sonice puternice în timp ce accelera peste bariera de sunet. Acest model era echipat cu un mecanism telescopic de aterizare.

Succesorul MODELULUI III, fiind încă în stadiul de planificare pe la mijlocul anilor '40, utiliza câmpul magnetic al Pământului pentru sistemul său de propulsie.

MODELELE LUI SCHLAUBERGER - Utilizând sistemele originale de propulsie cu efectul de implozie, discurile naziste nu emiteau niciun sunet. Acestea erau fără flacără, inodore şi fără fum, dar acoperirea exterioară a navei, compusă dintr-un aliaj secret numit „impervium", pulsa straniu cu diferite culori ale curcubeului în timp ce nava accelera prin cer, la viteze mai mari de 10.000 de kilometri pe oră. Fiind extrem de manevrabile, aceste discuri naziste, numite şi „Foo-Fighters" de către echipajele bombardierelor aliate, puteau să-şi schimbe altitudinea şi direcţia cu o bruscheţe surprinzătoare (vezi: *Expediţiile polare secrete ale naziştilor*; *OZN-uri, armele sectrete ale naziştilor?*; *Acoperirea secretă a OZN-urilor de către CIA şi*

KGB şi *Teoria antarctică*. Broşuri disponibile la Samisdat Publishers, Str. Carlton, 206, Toronto, Ont., M5A2L1 CANADA)".

•••

Manly P. Hall, Suveran Mare Inspector General şi Mason de gradul 33, face următoarele afirmaţii autocontradictorii şi totuşi revelatoare în cartea sa Cheile pierdute ale Francmasoneriei (1976, pp. 48,64):

„Un discipol adevărat al Masoneriei vechi a renunţat definitiv la cultul personalităţii... Acesta nu se va închina înaintea altarului într-un templu, moschee, catedrală sau pagodă. Nici un Mason adevărat nu poate fi limitat. Energiile efervescente ale lui LUCIFER sunt în mâinile sale şi, înainte ca să poată păşi mai departe şi în sus, el trebuie să demonstreze abilitatea de a aplica în mod corespunzător aceste energii".

Articolul ce urmează, intitulat „*Omul-baltag al CIA, cel mai mare traficant de arme al lumii, l-a întemniţat pe Lindon LaRouche*" (CP. 961, Leesburg, VA 22075):

„Judecătorul federal Albert V. Bryan Jr., care l-a condamnat la închisoare pe liderul opoziţiei SUA, Lyndon LaRouche, şi încă şase asociaţi pe baza unor pretinse acuzaţii de «conspiraţie», este un asasin profesionist pentru CIA şi un operator-cheie în cel mai mare trafic de arme în lume. Bryan a organizat şi finanţat personal cel mai mare traficant de arme privat, Interarms, ce reprezenta o prioritate comună pentru serviciile secrete britanice şi pentru Agenţia Centrală de Informaţii (CIA).

Între 10 şi 25 de milioane de persoane au fost ucise cu puşti, mitraliere şi explozibil furnizate de organizaţia lui Bryan pe

parcursul a 30 de ani în războaie, revoluţii şi terorism. Interarms gestionează acum aproximativ 90% din traficul privat de armament din lume. (Notă: Multe din aceste arme au fost vândute ţărilor lumii a treia şi dictatorilor pe care CIA dorea să-i facă să lupte contra altor ţări ale lumii a treia şi dictatori pe care CIA nu-i agrea sau să facă marionete pentru a răsturna dictatorii din acele state - marionetele CIA, care s-au dovedit a fi mult mai periculoase în sine decât dictatorii aceia.

Din nefericire, politica stupidă de implicare în afacerile interne ale unei naţiuni s-a întors împotriva SUA, care a fost nevoită să se confrunte cu state precum Iran, Irak şi atât de multe alte ţări ce au fost înarmate de către CIA şi asupra cărora CIA a pierdut controlul.

Aceste politici au cauzat mult haos în aceste ţări prin dezechilibrarea balanţei naturale a puterilor şi acest fapt vine să demonstreze că polica de intervenţie a eşuat să aducă pace şi prosperitate în practic toate cazurile. Chiar şi dacă Statele Unite sprijină aceste ţări ca fiind state cu bunăstare, acestea vor trebui într-un final să-şi rezolve singure problemele. Dar totuşi există multe probe care demonstrează că CIA şi colegii sai traficanţi de moarte ştiau exact ce făceau şi, de fapt, lucrau pentru cei care făceau ca aceste state ale lumii a treia să fie dependente de intrigi prin instigare la haos, împrumuturi cu dobândă mare etc. Statele care pot proceda astfel au o obligaţie morală să ajute statele care suferă din punct de vedere economic să se ajute pe sine însele. Dar atunci când ONU crede că în mâinile sale este puterea politică supremă globală şi că toate naţiunile trebuie să i se supună din punct de vedere politic şi să supună armatelor unei forţe poliţieneşti mondiale pentru a interveni împotriva

monştrilor pe care ei înşişi i-au creat, atunci ceva este sigur în neregulă!).

În 1988, judecătorul Albert V. Bryan Jr. a fost ales de către procurorii care îl aveau drept ţintă pe LaRouche, deoarece Bryan este în centrul unui sistem de spionaj multiguvernamental condus de anglo-americanii cu „sânge albastru". În calitate de asasin plătit al CIA, aflat în post federal din 1972, judecătorul Bryan este nevoit să protejeze proiectele criminale ale acelui sistem de spionaj, fără a-i păsa de lege.

În timpul procesului lui LaRouche cu calea ferată din 1988, Bryan a interzis orice menţiune despre fişierele clasificate ale lui LaRouche, acestea fiind declarate sub jurisdicţia vicepreşedintelui George Bush şi care erau dovada nevinovăţiei lui LaRouche. Directiva a 3-a a Deciziei Securităţii Naţionale l-a împuternicit pe vicepreşedinte să fie şeful tuturor operaţiunilor sub acoperire şi al tuturor serviciilor de spionaj. Ordinul Executiv 12.333 permitea hărţuirea şi urmărirea penală a „martirilor" aleşi, chiar şi dacă nu aveau motive de a fi persecutaţi din punct de vedere legal.

În calitate de preşedinte, George Bush deţinea controlul asupra eliberării potenţiale a dosarelor.

Albert V. Bryan Jr. a fondat compania Interarms la mijlocul anilor '50, în coordonare cu Washington Post, CIA şi Ministerul Apărării al Marii Britanii. Sam Cummings, directorul oficial al Interarms, a fost angajat de CIA pe o perioadă de câţiva ani în calitate de traficant de arme în Europa şi America Centrală, până la venirea lui în Alexandria, Virginia, în 1955.

Pentru a pune pe roate cea mai mare companie a operaţiunilor de trafic de arme sub acoperire, finanţarea trecea

printr-o bancă din Alexandria, care era, din 1864, proprietatea lui Bryan, a familiei acestuia şi a unor prieteni apropiaţi. Albert V. Bryan Jr. era coproprietarul, directorul şi avocatul băncii când Banca Naţională First şi Citizen's a Alexandriei a înfiinţat Interarms.

Banca lui Bryan a investit bani pentru a cumpăra o jumătate de milion de puşti din Argentina şi încă mai mulţi bani pentru a cumpăra arme de la Ministerul de Război al Marii Britanii.

Cummings stoca armamentul în depozitele oferite de corporaţia Robinson Terminal Warehouse, al cărei avocat era Albert V. Bryan Jr. şi Clarence Robinson era preşedintele. Pentru o gestionare mai bună, Robinson a fost numit preşedinte al băncii familiei Bryan în 1957. Sute de mii de arme provin din Europa pe bărci care, de obicei, transportă ziarele pentru Washington Post.

Depozitul lui Robinson se ocupa de aprovizionarea cu hârtie pentru Washington Post din 1939. Katherine Graham, directorul Post, a cumpărat mai târziu compania Robinson pentru a controla eventualele scurgeri periculoase de informaţie despre istoria de coşmar a acestei firme.

Bryan asigura finanţare din ce în ce mai consistentă pentru Interarms. Bryan şi Robinson furnizau din ce în ce mai mult finanţe pentru Interarms. Bryan şi Robinson aveau grijă de asigurarea cu spaţiu pe care urmau să se construiască noile depozite ale companiei de armament. Banca lui Bryan a ales primul preşedinte al Interarms şi a organizat un departament al vânzării de pistoale cu amănuntul, „Hunter’s Lodge”. (Loja Vânătorului). (Este ciudat faptul că lobby-ul socialist anti-armă a scăpat din vedere cel mai periculos dăunător al sistemului de

control al armelor de foc în timpul atacurilor asupra proprietăţii private de armament.)

„CASTRO, GADDAFI ŞI SINUCIDERILE" - primul proiect al întreprinderii lui Bryan-consta în ÎNARMAREA revoluţionarului cubanez Fidel Castro. Camioanele Agenţiei pentru Dezvoltare Internaţională luau arme de calibru mic, puşti, mitraliere şi muniţie din Alexandria şi le transportau către baza forţelor aeriene Andrews în Maryland pentru a fi ulterior transportate către America Centrală şi de Sud, pentru livrarea nedetectabilă către forţele lui Castro. După ce Castro a preluat puterea, Interarms a început să înarmeze deschis guvernul acestuia. Apoi, CIA s-a întors împotriva lui Castro şi Interarms a înarmat cubanezii exilaţi pentru invazia de mântuială a Golfului Porcilor.

Compania Interarms a lui Bryan a înarmat liderul libian Muammar Gaddafi pe parcursul perioadei în care anglo-americanii au sprijinit revoluţia lui Gaddafi. În timp ce George Bush era directorul CIA în 1976-1977, angajaţii CIA conduşi de Edwin Wilson antrenau şi înarmau teroriştii şi asasinii lui Gaddafi din America de Nord, Europa şi Virginia.

Frank Terpil, membru CIA, un furnizor principal al lui Gaddafi, a fost arestat în urma raidurilor asupra afacerilor cu armament cu compania Interarms a lui Albert Bryan în Anglia. CIA a susţinut că operaţiunea Gaddafi a fost nesancţionată; ACUM, Gaddafi era ca şi Hitler (care era fără îndoială încă un dictator care a fost adus la putere de acelaşi tip de manipulatori). Judecătorul traficant de arme Albert V. Bryan Jr. a aranjat părtile-cheie ale cazului lui Frank Terpil ca să ţină lucrurile sub control.

Apoi, Waldo Dubberstein, alt colaborator CIA, arestat în cazul Willson-Terpil, a declarat că acţiona LA COMANDA CIA. El a fost împuşcat mortal, un „suicid", aşa a urmat să apară în instanţa lui Bryan. Omul CIA, Larry Tu-Wai Chin, arestat pentru divulgare de secrete comuniştilor chinezi, a spus că acţiona în numele politicii Kissinger-Bush şi că mărturia lui (proprie) era falsă. Judecătorul Bryan a declarat „mărturia" ca fiind legală. Chin a fost condamnat şi înainte de anunţarea sentinţei a fost GĂSIT MORT în celula sa: o pungă de plastic legată strâns peste capul lui - o „sinucidere".

CUM BRITANICII DESFĂŞOARĂ ACESTE PROIECTE. Cele mai murdare proiecte ale lumii se desfăşoară prin intermediul băncilor private şi al celor mai importante companii private din Alexandria, Virginia, sub supravegherea directă a (Imperiului) britanicilor. Agenţiile de spionaj coordonează totul prin intermediul familiei lui Albert Bryan şi al unui grup de colegi episcopalieni, francmasoni, avocaţi şi directori de bănci de-ai lui. Acolo sunt două instituţii care conduc - Biserica Episcopală a lui Cristos şi Templul MASONIC National Memorial „George Washington"; amândouă supuse monarhiei britanice. (Notă: La fel cum Roma este sediul mondial al lojei iezuite şi Vaticanul este o naţiune suverană în cadrul naţiunii Italiei; Londra - de asemenea o „suveranitate" independentă în cadrul insulelor britanice - este şi sediul mondial al lojei MASONICE. Conform mai multor surse, atât IEZUIŢII, cât şi organizaţiile MASONICE, ambele ascunzând sub un furnir simulat de aşa-numit „creştinism" şi ambele FIIND APARENT în conflict la nivel inferior, au totuşi o cooperare activă la cele mai „înalte" nivele).

Când tatăl judecătorului Bryan era MASON şi un sacristan în 1937, Biserica lui Cristos a reluat în detaliu încoronarea suveranului lor, regele George al VI-lea. Viitorul preşedinte al băncii familiei Bryan a jucat rolul ducelui de Kent, un lider masonic PRO-HITLERIST. La serviciul divin al lui Winston Churchill şi Roosevelt din 1942 din Biserica lui Cristos erau luate măsuri stricte de securitate (Acelaşi Winston Churchil şi posibil şi Frank Roosevelt care nu au avertizat flota militară a SUA despre invazia iminentă asupra Pearl Harbor, invazie despre care monarhia britanică a ştiut cu cel puţin o lună înainte, dar a ţinut-o secret pentru a putea implica America în cel de-al Doilea Război Mondial), însă membrii adunării nu au fost verificaţi. Aşa cum a spus un sacristan: „Noi nu i-am lăsat să ne verifice - NOI SUNTEM AMERICANI".

Clarence Robinson a făcut o avere din furnizarea cimentului pentru construcţia templului masonic gigant din Alexandria. Acesta este sediul de operare al francmasoneriei „albe" din America de Nord - ei consideră lojele rasei negroide ca fiind nelegitime. Mesajul RASIAL este afişat cu curaj pe pereţii foaierului companiei Interarms a lui Bryan: desene cu soldaţi ai Confederaţiei, având asupra lor arme furnizate de traficanţii de arme britanici pentru rebeliunea sclavilor din 1861.

INSTANŢA SPIONILOR. Din 1979 până în 1986, judecătorul Albert V. Bryan a lucrat în Curtea secretă de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii Străine, condusă de Departamentul de Justiţie. Bryan a oferit garanţii serviciilor secrete, legalizând interceptările telefonice şi poştale pe teritoriul SUA.

Bryan era un participant secret direct împreună cu agenţiile executive, care au recunoscut spionajul ilegal şi hărţuirea

mişcării politice a lui LaRouche încă cel puţin din 1968. După raidul a aproximativ 400 de poliţişti la oficiile editurii afiliate lui LaRouche în 1986, judecătorul Bryan a decis că guvernul ar putea întrerupe în mod legal, printr-un „faliment forţat", publicaţiile mişcării lui LaRouche. Apoi au fost închişi aliaţii politici ai lui LaRouche pentru neachitarea datoriilor, interzicând menţionarea rolului său propriu în blocarea activităţii mijloacelor de întreţinere a mişcării.

Bryan a ascuns dovezile a celor 20 de ani de hărţuire împotriva contribuabililor de către agenţiile de spionaj în proiectele murdare şi criminale în care Bryan însuşi era implicat.

Curtea de justiţie a lui Albert V. Bryan Jr. este bine cunoscută sub numele de „registru de rachete". Acest lucru se referă la viteza cu care este distrus inculpatul. Dar la doar câteva blocuri distanţă este relevant sensul grav al acestei fraze - la depozitul bine păzit al proiectului de omor în masă al judecătorului Bryan, Interarms".

•••

În iunie 1955, revista Look a lansat următoarele informaţii:

„... Conturi persistente şi destul de credibile susţin că SRL A.V. Roe, Canada, un producător canadian de aeronave, timp de 2 ani (adică din 1953) a avut un proiect de disc în curs de dezvoltare. Raportul spune că proiectul a fost abandonat de către guvernul canadian din cauză ca lansarea în aer a unui prototip ar fi costat mai mult de 75 milioane de dolari. Angajaţii companiei menţin o tăcere confuză cu privire la toată chestia aceasta. Ei nu pot nega că proiectul a fost abandonat, deoarece ei

nu au anunţat niciodată ca acesta ar fi început (şi, de fapt, nişte surse susţin că a fost dezvoltat un model de disc zburător denumit „AVRO DISK”, cu toate că nu a fost făcută public nici o informaţie privitoare la ce ar fi dus acest proiect). Forţele noastre aeriene nu oferă nici un comentariu.

La o mtâlnire recentă a inginerilor, a fost menţionat faptul că, în timp ce proiectele de discuri sau sfere zburătoare AR PUTEA fi pur ipotetice, noile probleme ale apărării aeriene stabilesc noi cerinţe pentru capacităţile aeronavelor, care par a fi îndeplinite ideal de către navele discuri... Una din problemele stabilite recent de către Benjamin Kelsey, general de brigadă şi director-adjunct de cercetare şi dezvoltare al Forţelor Aeriene, este: „Astăzi, avioanele consumă prea mult timp mărind viteza pe teren şi nu petrec îndeajuns timp zburând”. „Luptătorii de azi, menţionează el, au nevoie de piste extrem de lungi şi există doar câteva care sunt îndeajuns de lungi. Acestea din urmă şi concentrarea de avioane care le folosesc reprezintă o ţintă perfectă pentru o bombă atomică. Cu o singură lovitură, inamicul ar putea distruge o parte substanţială a apărării noastre aeriene.

Avioanele care ar putea decola vertical nu ar avea nevoie de piste lungi, care costă milioane de dolari. Ele ar putea fi dispersate pe scară largă şi în condiţii de siguranţă. În această ţară au fost descoperite patru nave cu decolare verticală (fără îndoială că, în present, acest număr a crescut în mod dramatic). Toate, cu excepţia uneia, sunt modificări ale proiectelor convenţionale de avion. Încă nici un model nu are performanţa de care ar fi capabilă o farfurie zburătoare adevărată.

La întrebarea „Care sunt cerinţele pentru o nava de apărare adevărată?”, avem următoarele:

1. capacitatea de decolare şi aterizare verticală;

2. viteză mai mare de 2 Mach (mai mult de 1.500 mile pe oră);

3. o rată ridicată de urcare;

4. manevrabilitate excelentă;

5. armament greu;

6. capacitatea de a opera la înălţimi de 18.240 metri (60.000 de picioare)...(aşa o navă ar putea include) un echipaj de o singură persoană, poziţionat într-un balon de sticlă, care ar putea oferi o vizibilitate excelentă. Poziţia predispusă a pilotului nu numai că (ar) permite o raţionalizare îmbunătăţită, dar şi ar permite pilotului să reziste la acceleraţii mari şi viraje rapide (conform unor opinii, forma discoidală s-ar putea comporta ca şi o paletă şi astfel „aripile" nu ar mai fi necesare).

Proiectul are în vedere utilizarea de tunuri, rachete şi proiectile ghidate. Armamentul exact va fi în funcţie de misiune. Ţinta va fi urmărită de radar şi atacul propriu-zis va fi realizat în mod electronic, la fel ca în cazul unor interceptoare care sunt acum în funcţiune... Aeroporturile viitoare construite pentru farfurii zburătoare cu decolare verticală nu vor avea nevoie de multe piste de decolare nesigure de care au nevoie navele actuale. Întreaga operaţiune ar putea fi executată subteran. Tuneluri cu coloane de decolare amplasate sub pământ, înzestrate cu spaţii de întreţinere, spaţii pentru combustibil şi pentru echipaj, ar fi un adăpost antiaerian sigur pentru un escadron de farfurii zburătoare. Coloanele ar fi închise după decolare, pentru camuflaj şi protecţie.

•••

În cartea sa despre OZN-uri *De unde vin acestea? (Where Do They Come From?)* (Ed. Mcdonald &Co., Londra, Anglia, 1984, pag. 16-17), Peter Brookesmith discută pe baza unei istorii a unui savant german implicat în proiectele strict secrete ale farfuriilor zburătoare naziste. Cu referire la acest om de ştiinţă, Rudolph Schriever, Brookesmith dezvăluie:

... „Discul zburător" al acestuia este gata pentru testare la începutul anului 1945, dar odată cu înaintarea Aliaţilor în Germania, testarea a fost anulată, aparatul, distrus, iar documentele sale complete pierdute sau furate în haosul retragerii naziste (aceasta este varianta oficială a „poveştii").

Schriever a murit în scurt timp după aceste dezvăluiri, convins până la urmă că urmărirea OZN-urilor după sfârşitul războiului a fost dovada că ideile lui incipiente au fost dezvoltate în continuare, dând rezultate de succes. Dar ce erau acei Foo Fighters? Un autor italian, Renato Vasco, a propus o identificare a acestui termen în cartea sa publicată prima dată în 1968. Potrivit lui, foo fighter era, de fapt, FEUERBALL (Bolid)-ul german, pentru prima oară construit într-o instituţie aeronautică din Wiener Neustadt. Nava era o ambarcaţiune zburătoare plată, alimentată de un turboreactor. Aceasta a fost folosită în timpul perioadelor de la sfârşitul războiului atât ca un dispozitiv antiradar, cât şi ca armă psihologică de perturbare a piloţilor Aliaţi. Vasco spune:

„Aureola de foc din jurul perimetrului acesteia - cauzată de un bogat amestec de combustibili - şi aditivii chimici care întrerupeau fluxul de energie electrică prin supraionizarea atmosferei în apropierea locului, în general în jurul aripilor sau a

suprafeţelor cozii, expunea radarul H2S de pe avion acţiunii unor câmpuri electrostatice şi impulsuri electromagnetice puternice".

Vasco susţine, de asemenea, că principiile de bază ale FEUERBALL-ului au fost ulterior aplicate la o „navă aeriană circular simetrică" mult mai mare, cunoscută sub denumirea de KUGELBLITZ (Minge de Fulger), care putea avansa vertical datorită propulsiei jet.

Din moment ce nici britanicii, nici americanii, nici ruşii cel mai probabil că nu vor fi dispuşi să dezvăluie vreodată ce anume a fost descoperit în fabricile secrete ale Germaniei naziste, merită remarcat faptul că, în 1945, Sir Roy Feddon, liderul unei misiuni tehnice în Germania din partea Ministerului britanic al Producţiei de Aeronave, a declarat:

„Am văzut destul de multe proiecte de-ale lor şi planuri de producţie ca să înţeleg că, dacă ei ar fi reuşit să prelungească războiul cu câteva luni, ne-am fi confruntat cu o serie de evoluţii totalmente noi şi mortale în domeniul războiului aerian". (Existenţa unei „societăţi secrete" de ozenauţi neonazişti este încă discutabilă, dar acest lucru, precum şi ameninţarea de către anumite grupuri „străine" pot explica secretul, cercetările şi dezvoltările aproape fanatice în ceea ce priveşte anumite proiecte guvernamentale de „farfurii" din America.) În 1956, căpitanul, apoi şeful Proiectului Cartea Albastră a forţelor aeriene a SUA, Edward J. Ruppelt, a fost în măsură să precizeze:

„Când s-a terminat cel de-al Doilea Război Mondial, germanii aveau în curs de dezvoltare mai multe tipuri de nave aeriene şi proiectile ghidate. Majoritatea dintre acestea erau în etapele preliminare, dar acestea erau unicele nave cunoscute care ar fi putut vreodată să se apropie de performanţele obiectelor

raportate de observatorii de OZN-uri". (Notă: totuşi, trebuie să recunoaştem că chiar şi dacă unele vehicule aeriene ale naziştilor ar putea fi fost sursa unor observări de OZN-uri, astfel de evenimente au avut loc cu mult înainte de Al Doilea Război Mondial.)

PROIECTELE POST-RĂZBOI DE FARFURII: Primele dovezi concrete ale proiectelor de construcţie a farfuriilor zburătoare de după război au venit în 1954-Guvernul canadian a anunţat faptul că OZN-ul enorm văzut deasupra Albuquerque, New Mexico, în 1951, era similar celui pe care a încercat să-l construiască la scurt timp după război. Din cauza lipsei de tehnologii avansate, canadienii au cedat proiectul Statelor Unite. Au fost găsite şi alte dovezi ale implicării SUA în proiectele de farfurii zburătoare, ca de exemplu nava aeriană flying flapjack (Clătita Zburătoare). Flying flapjack, de asemenea cunoscută sub denumirea de Cambula Marină, era o navă aeriană circulară, al cărei proiect a fost început în timpul celui de-al Doilea Război Modial. De ceea ce avea nevoie marina foarte mult era un avion care ar putea avansa vertical pentru a putea decola de pe portavioane şi care ar putea să zboare la o viteză mică, de 55 km/h.

Până la începutul anilor '50, se cunoşteau puţine lucruri despre aparat, la scurt timp după ce forţele aeriene ale SUA au încheiat ancheta asupra OZN-urilor, proiectul Grudge (precursorul proiectului Blue Book). CA O ÎNCERCARE de a arăta că OZN-urile nu mai meritau investigaţii ulterioare (vorbind „oficial"), forţele aeriene au lansat fotografii şi informaţii vagi despre flying flapjack.

Aparent, din cauză că aeronava nu avea aripi, stabilitatea redusă a prezentat probleme. Un model ulterior, denumit XF-5-U-I, a rezolvat această problemă Şi se zvonea că are peste 30 de metri în diametru şi că avea duzele-jet asemănătoare cu „ferestrele stălucitoare" ale multor OZN-uri, aranjate pe janta acestuia. Acesta a fost construit în trei straturi, stratul central fiind ceva mai gros decât celelalte două. Deoarece viteza şi manevrabilitatea farfuriei erau controlate de puterea şi înclinarea duzelelor jet separate, nu erau eleroane, cârme sau alte suprafeţe proeminente. Aparatul era remarcabil de asemănător cu unele dintre cele raportate de martorii OZN. Cercetări asupra aeronavelor în formă de farfurie nu s-au oprit la modelul XF-5-U-I. Pe 11 februarie 1953, Toronto „STAR" a declarat că se dezvolta un nou model de farfurie zburătoare la fabrica AVRO-Canada din Malton, Ontario. Pe 16 februarie, ministrul producţiei de apărare a informat Camera Comunelor din Canada că Avro-Canada lucrează la un model-machetă de farfurie zburătoare, capabilă să zboare cu 2.400 km/h şi să avanseze vertical. Apoi, preşedintele Avro-Canada a enunţat în „ŞTIRILE AVRO" că prototipul în construcţie este ATÂT DE REVOLUŢIONAR, ÎNCÂT LE-AR FACE PE TOATE CELELALTE FORME DE NAVE AERIENE SUPERSONICE SĂ FIE DEPĂŞITE. Numele oficial al navei era Avro Car (Maşina Avro).

Dar până în 1960 s-a pretins OFICIAL că proiectul a fost abandonat. „Prototipul" farfuriei zburătoare Avro se află acum în muzeul forţelor aeriene ale SUA din Fort Eustis, Virginia. Guvernele Canadei şi Statelor Unite au insistat asupra faptului

că ele nu mai sunt implicate în proiecte de construcţie a farfuriilor zburătoare.

Şi totuşi este aceasta adevărat? Posibilitatea ca guvernele canadian, american sau sovietic să fi continuat lucrul asupra navelor aeriene discoidale supersonice şi foarte avansate oricum rămâne. Oamenii direct implicaţi în proiecte, înţelegând imposibilitatea testării navelor în condiţii de deplin secret, probabil au optat pentru a crea o perdea de fum şi confuzie, zvon şi umilire sistematică a observatorilor de OZN, asigurându-se astfel că îşi pot testa navele cu impunitate.

Dar ar putea oare aceste aparate făcute de mâna omului să aibă astfel de performanţe remarcabile?

Trebuie doar să reflectăm asupra inovaţiilor ştiinţei şi tehnologiei contemporane - nava aeriană de tip jet, rachete spaţiale, sateliţi de recunoaştere, arme cu fascicul pulsatile - şi apoi reţineţi că astfel de miracole sunt doar un vârf de aisberg, şi tot ce se întâmplă în spatele gardurilor păzite ale unităţilor noastre militare şi ştiinţifice strict secrete este, probabil, cu zeci de ani mai înaintat decât acestea. Atunci devine mai uşor să spui „da". „Brookesmith se referă, de asemenea, şi la dr. Meine, un alt savant german implicat în proiectele de „farfurii". „Farfuria" construită de el era aproape gata de utilizare în 1945, când fabricile de la Praga au fost invadate de către Aliaţi".

•••

În cartea lor *American's Ancient Civilizations (Civilizaţiile americane antice),* A. Hyatt Verrill şi Ruth Verrill fac referire la cele „şapte peşteri" legendare din tradiţia aztecă despre care se

credea că se aflau undeva în nordul imperiului mexican (pag. 94). Alte surse sugerează că „cele şapte peşteri” se află sub un lanţ muntos alăturat „Mării Salton” din sudul Californiei, dinspre care martorii relatează că ar fi auzit alunecări ocazionale de roci. Totuşi, autorii sugerează o altă locaţie posibilă a influenţei aztece, şi anume în Utah. Aici, mai ales în sud, există multe legende legate de „peşteri străvechi ale comorilor” pe care dvilizaţiile antice le-ar fi folosit:

„De asemenea, există indicii ale prezenţei acestor oameni străvechi în apropiere de Kanab, Utah, nu departe de graniţa cu Arizona. Aici se află şapte munţi deosebiţi, care se ridică dintr-o regiune ce în trecut era în mod clar mlăştinoasă şi apar o mulţime de siluete de raţe sculptate în piatră. În fruntea acestora se află o scară cioplită în rocă vulcanică.

Aproape de vârf se deosebeşte o culme albă, iar la baza acesteia găsim o deschizătură sau o intrare într-un tunel având dimensiunile de 5 pe 4 metri, care a fost închisă cu pietre şi un tip de ciment din pământ şi tulpini de iarbă rezistente, în mod evident luate dintr-un teren mlăştinos. În interiorul tunelului, care se întinde câteva sute de metri în interiorul muntelui, se găseau cărbuni, oase de căprioară şi iepure şi alte dovezi ale locuirii de către oameni.

„În vecinătate se află peşteri şi canaluri sau canioane înguste, iar în unele dintre acestea găsim rămăşiţele fragile ale unor case străvechi ce au aparţinut unor locuitori ai stâncilor. Acestea se potrivesc din aproape toate punctele de vedere cu legendarul CHICO-MOZTOC sau „Locul celor Şapte peşteri”; sintagma ar putea fi tradusă ca „Locul peşterilor” sau „ Locul canioanelor”„.

În cartea *Exploring American Caves (În explorarea peşterilor americane; istoria, geologia, învăţăturile şi locaţia acestora*) se afirmă:

„... Există posibilitatea ca un sistem uriaş de grote interconectat şi plin cu apă să se extindă dinspre Kentucky înspre vest, sub râurile Ohio şi Mississippi? Cei care nu au găsit o altă explicaţie pentru răspândirea considerabilă a varietăţii de peşti albi, orbi, au sugerat această ipoteză.

... Carlsbad este în general considerată a fi cea mai adâncă (începând din 1992, Lechuguilla, adiacentă peşterilor Carlsbad, este oficial cea mai adâncă) şi cel puţin un geolog este de părere că este probabil ca unul sau mai multe niveluri să existe DEDESUBTUL adâncimii de 335 de metri la care s-a ajuns.

... Meteorologii sunt fascinaţi de problemele puse de încercarea de a explica mişcarea aerului în unele dintre pasajele subterane. Spre exemplu, nimeni nu a reuşit să explice fenomenul observat pentru prima dată de speologul veteran Burton Faust într-o peşteră din apropiere de Bumsville, Virginia. Într-o zi, în timp ce aştepta ieşirea unor speologi la gura unui tunel îngust, Faust a observat că aerul de deasupra sa se mişca în mod straniu. A aprins o lumânare şi a privit cum flacăra se apleca într-o anumită direcţie. Şi-a aprins o ţigară. Fumul a plutit în interiorul tunelului, apoi înapoi înspre ieşire şi s-a oprit din nou. Lumea era martora fenomenului asemănător respiraţiei, dar aplicat peşterilor. Peştera respectivă a devenit cunoscută ca Breathing Cave (Peştera care repiră). Numeroşi observatori au verificat spusele lui Faust. Fenomenul dura cam opt minute, uneori mai mult, dar peştera „respira” şi încă o mai face. Nimeni nu poate explica de ce.... Au existat şi alte fenomene stranii

cauzate de aerul din adâncimea peşterilor... Tradiţia spune că aerul din peşteri este periculos - sau că se poate întâmpla să nu existe destul aer pentru a permite respiraţia. Speologii ştiu că nu e aşa. Ei sunt conştienţi că aerul din peşteri este perfect pentru cei care suferă de febra fânului, aerul subteran nefiind contaminat cu polen sau praf decât în cazul în care este tulburat de om.

Totuşi, din când în când, au existat relatări cum că în unele peşteri s-ar afla aer dăunător, oamenii au acuzat simptome ce indicau lipsa oxigenului. Nivelul oxigenului s-a dovedit a fi normal în aproape toate peşterile în care au fost efectuate examinări ştiinţifice. Pe de altă parte, există anumite situaţii care ne pot duce cu gândul la aer dăunător....Din gura peşterii Kiser aflată în Texas, între Fredericksburg şi Mason, se scurge un FLUX CONTINUU de dioxid de carbon. Sursa acestui gaz nu a fost încă descoperită. Numai trei persoane au încercat să o exploreze cu ajutorul măştilor şi tuburilor de oxigen, dar chiar şi aşa, aproape şi-au găsit moartea".

•••

În numărul din septembrie 1958 al revistei „Fate" se afirma (pag. 16-17):

„Thor Heyerdahl, marinarul plutaş din Pacific (din expediţia cu pluta Kon-tiki) care a petrecut o perioada lungă de timp în Insula Paştelui, intervievat de curând în Londra, nu era la curent cu realizările lui Barthel.

Heyerdahl a publicat o carte intitulată „AKU-AKU” în care îşi reia speculaţiile despre America de Sud. De asemenea, el susţine că pe Insula Paştelui au existat cel puţin trei culturi succesive.

El dezvăluie că locuitorii insulei cărora le câştigase încrederea l-au dus prin puţuri înfricoşător de înguste în peşteri secrete. Depozitate aici erau sculpturi foarte diferite de cele care aduseseră insulei faima mondială.

O ipoteză susţine că autorii statuilor timpurii au fost cuceriţi de cei care le-au ridicat pe următoarele. Iar aceşti oameni şi statuile lor au fost, la rândul lor, doborâţi de alţii”.

CAPITOLUL 6

Porţi dimensionale, oraşe subterane, simboluri secrete şi abuz ritualic

Valea Morţii din California şi regiunea deşertului Mojave au fost locurile în care au fost surprinse numeroase apariţii ale OZN-urilor în trecut. Unii le consideră nici mai mult, nici mai puţin decât portaluri către o altă lume. De fapt, indienii din tribul panamint povestesc despre membrii unei rase asemenea celor de origine greacă sau egipteană, ce purtau robe albe şi care aveau părul negru şi lung, ţinut pe spate cu ajutorul unei banderole, care au sosit în urmă cu mii de ani în această regiune, vâslind în nişte vase mari.

Membri tribului paiute spun că pe vremea când Valea Morţii încă făcea parte dintr-o mare din interiorul uscatului, legată de Oceanul Pacific prin golful californian, poporul havmu-suv a descoperit un sistem de peşteri subterane în Munţii Panamint, adiacenţi Văii Morţii, iar în aceste peşteri imense şi-au format civilizaţia.

Legenda spune că acest popor străvechi străbătea drumul dus-întors de pe vasele lor maritime către ţărmul subteran trecând prin nişte „chei" sau „porţi" mari plasate la înălţime, pe versantul estic al Munţilor Panamint. Cu toate acestea, odată cu trecerea secolelor, până la urmă lacul a secat şi a dispărut şi, prin urmare, aceştia au dezvoltat noi metode de a ajunge pe lumea cealaltă. Tribul Paiute spune că acest lucru a început cu demararea lucrărilor la argintiile lor „canoe zburătoare". Nu se

ştie precis dacă există vreo legătură cu următoarea relatare, dar în 1905 s-a observat „zborul unei aeronave" de-a lungul teritoriului Californiei de sud. Pe data de 2 august 1905, J.A. Jackson, „un locuitor foarte cunoscut al oraşului Silshee", se afla afară la ora 1.30 dimineaţa, când a apărut o lumină puternică pe cer şi s-a îndreptat înspre acesta. O relatare a acestui incident, publicată în ziarul din Brawley, California, pe data de 4 august 1905 sună astfel:

„A urmărit lumina cu atenţie, până ce, în spatele acesteia, s-a conturat forma unei aeronave, care se pare că măsura 21 de metri lungime şi avea un reflector în faţă şi alte câteva lumini la bord. Maşina misterioasă părea să fie propulsată doar de aripi şi se ridica şi cobora în timp ce dădea din aripi precum o pasăre gigantică. Se pare că nu avea ataşată niciun balon, ca în cazul comun al dirijabilelor. Dl Jackson, aflându-se aproape de locuinţa lui W.E. Wilsie, l-a trezit pe acesta la timp pentru a vedea luminile Maşinii, înainte ca aceasta să dispară.

În aceeaşi noapte, şeful de poştă la Imperial a fost trezit din somn de o lumină orbitoare ce pătrundea în camera lui. Luna nu era pe cer, acesta a crezut că lumina vine de la un incendiu, aşa că dl Allatt s-a trezit să investigheze situaţia, dar nu era vorba despre un incendiu. Acesta s-a uitat la ceas, era ora 1.30, şi se pare că lumina orbitoare provenea de la această aeronavă misterioasă". Prezenţa unei nave aproape identice a fost raportată abia peste 4 ani, în numărul din data de 15 decembrie 1909 al Gazetei din Arkansas:

„A.W. Norris din Mabelvale, supraveghetor de drum al districtului nr. 8, susţine că o aeronavă a trecut deasupra locuinţei sale în jurul orei 10.00, luni seara (12 decembrie).

Dl Norris relatează că stătea în pragul uşii sale când a apărut o lumină stranie, la aproximativ 91 de metri înălţime, care se deplasa înspre sud cu o viteză mare şi care a dispărut după un moment sau două în întuneric. El a spus că lumina era precum cea a unui reflector similar cu al unui automobil şi SE ÎNĂLŢA ŞI COBORA precum o pasăre în zbor. Cerul era înnorat în acea noapte, ceea ce exclude posibilitatea ca lumina să fi provenit de la o stea sau alte fenomene atmosferice".

Se pare că astfel de aeronave erau comune la începutul secolului, dar au existat foarte puţine relatări despre acest tip de navă după aceasta perioadă (1900-1910 etc.). Doar pentru că o „aeronavă" apare deasupra Californiei sau a statului Arkansas nu indică neapărat că aeronava provenea din aceste zone. Totuşi, există multe dovezi dupa cum s-a menţionat în alte părţi, în Dosarele Patriotice Cosmice, cum că zonele Deşertului Mojave, Munţilor Panamint şi Văii Morţii erau asociate cu denumirea de „leagăn", posibil unul din multe altele, al unei civilizaţii timpurii care a dezvoltat pe parcurs o formă avansată de tehnologie şi care a făcut acest lucru în secret, permiţându-le triburilor „necivilizate" din afara teritoriului să-şi continue stilurile de viaţă relativ ignorante.

Poate cea mai notabilă confirmare a acestui fapt se găseşte în biografia lui Bourke Lee, Oamenii din Valea Morţii (MacMillan Co., New York. 1932), în care se vorbeşte de asemenea despre presupusele peşteri din regiunea Munţilor Panamint. Dacă munţii aceştia sunt într-adevăr o „poartă" către o rasă UMANĂ avansată, atunci ar trebui să se recunoască faptul că această zonă, precum şi „TEZAURUL NAŢIONAL" din teritoriu, ar trebui privită „ca ORICARE GRANIŢĂ NAŢIONALĂ DE PE

PĂMÂNT" şi considerată teritoriul legal al celor care au vieţuit aici din timpuri străvechi. Pătrunderile nepoftite într-o astfel de „ţară nedescoperită" ar putea fi tratate precum în orice altă naţiune de pe pământ, iar astfel de teritorii ar trebui abordate cu grijă.

SPRE DEOSEBIRE de zonele unde se presupune ca există activitate „reptiliană" antiomenească, subterană şi răuvoitoare, independenţa şi suveranitatea naţională ale acelor regiuni subterane unde locuiesc colonii OMENEŞTI ascunse ar trebui onorate, la fel cum s-ar respecta ORICE graniţă naţională de pe suprafaţa planetei. Chiar dacă se fac descoperiri arheologice legate de strămoşii unei anumite culturi antice care ÎNCĂ EXISTĂ, cele descoperite ar trebui să aparţină doar culturii respective. Chiar dacă o astfel de cultură a fost alungată dintr-un teritoriu subteran de răuvoitori antiomeneşti, iar acele teritorii sunt recăpătate într-un fel printr-o posibilă contrainvazie viitoare împotriva „dominaţiei" reptiliene, atunci acele teritorii ar trebui să aparţină de drept tot culturilor omeneşti ce le-au posedat înainte.

Dacă presupunem că VA AVEA LOC o contrainvazie în viitor, după alungarea reptilienilor şi/sau distrugerea acestora va rămâne fără niciun dubiu destul teritoriu ce s-ar putea să NU fie „revendicat" de către un trib, colonie sau popor ce sălăşluieşte în peşteri. Astfel de sisteme subterane ar putea să fie atunci revendicate de un guvern din exterior, dacă ar simţi nevoia să-şi extindă „teritoriul". Potrivit unor surse, guvernul SUA are cunoştinţă despre astfel de sisteme subterane şi, din moment ce a găsit multe dintre acestea neocupate în timpul explorărilor trecute, le-a revendicat. Din păcate, chiar şi în cazul depozitelor

subterane mai mici de artefacte antice există indicaţii conform cărora o mare parte din tezaurul antic a fost „topit” de prospectori, hoţi de morminte etc. pentru a obţine valoarea metalică a aurului, argintului din care erau realizate artefactele străvechi pentru a nu permite ca statul să confişte descoperirile acestora”.

Făcând acest lucru, astfel de vânători de comori au distrus imensa valoare istorică şi arheologică a acestui tezaur în schimbul valorii metalice „comparative” de toată jena. Multe dintre comorile egiptene antice au căzut pradă acestor vandali şi „hoţi de morminte” în vremurile de demult. Chiar şi în cazul în care cineva nu ar fi de accord cu simbolismul religios din spatele acestor artefacte, valoarea lor istorică şi arheologică le face totuşi demne de a fi conservate.

Singurul motiv pentru care comorile faraonului Tutankhamon au avut un asemenea impact a fost faptul că acestea au fost printre puţinele care nu au fost descoperite de hoţii de morminte şi topite pentru conţinutul lor de metal preţios. Nu se poate şti câtă INFORMAŢIE ISTORICĂ legată de culturile antice a fost pierdută pentru totdeauna prin astfel de fapte nepăsătoare. Să sperăm că umanitatea a atins punctul maturităţii în ceea ce priveşte astfel de descoperiri şi că în viitor acestea vor rezulta într-un studiu ştiinţific de cooperare al artefactelor din Antichitate, în beneficiul tuturor, spre deosebire de violenţa, moartea şi trădarea ce au rezultat în trecut din greşelile vânătorilor de comori egoişti, care se luptau între ei pentru a obţine „prada”. Conform unor relatări, astfel de situri antice încă aşteaptă să fie descoperite, evenimente care vor face ca mormântul lui Tutankhamon să pălească în comparaţie cu

acestea. Precum ar trebui să se respecte SITURILE arheologice antice ale culturilor existente, la fel ar trebui să se procedeze cu suveranitatea naţională a însăşi altei CULTURI omeneşti.

Eşecul îmbrăţişării unei astfel de atitudini înseamnă, de fapt, să fie RISIPITE toate argumentele „legale" în favoarea protejării suveranităţii naţionale a PROPRIULUI popor. (Exemplu: imperiul reptilian „bhogan" şi cel omenesc roman, care se pare că au format o alianţă secretă, au intervenit astfel asupra suveranităţii a aproape tuturor naţiunilor de pe pământ şi au făcut acest lucru până în momentul în care nu mai pot pretinde legal vreo apărare raţională împotriva ORICĂREI naţiuni care ar decide să abuzeze de „suveranitatea" ACESTORA. „Imperiul" reptilian reprezintă desigur o problemă în sine, războindu-se cu majoritatea rasei omeneşti încă din Antichitate şi care se pare că nu recunoaşte drepturile umanităţii pe această planetă, nici măcar „dreptul" acesteia de a exista, conform celor relatate în aceste documente).

Legendele indiene ale tribului paiute spun că „poporul din Munţii Panamint" şi-a părăsit cu mult timp în urmă oraşul antic situat în munţii din California şi s-a mutat la niveluri mai adânci în peşteri sau, potrivit altor relatări, în colonii aflate departe de însăşi planeta noastră. Deşi „aceştia" ar putea fi „binevoitori" în comparaţie cu alte culturi ce ocupă suprafaţa planetei, totuşi aceştia au abilitatea şi tehnologia necesare pentru a-şi apăra „graniţele şi pe cei dragi lor de oameni şi alte altfel de „bestii", conform legendelor tribului paiute, precum sunt cele redate în Dosarele Patriotice Cosmice, ce se confirmă incredibil în cele ce urmează.

Bourke Lee, autorul cărţii *Oamenii din Valea Morţii*, scrie în capitolul „Aur vechi” despre întâmplarea, presupusă ca fiind adevărată, a doi prospectori care susţineau că au descoperit un „oraş” antic abandonat aflat în peşterile imense din inima Munţilor Panamint. Acordaţi un plus de atenţie asemănării INCREDIBILE dintre această relatare şi întâmplarea povestită de către un înţelept în vârstă al tribului paiute lui Oga-Make, un membru al tribului navajo, ce a fost redată în articolul „*Amintiri tribale despre farfuriile zburătoare*” publicat în Dosarele Patriotice Cosmice. Vom relua povestea din punctul în care doi localnici ai Văii Morţii, Bill şi Jack, poartă o conversaţie cu doi prospectori, „Thomason” şi „White”, de la care se pare că autorul a aflat detaliile următoarei discuţii, dacă nu cumva a fost şi el prezent la aceasta:

„Thomason l-a privit pe Jack, apoi pe Bill şi a întrebat: „De cât timp trăiţi voi în această ţară?”. Jack a răspuns înainte să apuce Bill să o facă: „Nu de foarte mult timp”, a glăsuit încet Jack. Bill l-a privit ciudat pe Jack, dar nu a spus nimic. Dacă Jack considera că 30 de ani nu reprezentau foarte mult timp, Bill nu avea nimic împotrivă. Thomason a spus: „De 20 de ani am fost când în regiunea Văii Morţii, când în afara ei. La fel şi partenerul meu. Ştim unde se găsesc comori pierdute. Ştim despre acestea de câţiva ani şi suntem singurii oameni din lume (?) care cunosc lucru acesta. Vă vom dezvălui şi vouă acest secret. Ne-aţi ajutat. Amândoi sunteţi oameni de treabă. Nu ne-aţi întrebat nimic despre noi şi ne sunteţi simpatici. Credem că sunteţi în stare să păstraţi un secret, aşa că vi-l spunem pe al nostru”. Jack a pufăit din ţigară şi a întrebat: „O mină pierdută?”.

„Nu o mină”, a răspuns Thomason. „Un adăpost uitat de comori. Un oraş de aur pierdut. Mai mare ca orice mină descoperită până acum şi în viitor”.

„E mai mare ca Monetăria Statelor Unite”, a spus White, cu vocea şi corpul tremurându-i de entuziasm.

„Este un oraş vechi de mii de ani şi care valorează miliarde de dolari! Miliarde de dolari! Miliarde! Nu milioane. Miliarde!” Thomason şi White vorbeau repezit şi tensionat, întrerupându-se unul pe celălalt într-un discurs înflăcărat. Thomason a zis: „Încercăm de ani de zile să scoatem comorile din acest oraş de aur. Avem nevoie de ajutor şi nu am reuşit să-l obţinem”.

„Toată lumea încearcă să ne jefuiască”, a adăugat White. „Toţi pretind o parte prea mare. Am oferit întreg oraşul Institutului Smithsonian pentru suma de cinci milioane de dolari, o sumă mică din valoarea sa adevărată. Şi ei au încercat să ne fure! S-au oferit să-mi dea un million şi jumătate pentru o descoperire ce valorează un miliard de dolari!”, a spus acesta, rânjind batjocoritor. „Nu am mai avut de-a face cu ei”. Jack s-a ridicat şi şi-a căutat tutunul presat. Şi-a aruncat ţigara şi a muşcat cu sălbăticie o bucată imensă din acesta. S-a aşezat, şi-a încrucişat picioarele şi l-a privit încruntat pe White, în timp ce mesteca tutunul pe măsele. Bill a întrebat sfios: „Şi locul acesta se află în Valea Morţii?”.

„Chiar în Munţii Panamint!”, a răspuns Thomason. „Partenerul meu l-a descoperit accidental. Încerca să coboare pe latura inferioară a lanţului muntos, în apropiere de trecătoarea Wingate. Lucra pe fundul unui puţ vechi abandonat, când pământul s-a surpat şi acesta a aterizat într-un tunel. De atunci l-am explorat. Este un tunel natural, ca o peşteră mare. Are

peste 20 de mile lungime. Acesta duce până la un imens oraş subteran; trecând prin pivniţele de comori, palatul regal şi încăperile de consiliu; şi face legătura cu o serie de galerii minunate cu arcade de piatră aflate în versantul estic al Munţilor Panamint.

Aceste arcade sunt ca nişte ferestre imense în versant şi oferă o privelişte de sus a Văii Morţii. Acum se află cu mult deasupra văii, dar noi suntem de părere că aceste intrări în versant erau folosite de Poporul străvechi care a clădit oraşul. Obişnuiau să-şi acosteze bărcile acolo".

„Bărci?", a întrebat uimit Bill, „bărci în Valea Morţii?" Jack s-a înecat şi apoi a răspuns: „Desigur, bărci. În trecut exista un lac în Valea Morţii. Am auzit că pescuitul era straşnic". „Ştii despre lac", Thomason şi-a îndreptat bărbia învineţită către Jack.

„Dacă îţi consulţi cunoştinţele de geologie, îti vei aminti de lac. A existat cu multă vreme în urmă. Vechiul popor care a clădit oraşul în peşterile din munte a trăit în trezorerii mult timp după ce lacul din vale secase. Nu ştim pentru cât timp. Dar oamenii pe care i-am găsit în peşteri muriseră de mii de ani. Păi, doar aceste mumii valorează un milion de dolari!", a rostit White pe un ton ridicat, aproape isteric, cu ochii scăpărând şi tremurând din toate încheieturile.*„Aur!*", a urlat acesta.

„Suliţe de aur! Scuturi de aur! Statui aurite! Bijuterii! Aveau pe încheieturi brăţări groase de aur! Eu le-am găsit! Am căzut în oraşul subteran. Era o încăpere imensă; mare cât canionul acesta. O sută de oameni se aflau în aceasta.

Unii stăteau în jurul unei mese lucioase, încrustate cu aur şi cu pietre preţioase. De-a lungul pereţilor încăperii stăteau

oameni care aveau scuturi şi suliţe din aur masiv. Toţi aceştia, mai mult de o sută la număr, purtau armuri din piele de cea mai bună calitate, fină şi plină de ornamente şi bijuterii din aur. Stăteau acolo şi trăiau cu toată acea bogăţie în jurul lor. Încă mai sunt acolo. Toţi sunt morţi! Iar aurul, tot aurul acela şi toate acele nestemate şi bijuterii sunt împrăştiate în jurul lor. Tot acel aur şi acele bijuterii! Miliarde!". Intensitatea glasului lui White a crescut până ce Thomason i-a atins braţul cu mâna, iar White a căzut în tăcere, ţintuindu-i cu privirea pe cei care stăteau în jurul mesei.

Thomason a explicat liniştit: „Se pare că acest popor antic se afla în mijlocul unei întâlniri cu conducătorii în sala de consiliu când au fost ucişi subit. Nu i-am analizat îndeaproape pentru că eram interesaţi de comoară, dar toţi acei oameni par a fi perfect mumificaţi". Bill a privit înspre White cu ochii mijiţi şi a întrebat: „Nu-i întuneric în acest tunel?".

Întuneric beznă", a zis White, care îşi controla din nou tonul vocii. Izbucnirea sa îl făcuse mai tăcut. „Când am intrat prima dată în acea cameră de consiliu, aveam doar nişte lumânări. Am bâjbâit pe acolo. Nu am descoperit totul deodată precum vă povestesc vouă.

M-am împiedicat de aceşti oameni şi aproape că m-am speriat de moarte. Dar am trecut peste asta, şi totul a fost bine şi am putut vedea totul după ce am aprins lumina".

„Lumina? Erau lumini?", a întrebat Bill. „Oh, da", a replicat White. Aceşti antici foloseau un gaz natural pentru iluminat şi gătit. L-am descoperit accidental. Mă poticneam pe acolo în întuneric. Totul era tare şi rece şi mi se tot părea că văd oameni şi eram destul de speriat. M-am împiedicat de ceva aflat pe podea

şi am căzut. Până să mă pot ridica a avut loc o mică explozie şi s-au aprins flăcări de gaz în întreaga încăpere. Căzusem peste un mâner de piatră care deschise gazul, iar lumânarea mea l-a aprins. Atunci i-am văzut pe toţi oamenii şi masa lucioasă şi statuia cea mare. Credeam că visez.

Statuia era din aur masiv. Avea aceeaşi figură ca omul care stătea în capul mesei, doar că, desigur, faţa statuii era mult mai mare decât a omului, deoarece statuia păstra proporţiile adevărate ale acestuia, doar că la o scară mult mai mare. Statuia era din aur masiv şi măsoară 27 de metri în înălţime!"

‚Ai măsurat-o", a întrebat Jack insinuant, „sau doar ai aproximat?".

„Am măsurat-o. Acum vă veţi da seama cât de mare este doar încăperea aceea, camera de consiliu. Statuia aceea ocupă doar o mică parte din aceasta!" Ferm şi cumpătat, Jack a întrebat: „Ai cântărit statuia?"

„Nu", a răspuns White.

„Nu aveai cum să o cântăreşti". Bill era nedumerit., Ai putea să îmi spui cum ai măsurat-o?", a întrebat Bill.

„Cu un sextant", a replicat White.

„Întotdeauna am un sextant la mine când mă aflu în deşert. Astfel, dacă mă pierd, pot folosi sextantul în funcţie de poziţia soarelui sau a lunii sau a stelelor pentru a-mi da seama de locul unde mă aflu pe hartă. Am măsurat unghiul înălţimii statuii cu sextantul şi am calculat greutatea mai încolo".

„Un sextant", a spus Bill, încruntându-se tare. Jack a zis: „Este o parte a bisericii, Bill. Lasă asta". „Povesteşte-ne mai multe despre locul acesta. Este foarte interesant", a spus Fred Thomason. „Spune-le despre trezorerii".

„Le-am găsit mai târziu”. White şi-a şters fruntea asudată cu o batistă murdară.

„După ce am aprins luminile, am putut vedea toţi pereţii acestei încăperi grandioase şi am observat niste uşi sculptate în piatră. Uşile sunt mari ca şi lespezi de piatră cu balamale pe care nu le poţi vedea. O piedică mare de piatră este aşezată peste ele. Am încercat să le ridic, dar nu am putut să le mişc din loc. Mi-am pierdut vremea încercând să deschid uşile. Trebuie să fi trecut o oră de când făceam asta, când am atins ceva ce părea un mic zăvor la capătul scurt al piedicii şi aceasta s-a ridicat. Aceşti oameni se pricep la contragreutăţi şi la uşile acelea mari cu piedici. Trebuie să cântărească sute de tone, dar toate sunt echilibrate astfel încât să le poţi muta cu degetul mic, dacă găseşti punctul potrivit”. Thomason a spus din nou: „Spune-le despre comoară”.

„Sunt lingouri de aur şi pietre preţioase. Trezoreriile sunt în spatele acestor uşi mari din piatră. Aurul este stivuit în lingouri mici aşezate de-a lungul pereţilor, ca nişte cărămizi. Bijuteriile sunt în lăzi sculptate în Piatră. Atâta aur şi atâtea bijuterii sunt în acel loc încât oamenii aveau acolo roabe de piatră pentru a muta comorile dintr-o parte într-alta”. Jack s-a ridicat deodată în picioare, interesat. „Roabe?”, a întrebat acesta. „Nu ştim cât de vechi sunt”, a spus Thomason, „dar roabele de piatră sunt acolo”.

„Roabe de piatră”, a rostit Jack uimit.

„Acei morţi trebuie să fi fost nişte oameni foarte puternici. Doar oamenii foarte voinici ar putea împinge o roabă de piatră plină cu lingouri de aur. Roabele trebuie să fii cântărit o tonă fără încărcătură”.

‚Aşa e”, a spus Thomason încet, „roabele sunt făcute din piatră şi sunt desigur foarte grele, dar sunt foarte uşor de manevrat, chiar şi încărcate”, a explicat White.

„Sunt roabe fabricate după principii ştiinţifice”.

„Nu”, a obiectat Jack pe un ton scăzut de chin.

„Ba da”, a insistat White, satisfăcut de afirmaţia sa. „Un copil mic ar putea umple una dintre acele roabe de piatră cu lingouri de aur şi ar putea să o manevreze. Roabele sunt echilibrate la fel ca şi uşile. În loc să pună roata în faţă în aşa fel încât un om să trebuiască să ridice greutatea folosindu-se de muşchii spatelui, aceşti oameni înţelepţi au pus roata aproape pe mijloc şi au aranjat pârghiile osiilor pentru a permite unui copil să încarce o greutate echilibrată şi să manevreze roaba”.

Inima lui Jack se frângea. A plecat de la masă şi a aruncat afară tutunul mestecat. S-a dus la sobă cu cana în mână.

‚Mai vrea cineva cafea?”, a întrebat. Nimeni nu a vrut. Bill i-a studiat pe Thomason şi pe White timp de câteva minute. Apoi a întrebat: „De câte ori ai fost în acest tunel?”.

„De trei ori”, a răspuns White.

„Dacă socotesc şi prima dată când am căzut înăuntru. Fred a fost de două ori; iar soţia mea a intrat ultima oară când am fost, dar nu până la capăt”. Dna White şi-a mângâiat părul blond şi a spus: „Credeam că soţul meu îşi închipuie când a venit acasă şi mi-a spus ce a descoperit în munţi. Întotdeauna a fost un visător. Eram sigură că inventează despre oraşul acesta despre care spunea că l-a găsit. N-am crezut până nu m-au dus în tunel. E un pic cam greu de crezut, nu-i aşa?”.

Bill a spus: „Chiar aşa este”. Jack şi-a pus zahăr în cafea şi s-a aşezat din nou la masă. Bill a întrebat:,Aţi scos vreodată ceva din peşteră?”

„De două ori”, a zis Fred Thomason.

„În ambele daţi în care am intrat ne-am umplut buzunarele cu nestemate şi am luat câte un lingou de aur fiecare. Prima dată am lăsat comorile la un prieten de-al nostru şi am încercat să facem pe cineva interesat de descoperirea noastră. Am crezut că vor fi interesaţi oamenii de ştiinţă sau guvernul. Un om din guvern a spus că ar vrea să vadă marfa Şi ne-am dus înapoi la prietenul nostru pentru a lua aurul şi bijuteriile şi acesta ne-a spus că nu le-a văzut vreodată; şi ne-a provocat să încercăm să le recuperăm. Vedeţi, ne-a înşelat. Ne cam aflam în dificultate pe vremea aceea, iar pierderea mărfii ne-a înfundat şi mai adânc. Nu am putut obţine nimic pentru că ne era greu să facem pe cineva să ne creadă. Aşa că am făcut o nouă expediţie pentru a obţine mai multe dovezi. De data aceea am luat mai multe comori şi le-am îngropat aproape de intrarea în tunelul oraşului subteran înainte să ne întoarcem pe coastă. Am convins nişte reprezentanţi universitari şi nişte experţi de la Muzeul Southwest să vină acolo cu mine. Am escaladat Munţii Panamint, dar nu am putut găsi puţul. O rupere de nori modificase tot terenul din jurul acestuia. Ni se terminase norocul. Cercetătorii s-au înfuriat nejustificat pe noi. De atunci au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a ne discredita”. Jack i-a privit pe Thomason şi pe White pe deasupra marginii cănii sale de cafea.

Bill a spus: „Iar acum nu mai puteţi pătrunde în tunelul vostru cu comori. S-a pierdut din nou. Acesta este cu siguranţă un lucru nefericit". Thomason şi White au zâmbit.

„Ba putem să intrăm", a spus Thomason pe un ton vesel ce nu corespundea cu privirea sa glacială. Dna White a zâmbit confidenţial, iar soţul său a clătinat din cap. Thomason a continuat : „Aţi uitat de fostele docuri de acostare a bărcilor aflate pe versantul Munţilor Panamint cu deschidere la Valea Morţii. Tot ce trebuie să facem este să urcăm pe munte până la deschiderile galeriilor aflate la ieşirea din oraş de pe malul fostului lac. Cunoaşteţi munţii de pe partea vestică a Văii Morţii?"

„Am fost acolo", a zis Bill. Thomason s-a întors către White: „La ce înălţime crezi că sunt situate aceste galerii deasupra fundului Văii Morţii?". White a răspuns, „La undeva în jur de 1.300 sau 1.500 de metri. Tu ai privit de la nivelul acela; tu ce crezi?"." Cam aşa ceva", a confirmat Thomason.

Intrările sunt chiar vizavi de Ferma Furnace Creek. Puteam vedea verdeaţa fermei chiar sub noi şi Culoarul Furnace Creek dincolo de vale. Cu siguranţă o să găsim acele ferestre din munţi".

„Coborâţi acolo acum?" a întrebat Bill.

„Asta e", a spus White.

„Am terminat-o cu oamenii de ştiinţă. Am încercat să facem cadou descoperirea noastră în scopul ştiinţei pentru că am crezut că aceia care lucrează în domeniu vor fi interesaţi. Dar au încercat să ne jefuiască, apoi s-au amuzat pe seama noastră şi au abuzat de noi".

Mulţumindu-le şi luându-şi rămas bun, vânătorii de comori au plecat cu promisiunea că se vor întoarce şi au plecat cu maşina înspre Canionul Emigrant, înspre Valea Morţii. Mai târziu în aceeaşi după-amiază, se pare că autorul cărţii *Oamenii din Valea Morţii*, Bourke Lee, i-a întâlnit pe cei trei pe fundul văii.

Maşina lor era parcată pe marginea drumului ce se întindea între Ferma Furnace Creek şi Brazdele de Sare. Bărbaţii peticeau un tub. Aceştia nu au avut nevoie de vreun ajutor, aşa că acesta i-a salutat şi şi-a continuat drumul înspre sudul văii sterpe. Nu i-a mai văzut vreodată pe Fred Thomason, dl White pe soţia sa, iar peste zece zile, când a trecut din nou pe la Bill Cocoran şi Jack Stewart, aceştia i-au spus că nici ei nu-i mai văzuseră de atunci pe cei trei. După ce a mai trecut o săptămână, iar proprietarii „oraşului pierdut" nu şi-au făcut apariţia, autorul şi Bill au pornit înspre Valea Morţii cu maşina, luând cu ei un binoclu, în speranţa că îi vor repera pe exploratori sau „ferestrele" ce se spunea că se aflau ascunse în umbrele versantului estic al Munţilor Panamint bătuţi de soare. Nu au dat peste nici unul dintre aceste lucruri".

Directiva principală

UN STUDIU AL INTERACŢIUNII INTERCULTURALE.

Mulţi vor fi de acord cu faptul că DIRECTIVA PRINCIPALĂ este constituită din următoarele idealuri:

1. Neintervenţie în liberul arbitru al unui individ, locuinţe, oraş, stat, naţiune sau cultură şi regula majorităţii

acestora. Aceasta ar include neimplicarea în chestiuni politice, economice, educaţionale sau spirituale, doar dacă nu este permis de majoritate.

2. Dreptul de a asigura ajutor şi asistenţă pentru aceia care DIN PROPRIA LOR DORINŢĂ caută intervenţia altor forţe exterioare ce au posibilitatea de a ajuta potenţialul beneficiar, cu următoarele condiţii:

a) un astfel de ajutor nu îi acordă beneficiarului un avantaj nedrept faţă de contemporanii săi;

b) nu îl lasă pe beneficiar dependent permanent de furnizor, permiţându-i beneficiarului să se descurce singur, în sensul de a fi un membru activ în cadrul societăţii cooperative alese de el sau ea;

c) că furnizorul este responsabil în măsura posibilităţilor de a OFERI suport, în limitele ÎNTREGII DIRECTIVE PRINCIPALE, pentru toţi cei care au fost victimizaţi împotriva voinţei lor de către servicii secrete de inteligenţă din acelaşi NIVEL contemporan de interacţiune ca cel al potenţialului binefăcător. Aceasta nu ar trebui să includă ajutorul OBLIGATORIU al victimelor care din propria lor dorinţă sau din voinţa oficialilor şi liderilor DREPT ALEŞI PERMIT forţelor străine să intervină în treburile lor, DECÂT DACĂ astfel de puteri străine au intervenit prin metode ce pot fi considerate subversive, înşelătoare şi, de altfel, ofensive faţă de liberul arbitru al conducerii şi al cetăţeniei.

3. Un individ, familie, oraş, stat, naţiune sau cultură are dreptul de a căuta dreaptă compensare, conform unor procese instituite, unpotriva oricărei puteri străine ce se

face vinovată de intervenţia în liberul arbitru al celei dintâi. Aceasta include şi posibilitatea de a declara război oricărei puteri străine, fie că sunt umane sau nu, ce se face vinovată de intervenţia în dezvoltarea naturală a acelei culturi încălcând Directiva Principală sau care se face vinovată de participarea la atacuri (fie făţiş, fie secret) împotriva regulii majorităţii libere sau libertatea şi independenţa unei societăţi. O astfel de declaraţie de război trebuie făcută doar dacă SECURITATEA societăţii victimizate este în pericol şi orice atac trebuie făcut DOAR în numele LEGITIMEI APĂRĂRI. Războiul ofensiv, împotriva forţelor umane şi neumane, trebuie permis doar când este justificat de probe care atestă faptul că puterea străină sau inamică ţine captivi pe teritoriul ei membri ai societăţii victimizate. Pe scurt, DIRECTIVA PRINCIPALĂ trebuie să fie un echilibru între:

a) Obligaţia omenirii de a asigura VIAŢA, LIBERTATEA şi căutarea FERICIRII pentru rasa ei (umană) prin DISPOZIŢII conforme cu întreaga Directivă Principală; sau PROTECŢII faţă de forţele străine pentru toţi cei de aceeaşi natură sau pentru aliaţi, în conformitate cu Directiva Principală.
b) Obligaţia omenirii de a asigura LIBERUL ARBITRU a celor de aceeaşi natură ÎN MĂSURA în care cei de aceeaşi natură respectă VIAŢA şi LIBERUL ARBITRU al celorlalţi. Pe scurt, DIRECTIVA PRINCIPALĂ trebuie să fie un echilibru între LIBERTATEA INDIVIDUALĂ şi INTERACŢIUNEA COLECTIVĂ. (Cele de mai sus sunt o „interpretare sugerată” a Directivei Principale şi este

intenţionată a fi revăzută de către guverne ca o posibilă adendă la constituţiile lor sau ca un principiu fundamental în baza căruia mai MULTE amedamente sofisticate şi detaliate la constituţii să poată fi ratificate).

•••

Sunt mulţi cei care sugerează că centrul activităţilor extraterestre subterane al Americii este mai degrabă Nevada şi nu New Mexico. Acest lucru poate fi adevărat în sensul că zona de interacţiune sau conflictul major dintre forţele evadamice şi draconice par a se afla sub Marele Deşert de Vest al Nevadei de est şi vestul Utahului. Instalaţiile militare din această zonă sunt de asemenea, conform diferitelor surse, puternic implicate în scenariul extraterestru, pentru bine sau pentru rău. Cu privire la aşa-numitele linii de front pot exista sub ariile de testare ale Nevadei-Utah-ului. Centrul activităţii reptiliene pare a fi Mt. Archuleta, New Mexico.

Centrul american al diferitelor culturi umane pare a fi Mt. Shasta, California, deşi unii sugerează că, cel puţin în trecut, unii din alianţa umană (precum guvernul SUA însuşi) de sub regiunea Californiei de Nord au făcut greşeala tragică de a opta pentru o politică de „împăciuire" decât pentru una de „retribuţie" în tratarea cu rasa reptilienilor. Aceasta nu înseamnă neapărat că această politică ar continua şi astăzi peste tot. La mijlocul anului 1988, postul de radio Christian Radio aparţinând reţelei radio MOODY BROADCASTING a intervievat, în cadrul emisiunii „OPEN LINE" o femeie numită Lauren Stratford,

autoare a cărţii *Satan's underground*. Transcripţia acestui mesaj, al cărui intervievator este Chris Fabrey, este următoarea:

CHRIS: „Lauren. Din câte îmi amintesc din povestea ta, ai avut doi copii".

Lauren: „Trei".

CHRIS: „Trei copii. S-a întâmplat ceva cu doi dintre ei".

Lauren: „Doi dintre ei au fost folosiţi în filme snuff. Copilul născut în anii '20 a fost folosit într-un ritual satanic".

CHRIS: „Pentru cei care nu ştiu, filmele snuff sunt filme de pe piaţa neagră în care sunt prezentate, într-un mod foarte degradant, acte de violenţă şi acte sexuale".

Lauren: „De fapt, este mai mult decât atât. Cuvântul snuff înseamnă a strânge, a stoarce sau a lua viaţa cuiva, deci un film snuff include uciderea cuiva".

CHRIS: „Deci, primul tău copil a fost omorât într-un astfel de film".

Lauren: „Da".

CHRIS: „Şi cel de-al doilea copil?".

Lauren: „Amândoi. Primii doi au fost implicaţi în filme snuff (al treilea copil a fost sacrificat într-un ritual satanic)".

CHRIS: „Bun. Lt. Larry Jones a intrat în legătură cu noi. El lucrează în domeniul aplicării legii de 17 ani şi. de asemenea, este implicat în programul CULT CRIME IMPACT NETWORK. Bine aţi venit în emisiunea noastră, It. Jones. Spusele lui Lauren nu reprezintă nimic nou pentru dumneavoastră, întrucât i-aţi mai auzit povestea. Probabil că unii oameni consideră că este extraordinară, chiar incredibilă. De-a lungul anilor, în slujba poliţiei aţi aflat despre astfel de întâmplări din ţara noastră?".

Jones: „În ultimii trei ani am devenit conştient de acestea. În cei 14 ani anteriori nu cunoşteam astfel de cazuri, la fel ca majoritatea oamenilor, şi îi înţeleg pe cei care se confruntă cu ele abia acum. Este epuizant să fi nevoit să înţelegi tot ceea ce ai învăţat până la un anumit moment şi să realizezi că există oameni care slujesc zeităţi negative şi care săvârşesc acţiuni distructive".

CHRIS: „Cum ne dăm seama dacă cineva din apropiere ia parte la asemenea ritualuri? Există semne?".

Jones: „Dovezile uşor de identificat duc, în general, înspre adoratori relativ superficiali. Adoratorii cu adevărat periculoşi, cei care ajung la fapte extreme, pot fi oameni de afaceri, profesori sau poliţişti, oameni aflaţi la conducerea organelor de poliţie, judecători sau (aşa-zişi sau falşi) preoţi de lângă noi, oameni care sunt complet invizibili în societate, care nu ar fi luat drept satanist, nu poartă pentagrame, nu ar putea fi văzut decât drept un stâlp al societăţii, aceştia sunt cei care ar trebui să ne îngrijoreze, fiindcă acţionează cu impunitate în mijlocul societăţii".

CHRIS: „Lauren, din povestea ta reiese că cetăţenii de seamă sunt cei mai implicaţi în industria pornografiei".

Lauren: „Da, falsa mentalitate este că molestatorul sexual, molestatorul copilului tău, este genul care stă pe bancă în parc îmbrăcat cu un palton murdar şi ademeneşte copilul într-un motel ieftin. Molestatorul sexual ar putea fi tatăl vitreg, cel care aduce ziarul, mama, politicianul, profesorul sau conducătorul cercetaşilor".

CHRIS: „Totuşi, ce poţi să ne spui despre sataniştii cu care ai avut legături?” Bărbatul care era preot, era tipul cetăţeanului «model?»”.

Lauren: „Pe dinafară, da. Dar era implicat în toate ilegalităţile la care te poţi gândi. Este un om cu o condiţie financiară extrem de bună, şi da, din punctul de vedere al comunităţii, ar fi luat drept model”.

CHRIS: „Larry, ce le transmiţi celor din domeniul legal care spun: Aceste lucruri nu se întâmplă, faceţi din ţânţar armăsar, nu mai vorbiţi despre asta?”.

Jones: „În primul rând, să asculte şi să-şi dea seama ca cel mai important este să căutăm cu toţii dovezi ce pot fi confirmate şi poveşti care pot fi verificate. Există multe relatări bizare pe care nu am reuşit să le confirmăm, dar există şi mai mulţi oameni rezonabili care nu au nici un motiv să ne inducă în eroare, oameni care spun poveşti. Faptul că nu au dovezi reprezintă o problemă, dar relatările lor par a se completa cu altele din toată ţara (sau, mai degrabă, poveşti care au la bază dovezi circumstanţiale, dar şi acestea sunt dovezi).

Oamenilor legii care sunt implicaţi le transmit să accepte, cel puţin, posibilitatea comiterii unor infracţiuni care au mobile cultiste sau oculte şi că nu trebuie să crezi, aşa cum se întâmplă în cazul meu, că acţiunile sataniştilor sunt reale; nu trebuie decât să fii conştient că ei cred şi acţionează conform acestei credinţe, iar uneori rezultatele sunt devastatoare pentru că, deşi sunt despărţite de timp, de loc, prin asociere, prin faptul că oamenii nu se cunosc între ei, totuşi aceştia şi, uneori, copiii lor dezvăluie fapte extrem de similare”.

CHRIS: „Locotenente Jones, o întrebare scurtă despre comunitatea legală. Am înţeles că aţi fost obiectul unor, nu presiuni, suspiciuni, nu doar pentru că într-adevăr credeţi că unele dintre aceste lucruri se întâmplă, dar şi pentru că sunteţi un creştin credincios şi un poliţist creştin".

Jones: „Creştinismul, bineînţeles, are tendinţa să polarizeze oamenii, aşa a fost dintotdeauna, deci asta nu e o noutate. Există persoane care consideră că religia şi aplicarea legii nu trebuie amestecate şi chiar îmbrăţişează această concepţie. E complicat şi sunt de acord că statul nu ar trebui folosit ca propunător unei anumite religii; aşa spune constituţia. Dar constituţia nu precizează că Dumnezeu ar trebui eliminat din fiecare sector al vieţii, iar asta este o absurditate pe care poliţiştii trebuie să o depăşească.

Există mulţi poliţişti care îmbină cu succes crezurile personale cu aplicarea legii fără a pune în practica cele 10 porunci, aşa cum a sugerat un detractor. Atât eu, cât şi organizaţiile noastre suntem de părere că trebuie să învăţăm despre infracţiunile cu mobile satanice, cultiste şi oculte pentru a putea înţelege cum să le investigăm corect. Cu siguranţă că metodele de investigare a unui omor care a avut loc într-un bar nu vor da roade şi în cazul investigării unei crime rezultate dintr-un ritual ocult dintr-o pădure. Adică, investigatorul trebuie să cunoască şi celelalte mijloace, trebuie să fie la curent cu celelalte principii, motivaţii şi filozofii; nu trebuie să şi creadă în ele, nu trebuie să creadă că funcţionează, dar trebuie să fie conştient că exista iar noi luptăm tocmai pentru această conştientizare.

(Notă: în acest moment al conversaţiei, crainicul, Chris Fabrey, a preluat un telefon din Chicago. Apelantul era o femeie numită Kathz care mergea la Biserica Moody (denumită astfel după D. Moody, un important evanghelist american timpuriu, care a îndrumat peste un milion de oameni spre cunoaşterea şi experienţa personală a Domnului Iisus). Kathy afirma că ştia pe cineva care era „vrăjitor" şi care locuia deasupra ei. Ea spunea că acest om făcea trafic de droguri şi că încercase în repetate rânduri să seducă prin intermediul vrăjitoriei.

Ea pretindea că încercase de multe ori să o atace fizic, că ştia fiecare mişcare pe care o făcea şi chiar că provocase explozia sobei şi oprirea electricităţii. Lauren a discutat situaţia împreuna cu ea, încurajând-o şi amintindu-i că puterea şi mila lui Dumnezeu erau mai mult decât suficiente pentru a birui şi a o proteja de orice şi de TOATE atacurile răului ATÂTA TIMP CÂT EA credea în puterea esenţei vieţii [sângele] şi că EL elibera prin Calvar şi că preţuia până la însuşire.)"

CHRIS:..(Lauren) ai spus că ai devenit creştină la vârsta de 4 ani. Probabil că în copilărie mergeai la şcoala duminicală şi învăţai versete etc".

Lauren: „Da".

CHRIS: „Atunci, cum ai reuşit, ca adult, să te îndepărtezi de pornografie, satanism, care a fost punctul de ruptură?".

Lauren: „În primul rând, niciodată nu am fost satanistâ. Am fost victima sataniştilor şi a abuzului ritualistic, dar niciodată nu am făcut vreun „jurământ" diavolului. Niciodată nu mi-am „vândut sufletul" şi n-am făcut vreun pact sau rugăciune. Întotdeauna, la sfârşitul zilei, m-am întors la Iisus. Asta a fost salvarea mea pe tot parcursul vieţii. Oamenii mă întreabă cum

am reuşit. Singurul meu răspuns este că Iisus a fost în viaţa mea dintotdeauna, atâta doar că eu nu l-am recunoscut. El a avut grijă de mine, eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Şi, când am auzit în sfârşit pe cineva care chiar credea că aceste lucruri aveau loc vorbind despre asta, am vorbit cu acea persoană şi mi-a arătat cum să folosesc rugăciunile pentru a mă elibera de satanism. De asemenea, cunosc multe victime care au scăpat de asta sau care au încercat, dar s-au refugiat în droguri, alcool, cărora li s-a destrămat mariajul şi care duc vieţi mizerabile.

Personal, nu cunosc vreo persoană care să se fi eliberat altfel decât întorcându-se la Iisus Hristos, căci El e singurul care poate face acest lucru. Şi am aflat libertatea atunci când I-am permis Domnului să intre în viaţa mea".

CHRIS: „Vickie ascultă postul nostru din Atlanta, Georgia. Bună Vickie!".

Vickie: „Bună!".

CHRIS: „Spune".

Vickie: „Am o întrebare pentru oricare dintre voi, Lauren sau Larry. Am un văr care predă în sistemul de învăţământ şcolar din Jacksonville, Florida. De curând, în timpul unor „cursuri de aprofundare" au folosit un program în cadrul cărora elevii foloseau jocul Beciuri şi Balauri (Dungeons and Dragons). Asta se întâmplă în sistemul şcolar. Ştiţi, nu era ceva folosit „pe plan secundar", era destinat copiilor evoluaţi. Şi, într-un final, a apărut destulă îngrijorare şi revoltă în rândul părinţilor încât i-au pus capăt. Dar mă întrebam: este prima dată când aud despre folosirea acestui joc în sistemul şcolar. Aţi mai auzit despre asemenea cazuri? Pare a fi un proiect foarte nepotrivit, având în vedere ce a provocat unui număr mare de copii".

CHRIS: „Ce spuneţi despre asta (lt. Jones)?”

Jones: „Aceasta organizaţie a luat fiinţă pentru că fiul unei femei care lua parte la un curs avansat şi se juca Beciuri şi Balauri a devenit, în decursul a câteva luni, atât de implicat şi s-a identificat atât de mult cu personajul său, încât a început să devină acest personaj. Iar Maestrul Beciului[4] (instructor şcolar) a aruncat un blestem de moarte asupra lui, iar el avea opţiunea de a se sinucide sau a-şi omorî familia. Şi a ales să se sinucidă. Mama sa a fost atât de furioasă, încât a pus bazele unei organizaţii numite Bothered About Dungeons and Dragons (Organizaţia celor deranjaţi de Beciuri şi Balauri), în Richmond, Virginia. Şi de atunci a documentat cel puţin 200 de sinucideri şi crime asociate direct cu prea multă indulgenţă acordată acestui joc. Din punct de vedere al OCULTULUI, jocul este foarte PRECIS. Practic, el reprezintă un curs de introducere a băieţilor tineri în lumea magiei.

Fantezia nu este, de fapt, fantezie, ci este chiar obiectul ocult şi al lucrurilor de genul acesta. Semnele sale, simbolurile, ritualurile şi incantaţiile conduc jucătorul pe o cale directă şi foarte întunecată înspre o posibilă distrugere. Nu fiecare copil care se joacă va deveni extrem de implicat, dar cu siguranţă că deschid uşa unui domeniu foarte periculos care există în natura din timpuri străvechi”.

CHRIS: „Lauren, ai întâlnit astfel de lucruri?”

Lauren: „Da, în tabăra de vară din acest an a venit un băiat care a adus o valiză plină de nimicuri pentru Beciuri şi Balauri

---

4 Prin Tratatul Spaţial din 1967, pe care UNOOSA îl urmăreşte, membrii ONU sunt de acord că Pământul trebuie protejat împotriva contaminării cu specii extraterestre prin “sterilizarea” acestora

în valoare de 2.000 de dolari şi le-a ars într-un foc de tabără. Le-a sacrificat pentru că prietenul lui cel mai bun s-a sinucis. Băiatul jucase rolul personajului negativ în cadrul acestui joc şi, pe parcursul lunilor de-a lungul cărora s-a desfăşurat jocul, s-a ataşat atât de mult de personaj, încât atunci când acesta a fost ucis, în sfârşit, nu a ştiut cum să meargă mai departe şi s-a sinucis. Şi aş vreau să adaug că sora mea, Johanna Michelson, scrie o carte în care documentează consecinţele multor învăţături ale mişcării New Age şi ale jocului Beciuri şi Balauri - acel tip de jocuri care sunt aplicate în cadrul cursurilor de aprofundare în şcoli. (Notă: Aceasta carte se găseşte în multe librării creştine). Cartea se numeşte *Like Lambs to the Slaughter (Înspre tăiere, asemeni mieilor)* şi cuprinde documentările multor cazuri de pătrundere a acestor jocuri în sistemul şcolar. Tot mai multe şcoli se folosesc de jocuri şi practici oculte, mai ales la cursurile pentru avansaţi".

CHRIS: „Aş vrea să adaug că pentru ca să te joci în Beciuri şi Balauri trebuie să fii un băiat foarte inteligent. Şi când te gândeşti că acei copii inteligenţi de 10,11 şi 12 ani, care ar putea să înceapă să se joace în astfel de jocuri, ce ar putea în cele din urmă să îi atragă în lumea ocultului, mă întreb dacă există vreun anumit de program vreo conspiraţie ce are ca scop distrugerea liderilor noştri potenţiali. Cei care vor fi purtători de cuvânt vor fi programaţi să aibă o predispoziţie de a accepta mai târziu ocultul în viaţa lor".

Lauren: „Corect!"

Jones: „Acesta este lucrul care ma preocupă cu adevărat"

Vickie: „Voi spune acest lucru şi ştiu că aveţi şi alţi apelanţi. Nepotul vecinului nostru şi-a ucis tatăl. El se juca în Beciuri şi

Balauri şi avea de gând să se ducă la şcoală după ce şi-a ucis (tatăl) şi avea de gând să-i omoare pe toţi de-acasă, apoi să se ducă la şcoală şi să ucidă directorul. Era fidel jocului, dar nimeni nu era acasă în afară de tatăl său, aşa că şi-a ucis tatăl, s-a urcat în maşină şi a condus până în momentul când a avut probleme cu maşina în faţa unei biserici. Şi chiar acolo era şi un pastor, care l-a luat pe băiat şi acum acesta este într-un institut de corecţie, dar el a fost implicat în ceva asemănător jocului Beciuri şi Balauri. Nu-mi venea să cred că ei foloseau aceasta în cadrul sistemului şcolar".

CHRIS: „Atunci, din câte aud, acest lucru nu este ieşit din comun comparativ cu ce aţi mai auzit".

Lauren : „Nu, din păcate".

CHRIS : „Vickie, mulţumesc pentru apelul din această seară. Lucrul evidenţiat de toată lumea azi este că suntem într-o luptă, una spirituală, de care trebuie să fim conştienţi, şi acesta este unul din motivele pentru care facem această emisiune în această seară (pauză de emisie). Din nou, în această seară o avem ca oaspete pe Lauren Stratford, autoarea cărţii *Satan's Underground (Secretul Satanei)*, şi noi nu am menţionat foarte multe detalii „sângeroase" în emisiunea noastră din această seară. Şi eu aş spune că ele chiar sunt „sângeroase", fiindcă intri în detalii expresive despre ce ţi s-a întâmplat în cadrul diferitor ritualuri la care ai fost forţată să participi".

Lauren: „Ei bine, am încercat să nu dăm detalii expresive. Aceasta (cartea) nu reprezintă nici jumătate din poveste, cu toate acestea, pentru a arăta harul lui Dumnezeu trebuie să arăţi prin ce ai trecut. (Notă: Acest lucru cu Cuvântul lui Dumnezeu este valabil în sine. Deşi unii îl condamnă din cauză că descrie

dezmăţul uman şi au încercat să-l interzică în şcoli din cauza a astfel de motive, ei nu recunosc faptul că acest „Cuvânt" este în esenţă o „oglindă" corectă, capabilă să dezvăluie adevărata natură a omului, precum şi remediul pentru degenerarea umană. Cuvântul „nu susţine" stiluri de viaţă destrăbălate, aşa cum sugerează unii ipocriţi orbi, dar SCOATE LA IVEALĂ condiţia decăzută a omului, pentru a arăta prăpastia infinită dintre acesta şi perfecţiunea sublimă a lui Dumnezeu.) „

CHRIS: „Şi aceasta este ceva ce a declarat revista lunară Moodey: „Cadrele didactice, părinţii, preoţii şi consilierii ar trebui să citească şi să înveţe de la consiliul lor". (În acest moment, un alt apel este preluat, de data aceasta de la Amelia, din Chicago. Ea a întrebat care sunt semnele pentru a determina dacă un copil este abuzat ritualic.)

Lauren: „Aş spune, dacă vedeţi orice schimbare drastică la copilul dumneavoastră, indiferent daca aceasta este emoţională sau fizică sau spirituală. Dacă observaţi câteva simptome, dar nu găsiţi niciun motiv pentru o astfel de schimbare a copilului, dacă nu aţi avut decese în familie. Aceasta ar fi sigur o cauză pentru a cerceta, oricare ar fi cauza traumei copilului şi dacă are în special legătură cu „rugăciunea către diavol" sau de a fi speriat de moarte dacă sunt atinşi atunci când fac baie, sau cu dorinţa de a-şi schimba lenjeria intimă la fiecare cinci minute. Chestii de aşa natură care ar putea indica faptul că copilul a fost abuzat sexual. Şi apoi, dacă copilul asociază astfel de lucruri cu spunerea rugăciunilor în mod invers sau spune verseturi biblice invers sau face afirmaţii de genul: „Tu nu mai eşti mama mea" sau „Tu nu mai eşti tatăl meu-tatăl meu este Satana".

Aceste tipuri de declaraţii, însoţite de alte feluri de schimbări sistematice, sunt cu siguranţa indicatori că este o posibilitate a unui abuz ritualic asupra copilului lor. (Amelia se referea în acel moment la situaţia unei prietene de-a ei care avea un copil de 2 ani care frecventa centrul de zi şi care, la scurt timp dupâ aceea, a început să-şi schimbe comportamentul, acţionând straniu, având coşmaruri etc. Mulţi copii mici au suferit astfel de abuzuri în centrele de îngrijire de zi, despre care mulţi ex-satanişti susţin că au fost alese de către culte pentru „recrutarea" copiilor. Această activitate implică deseori şi ramura mare a industriei pornografice infantile care este implicată în abuz şi ritualuri satanice, aşa cum au fost şi copiii lui Lauren. Cazul Şcolii McMartin a fost doar unul din multe exemple şi de obicei sunt puţine condamnări în astfel de cazuri, deoarece copiii sunt prea mici pentru a se putea proteja psihologic de avocaţii de apărare vicleni şi posibil din cauza infiltrării cultului în structurile legislative, după părerea unora. Copiii care sunt abuzaţi de astfel de pornografi ai cultului satanic descriu aceste incidente ca fiind impuşi să stea în centrul pentagramelor, fiindu-le arătate imagini cu Iisus care erau întoarse de la ei şi li se spunea că, dacă vor spune cuiva ceva despre ce se întâmplă, Iisus le va întoarce spatele. Ei erau obligaţisâ mănânce „pussak", o combinaţie grotescă de fecale umane şi un fel de lichid, erau forţaţi să stea goi în faţa camerei de filmat, în timp ce erau filmaţi, şi alte lucruri similare. Autorul Hall Lindsey, de exemplu, dar şi alţi anchetatori au documentat multe cazuri de abuz satanic al copiilor având legătură cu centrele de îngrijire de zi")

Jones: „(Ca răspuns Ameliei) Primul meu sfat este ca ea să-şi creadă copilul şi, dacă există vreun motiv de teamă, atunci nu există nici un motiv pentru a duce acel copil într-un loc de care se teme. Al doilea sfat ar fi să ia legătura cu oamenii legii şi să le povestească (ea şi copilul) despre ce au văzut. Sunt mulţi oameni ai legii care ştiu diferite simptome şi multe modalităţi de a face copilul să divulge astfel de secrete. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva, aceasta ar putea fi un abuz sexual direct fără vreo implicare ritualică. La centrul de zi ar putea fi un câine mare de care se teme copilul sau un oricare alt motiv de felul acesta, dar ea (mama) trebuie să urmărească asta, dar nu să încerce să ignore. (În continuare, locotenentul Jones îşi spune propriile păreri despre centrele de îngrijire de zi).

Cred că un copil trebuie să fie cu părinţii săi. Ştiu că nu fiecare îşi poate permite acest lucru din punct de vedere financiar, dar câteodată trebuie să lăsăm deoparte dorinţele noastre materiale, dacă începe să fie cazul, şi să stea acasă şi să-şi crească copiii într-un mediu sigur. Nu ne mai putem încrede copiii în lumea profană. Această lume din această ţară a devenit foarte ocultă în natura sa şi uneori chiar şi cele mai prestigioase locuri pot fi focare de abuz - fie abuz sexual, fizic sau chiar abuz ritualic satanic. (În acel moment, în „linie directă", cuvântul i-a fost oferit altui apelant, Karen din Michigan, care, de asemenea, a fost o victimă a abuzului ritualic satanic în copilărie, dar care a fost salvată de puterea harului lui Dumnezeu. Au fost unele menţiuni despre un „limbaj satanic" sau „lingo", folosit de către cei care aparţineau cultului, Şi de asemenea trimiteri la „aripile demonice" sau „proiec'ia astrală". După unele discuţii pe subiecte legate de aceasta, moderatorul Chris Fabrey a intervenit)

CHRIS: „Ceea ce aud venind de la tine şi ceea ce şi Karen susţine este că sexualitatea perversă poartă în spatele ei şi o activitatea fonică şi acestea două par a merge mână în mână. Aţi simţit şi dumneavoastră aceasta? (adresându-se lui Lauren)".

Lauren: „O, cu siguranţă! Activitatea sexuală căreia i-am fost martoră este asociată cu un grup foarte abuziv. Era diabolic. Nu este doar un abuz sexual, este un abuz spiritual conectat cu acela sexual şi de aceea este foarte dificil de a explica faptul că ai de-a face cu adevărate puteri ale întunericului. Şi când eşti abuzat sexual, ei se vor „ruga" ca să ai relaţii sexuale cu Satana şi cu alte spirite demonice. Şi acesta este deja un alt nivel de abuz. Este total diferit. Nu-mi place să spun doar „abuz sexual". Este nevoie de harul şi puterea miraculoasă a lui Dumnezeu pentru ca cineva să poată trece prin asta şi să-şi întărească gândirea".

CHRIS: „...John este din Davenport, Iowa. John repede, întrebarea ta".

John: „Da, domnule locotenent Jones, soră Lauren. Am auzit că un număr mare de copii abuzaţi sunt folosiţi pentru uciderile satanice.Are cineva din voi un procent exact?"

Jones: „Nu există astfel de statistici. Oricine care spune că are o astfel de statistică minte. Nimeni nu a numărat aceste cazuri şi este extrem de dificil să treci de acest secret pentru a afla adevărul".

CHRIS: „Oare aceasta se întâmplă din cauză că nu au fost niciodată găsite cadavre?"

Jones: „Nu, am găsit cadavre, avem ucideri din motiv ritualic satanic pe Death Row. Problema nu este în inexistenţa acestor cazuri, dar în cât de iscusiţi (adică vicleni şi abili) sunt aceşti

oameni şi cât de bine pot aceştia să ocolească sistemul judiciar executiv. (Notă: Lauren a adăugat la acest moment că ţintele majore sunt copiii „nedoriţi” şi, respectiv, nu iau atâtea măsuri de protecţie pe care le-ar lua un părinte normal. Lt. Jones, de asemenea, comentează că pentru ca organele puterii să aibă ceva progrese în acest sens, acestea trebuie să admită natura spirituală a acestor activităţi criminale. Ignorarea acesteia a dus doar la pierderea treptata a motivelor încercării organelor puterii de a stopa valul de criminalitate. El a sugerat că toate organele puterii nu mai iau în considerare conceptele tradiţionale de a aborda crimele şi nu mai acceptă ideea de „război spiritual” care este unicul mod de abordare al acestor crime.) „

(La scurt timp după aceasta, programul s-a încheiat.)

•••

IMPOSTRORII: „Unele persoane răpite”, care susţin că există entităţi străine răuvoitoare capabile de a pretinde în mai multe moduri că sunt fiinţe umane. Dacă aşa stau lucrurile, atunci ar putea fi foarte dificil să determini cine este un INFILTRAT în societatea umană şi lucrează împotriva dominaţiei umane de pe planetă. O femeie a susţinut că, în „timpul experienţei ei, şi-a „văzut” soţul trăgând-o afară din maşină şi ispitind-o să „îl” urmeze spre o navă ce îi aştepta şi că acolo erau trei fiinţe pe care ea ar trebui să le vadă”.

„În acelaşi timp, ea părea să simtă că răpitorul ei era o entitate străină, care a luat „forma” soţului ei în timp ce soţul ei era ţinut în automobilul din care ea a fost scoasă cu forţa. O altă femeie, în timpul întâlnirii ei cu extratereştrii, l-a văzut pe

însoţitorul ei înconjurat de o lumină neobişnuită şi apoi l-a văzut comportându-se într-o manieră stranie, ca şi cum era posedat de ceva. Apoi, la fel de straniu, şi-a revenit. O altă femeie descria răpirea corpului ei „astral", care a fost scos oarecum din corpul ei fizic de către extratereştri şi pus într-un fel de recipient, probabil pe o navă extraterestră.

„Ea şi-a dat seama că o altă „fiinţă" a preluat controlul asupra corpului ei (un aşa-numit „intrus") şi corpul ei, care era acum controlat de extratereştri, îşi continua activitatea zilnică obişnuită. Asta a durat o perioadă de timp până şi-a recăpătat controlul asupra corpului. Unii chiar au susţinut că fiinţe demonice au omorât oameni (scoţându-le sufletul sau spiritul, ori ambele) şi apoi au preluat controlul total asupra corpurilor lor şi aceasta funcţionează în prezent şi la nivelurile înalte ale guvernului. Desigur, dacă acest lucru ar fi adevărat, ar fi foarte greu de demonstrat. Inutil, ca să spun aşa; ar putea fi asemenea „grâului cu neghină", în care „neghina" se amestecă foarte uşor cu societatea umană şi ar putea fi foarte dificil de deosebit extratereştrii de oameni, cu excepţia cazului dacă s-ar folosi vreun experiment tehnic ce ar putea determina dacă corpul are un suflet uman sau nu".

CAPITOLUL 7

ET - Farfurii zburătoare pământene. Energia liberă şi Proiectul Omega

Acest capitol va include fapte şi extrase din diferite rapoarte şi mărturisiri ce au fost adunate la un loc odată cu compilaţia „Tratatului spaţial" El se va ocupa doar de cele mai sensibile fapte privitoare la prezentul conflict cosmic dinăuntrul şi de dincolo de Pământ.

•••

Informaţia de mai jos a fost primită din partea Juliettei Sweet, o prietenă apropiată a lui Sharula Dux, un cetăţean al oraşului Telos ce se află la poalele Munţilor Shasta, şi a fost datată 2/7/93: „... Luna trecută, după ce am transcris CD-ul dumneavoastră (Tratatul spaţial), am citit în întregime documentele. Foarte interesant şi plin de fapte relevante. Apreciez faptul că sunteţi cu picioarele pe pământ când vă prezentaţi ideile... Nu sunt foarte familiarizată cu rasa sauriană şi nici nu i-am auzit pe Sharula şi Adama să pomenească ceva despre ea... într-adevăr, Gray-ii (o specie de extratereştri - nota trad.) ies la suprafaţă din când în când şi ceea ce a fost comunicat de către IERARHIE este faptul că într-adevăr li s-a cerut, la nevoie prin forţă, să plece. Acest proces a început cam în urmă cu un an şi ceva, iar Adama indică faptul că Los Alamos va fi ultima zonă ce trebuie curăţată. AcoIo a avut loc un fel de

conflict de tipul „Star Wars”, dar Maeştrii ne spun să nu ne îngrijorăm de acest fapt şi că au totul sub control...

Vârsta lui Sharula este, de fapt, de 267 de ani, însă din motive de identitate pentru „suprafaţă” ea spune că s-a născut în 1951. Asta ajută la situaţia în care numărul de securitate socială (CNP) şi seria paşaportului este verificată. Poate că aţi dori să vă actualizaţi documentele pentru a reflecta mai bine vârsta ei adevărată.

•••

CRP a auzit de la un cercetător informaţii despre un incident care făcea obiectul de studiu al acestuia din urmă. Oricum, datorită faptului că el nu îşi aduce aminte exact sursa, cititorul trebuie să ia informaţia ca atare. Documentul se baza pe o informaţie primită de la un om care lucra la un nivel foarte înalt de securitate în bazele subterane ce se află sub complexul militar Nevada. Acest om mărturisea că în timp ce era acolo a aflat despre o rasă de extratereştri care locuiau în baza subterană, un grup cunoscut sub numele de „Orange”. Aceştia erau, se pare, un tip de hibrid între extratereştri şi umanoizi, având caracteristici reptiliene cu organe reproductive asemănătoare oamenilor, fiind capabili să se împerecheze cu pământenii. Aşa cum am spus în documentele mele anterioare, nici un hibrid adevărat nu poate să existe între un sauroid şi rasa umană pentru că oamenii au o matrice energetică sufletească, în timp ce adevărata rasă reptiliană nu o deţine (printre multe alte caracteristici discriminatorii), aşa că trebuie să presupunem că entităţile întâlnite de omul acesta care lucra în baza din Nevada făceau parte din ceea ce se numeşte îndeobşte „drac-orange” (fără

matrice energetică sufletească) sau „eve-orange” (cu matrice energetică sufletească). În care dintre aceste două categorii intră acele entităţi nu se poate şti în momentul scrierii acestei cărţi. O altă declaraţie, neconfîrmată de altfel, se referă la un alt individ (probabil făcând parte din serviciile secrete militare) care se presupune că a fost invitat să lucreze cu un grup de „arieni” ce de asemenea locuiau într-o bază secretă din Complexul Militar Nevada alături de personalul Guvernului Secret Militar. Acest individ pretinde că acel grup avea acces la nave de tip OZN şi folosea ca simbol svastica. La acea vreme, grupul acesta era în conflict cu Gray-ii din cauza fostelor legături ce existaseră între ei. Aşa cum s-a întâmplat cu fiecare organizaţie umană ce interacţionase cu Gray- ii sauroizi, probabil că şi aceşti „arieni” au aflat adevărata natură a reptilienilor după ce aceştia din urmă i-au „trădat”.

E foarte ciudat faptul că atât CIA, cât şi „arienii”, se spune, că operează în şi sub situl de testare din Nevada, ceea ce poate să vină în sprijinul afirmaţiilor făcute de către unii, că CIA a „bătut palma” cu naziştii undeva înainte sau după cel de-al Doilea Război Mondial şi că ambele grupuri au avut şi au în continuare legături cu Illuminati. Dacă un astfel de grup de „arieni” într-adevăr există, ar fi foarte înţelept pentru ei, ţinând cont de atrocităţile naziştilor din trecut, să renunţe la svastică şi la tot ceea ce înseamnă ea dacă intenţionează să ceară ajutorul adevăraţilor americani în conflictul lor cu Gray-ii. Chiar dacă generaţiile de „arieni” din prezent nu sunt responsabile personal de crimele de război ale părinţilor, ele ar trebui totuşi să fie de acord să se conformeze principiilor constituţionale ale egalităţii umane, indiferent de rasă, religie sau cultură, dacă vor să aibă o

coexistenţă paşnică cu populaţia planetei. Altfel, se vor găsi ei înşişi într-o poziţie neconfortabilă. Pe de-o parte, Gray-ii saurieni şi, în cealaltă, urmaşii antinazişti ai celor care şi-au pierdut familiile în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Dacă va izbucni vreodată un război între oameni şi reptilieni, război interplanetar şi intraplanetar, aşa cum unii sugerează că se va întâmpla, grupurile de farfurii zburătoare neonaziste, despre care se presupune că există, vor trebui să decidă să se alăture rasei umane, lăsând de-o parte fostele lor idealuri naziste, pentru că altfel vor fi prinşi în „tirul încrucişat" al oamenilor şi al rasei reptiliene.

Există posibile dovezi că cel puţin trei grupuri de „extratereştri" în întregime umani au conexiuni cu Complexul Militar Nevada, ei fiind recuperaţi vii din discurile zburătoare prăbuşite, sau că extratereştri umanoizi sunt doritori să ajute anumite structuri guvernamentale din domeniul tehnologic. De exemplu, mărturisirea de mai sus sugerează atât posibilitatea că „arienii antarctici" au şi ei legături cu Complexul Nevada, cât şi ipoteza unei interacţiuni sau implicări a nordicilor pleiadieni.

Robert Lazăr pretinde că a văzut în anumite ocazii nave ale pleiadienilor ce aveau drept piloţi blonzii telosieni, despre care se spune că au conexiuni cu reţelele subterane ale Nevadei şi Regiunii de Sud-Vest.

În realitate, diferite scenarii se pot întâmpla în acelaşi timp în zona de teste din Nevada din moment ce nimeni nu poate controla informaţia ce „iese la suprafaţă" despre ceea ce se întâmplă acolo. Într-un anumit sens, zona de teste din Nevada este centrul unui scenariu de tipul „Cel de-al Treilea Război Mondial". Singura diferenţă e că acest război este muşamalizat

sau se desfăşoară în subteran, pentru că atât reptilienii, cât şi Illuminati nu vor ca acest conflict să fie făcut public, chiar dacă anumiţi „guvernamentali" au lăsat să se scurgă informaţii prin intermediul COM-12 sau alte servicii secrete similare.

Aceste afirmaţii, precum şi cele făcute de servicii secrete asemenea „Yellow Fruit", indică faptul că unii dintre cei binevoitori operează în şi sub Complexul Nevada - extratereştrii care respectă forma constituţională a Guvernului SUA. De asemenea, se mai afirmă că există mai mult decât un singur grup de extratereştri umani care activează acolo şi că, de fapt, sunt trei grupuri mari care se luptă pentru control: Federaţia Umană „Constituţională", grupurile asociate ale wuminati şi Gray-ilor şi reptilienii. Unii sugerează chiar că cele două grupuri asociate ale Illuminati şi Gray-lor nu sunt un al „treilea" grup, ci mai degrabă o organizaţie „tampon" de oameni şi Gray, avizi de putere care lucrează împreună într-o competiţie reală şi mortală pentru dominarea lumii. Ambele vor ca planeta să ajungă sub o singură mână, dar nu se înţeleg în ceea ce priveşte cine va fi stăpânul suprem: oamenii sau Gray-ii. E mai degrabă o relaţie bolnavă de tipul „iubire-ură".

•••

Revista „UFO Review", în numărul 37, a lui Tim Beckley a publicat articolul intitulat de către editor „*OZN-uri extraterestre vs OZN-uri pământene*". Prezentăm mai jos un extras din acest articol care începe cu o referire la cercetătorul William Cooper.

„... Iniţial, Cooper a declarat că a văzut documente extrem de secretizate în perioada în care lucra în cadrul Marinei, documente ce vorbeau despre o înţelegere făcută între Armată şi

un grup de extratereştri. Acest tratat permitea schimbul oamenilor (răpiţi) contra tehnologiei extraterestre. Încet-încet însă, Cooper a început să-şi dea seama că fusese de fapt „orb" şi starea lui de fapt a început să se schimbe...

„Adevărul e", declară Cooper, „că Guvernul Secret încerca să implementeze public ideea unei apropiate invazii extraterestre pentru ca naţiunile întregii lumi să se unească într-un singur guvern mondial, cunoscut sub numele „Noua Ordine Mondială". Această forţă globală ar fi fost, bineînţeles, sponsorizată în ascuns de către guvernul secret a cărui identitate s-ar fi revelat în cele din urmă ca fiind Illuminati - un „imperiu invizibil" ce a existat în spatele scenei de secole, favorizând războaie şi controlând atât fluxul monetar, cât şi ceea ce virtual a fost permis să se ştie despre orice subiect."

Cu aceste dezvăluiri pare că întregul iad s-a dezlănţuit pe tărâmul OZN-urilor (Notă: un scenariu cât se poate de plauzibil este cel în care Illuminati se folosesc, de fapt, de ameninţarea unei invazii extraterestre pentru a crea un singur guvern mondial). Oricum, extratereştrii sunt reali şi lucrează îndeaproape cu Illuminati în încercarea de a implementa un singur sistem global pe care aceştia din urmă speră să fie în stare să-l guverneze împreună cu rasa reptilienilor sau saurienilor, asta în cazul în care reptilienii nu se decid să-i alunge pe Illuminati în momentul în care ar deţine întregul control. Există dovezi nenumărate ce susţin realitatea acestui scenariu şi faptul că el a fost pus în funcţiune cu mulţi, mulţi ani în urmă chiar dacă în ascuns faţă de majoritatea umanităţii. „Extraterestru" în cazul acesta a fost comunismul. În Tratatul Spaţial am prezentat dovezi că Naţiunile Unite au fost folosite de

Organizaţia Internaţională a Illuminati pentru a „fraieri" naţiunile lumii în cadrul unui „Război rece" ce avea rolul de a ţine masele sub control, în timp ce conducătorii iniţiaţi ai ambelor tabere conlucrau îndeaproape.

Din moment ce există, conform unor surse militare, dovezi că atât Coreea, cât şi Vietnamul au fost conflicte ce nu trebuiau să se constituie într-un câştig (aşa cum e sugerat de manipulările liderilor Illuminati – comunişti ai ONU, lideri care au condus contraofensiva împotriva comuniştilor, conlucrând, de fapt, cu aceştia din urmă la trădarea planurilor şi a poziţiei forţelor de luptă occidentale etc.), această teorie sugerează că această alianţă mefistofelică între Illuminati şi Gray-ii saurieni va fi folosită în acelaşi fel. Cu alte cuvinte, asemenea Naţiunilor Unite din trecut, guvernul internaţional va controla, poate, şi va contraataca împotriva „invaziei" Gray-ilor astfel încât să pară că el apără Pământul, când, de fapt, utilizează spaima oamenilor pentru a putea crea un singur control politic global.

Pe lângă acestea mai este şi posibilitatea ca cei din Guvernul Unic Mondial să rupă toate parteneriatele cu Gray-ii şi să încerce o reală contraofensivă împotriva extratereştrilor, caz în care sistemul global poate să nu fie centralizat politic, ci să acţioneze mai degrabă pe o colaborare economică ce va permite încă naţiunilor independente să-şi păstreze autonomia şi caracteristicile culturale fără să se amestece într-un fel de sistem mondial orwellian. Oricum, trebuie să ne aducem aminte că, la fel ca în cartea lui Orwell, războaiele „planificate", reale sau imaginare, sunt mecanisme importante în menţinerea în funcţiune a sistemului totalitar. Care dintre aceste scenarii va fi dezvăluit în cele din urmă nu putem să anticipăm.

•••

Lumea antigravitaţională a lui Vladimir Terzirski

Conform lui Terzirski, naziştii construiseră farfurii zburătoare cu care călătoriseră pe alte planete chiar înainte să înceapă cel de-al Doilea Război Mondial. Fiind de origine slavă, Vladimir spune că nu poate sa aibă decât cea mai cumplită repulsie faţă de tot ceea ce constituise filozofia politică şi rasială a lui Hitler şi că din cauza acestuia s-a decis să scormonească în diverse „tehnologii negre" dezvoltate de nazişti, despre care el credea acum că fuseseră susţinuţi în secret de către siniştrii Illuminati care lucrau din spatele scenei. (Notă: aşa cum se poate vedea din alte dosare, „legătura" dintre Illuminati şi nazişti se pare că a fost ordinul Iezuit sau Loja Iezuită).

În vasta sa colecţie de fotografii şi alte documente, Terzirski are multe imagini şi desene ale diverselor nave în formă de disc construite de oamenii de ştiinţă nazişti şi care erau puse în funcţiune de turbine Schauberger şi dispozitive magneto-gravitice tahionice Koehler (toate bazându-se pe energie liberă şi pe principiul antigravitaţiei). De fapt, Vladimir spune că tot ceea ce ţinea de antigravitaţie se cunoştea de multă vreme şi că britanicii se pare că au aselenizat pe Lună cu un secol înainte.

Însuşi Vaticanul are un grup de oameni de ştiinţă care păşesc în spaţiu din când în când, lansându-se din bazele sud-americane. În acelaşi timp, în „laboratorul viselor" aflat în adâncurile subterane ale Zonei 51 din Deşertul Nevada, o

ramură renegată a CIA-ului, protejata de o unitate privată de securitate asemănătoare forţei poliţieneşti SS şi pe care o alimentează Illuminati, îşi construieşte propria flotă de „farfurii zburătoare" utilizând tehnologia interzisă a lui Hitler...

John Lear: „Debutul" lui Lear în ozenistică s-a întâmplat când un prieten de-al lui, veteran al războiului din Vietnam, i-a povestit despre aterizarea unei farfurii zburătoare la 70 de mile nord-est de Londra, în pădurea Rendlesham, aflată în apropierea bazelor Forţelor Aeriene Woodbridge şi Bentwates. Dezvoltându-şi un sistem de surse foarte bine conectate, Lear a dat peste nişte fapte de-a dreptul uimitoare. Aici incluse fiind existenţa unor enorme ca şi mărime şi număr baze subterane; forme de viaţă extraterestră extrem de avansate şi care acţionează liber pe Pământ; existenţa bazelor americane pe Lună şi Marte şi realitatea mutilărilor umane.

Iniţial, Lear s-a gândit că publicul are dreptul să ştie ceea ce se petrece, dar în cele din urmă şi-a schimbat părerea, dându-şi seama că publicul nu ar putea să „ducă" întregul adevăr.

•••

Următoarele paragrafe sunt dintr-un document intitulat „Trezeşte-te America! O scrisoare deschisă către toţi cetăţenii din partea Commander X".

„... Daţi-mi voie să vă dezvălui câteva secrete uluitoare ce sunt sigur că vă vor supăra aşa cum am fost şi eu cu ocazia acestor revelaţii..."

„... Mai mult, adevărul despre această problemă este că armata Statelor Unite are acum la dispoziţia sa - şi a avut destul

de mult timp - nave secrete care erau capabile să zboare de trei ori mai repede şi la o altitudine mai mare decât oricare avion de luptă care este cunoscut în mod „oficial” de către public. Aceeaşi navă poate teoretic să se dematerializeze şi să se rematerializeze într-o fracţiune de secundă, la fel cum poate să plutească la câţiva centimetri de pământ, înspăimântând astfel cumplit oricare duşman real său potenţial.

Poate nu este chiar atât de surprinzător că această navă utilizează o formă de energie pe care în mod normal ar trebui să o vedem că fiind „extrem de revoluţionară” şi care este atât de economică şi disponibilă, încât forţele „inamice” se pot teme în fiecare clipă că „balanţa puterii” poate fi înclinată în aşa fel încât să le scape din mâini şi să schimbe radical peste noapte societatea.

Cred că până acum aţi devenit destul de curioşi să ştiţi ce formă are această energie şi de unde poate să fie obţinută. V-aţi putea întreba, de asemenea, de ce nu aţi auzit până acum această uimitoare dezvăluire. Răspunsul la astfel de întrebări este foarte simplu:

- Această energie este la dispoziţia tuturor;
- Se află în tot ceea ce vă înconjoară;
- Şi nu aţi auzit până acum nimic de ea pentru că există o întreagă conspiraţie a sistemului militar-industrial pentru a ţine în secret existenţa ei faţa de „masele de dobitoci” care trebuie să rămână în ignoranţă totală astfel încât „interesele corporatiste să poată obţine profituri imense de pe urma vieţii noastre”. Mai ales a noastră!

Cu mulţi ani în urmă, unul dintre cei mai încăpăţânaţi „gânditori liberi” - un om dedicat adevăratului umanism - cu numele de Nikola Tesla, a ajuns pe ţărmurile noastre cosmice pentru a modela destinul nostru spiritual şi tehnic. A venit dintr-un alt timp şi alt spaţiu pentru a alerta lumea în ceea ce priveşte necazurile ce vor să vină (Primul şi al Doilea Război Mondial şi globalizarea comunismului). În acelaşi timp, a venit cu „soluţii” pentru problemele noastre.

Deţinător a peste o mie de brevete pentru minunate invenţii, Tesla a refuzat milioane de dolari din dividende la fel precum a refuzat Premiul Nobel fiindcă nu a crezut că „marile afaceri” şi „corporaţiile uriaşe” ar trebui să controleze ceea ce de drept aparţine întregii umanităţi.

Din cauza crezurilor sale, Tesla a fost deseori hărţuit şi viaţa sa ameninţată... El a refuzat contactul cu marile afaceri şi lumea corporatistă fiindcă a crezut în liberul întreprinzător.

În cartea mea intitulată Nicola Tesla şi energia liberă puteţi afla, la prima mână, informaţii despre munca unor inventatori ai zilelor noastre precum Otis. T. Carr, Arthur H. Matthews şi Howard Manger, care au Perfecţionat metode alternative de propulsie ce în curând vor duce oamenii şi femeile pe Marte şi alte planete în siguranţă şi fără mari cheltuieli.

Într-adevăr, în timp ce aceste cuvinte sunt scrise, miezul însuşi al legii gravitaţiei descoperite de Newton este făcut bucăţi pe măsură ce noi şi mult mai incitante legi ale ştiinţei sunt scrise după aproape patru secole. Veţi învăţa, de exemplu, despre incredibile studii ce sunt făcute la Universitatea Thoku din Sendai Japonia, unde cercetătorii au descoperit o modalitate de a sfida gravitaţia în condiţii de laborator. Veţi afla de asemenea,

despre incredibile cercetări secrete făcute cu câţiva ani înainte de către indivizi precum T. Townsend Brown şi John Searl, care au construit efectiv dispozitive aeronautice care zboară pe cer folosind sisteme revoluţionare de propulsii. Cu toate acestea, aceşti doi domni au dispărut misterios şi mare parte din studiile şi cercetările lor au fost ori furate, ori arse din cauza uimitorului adevăr pe care l-au descoperit în ceea ce priveşte energia liberă.

Dacă l-aţi ascultat pe Geraldo Rivera recent, aţi fi putut să vedeţi un expozeu al Zonei 51, o locaţie militară top-secret ce se află la doar 150 de mile nord, nord-vest de Las Vegas. Aici, în acest complex militar situat pe 38.500 de ari, păzit foarte bine de agenţii de securitate externe contravenind oricărei legi constituţionale cunoscute, se întâmplă lucruri foarte ciudate în mod regulat.

Mai importante decât aceste rapoarte ale unor observatori sinceri şi cinstiţi sunt spusele celor care lucrează în interiorul Zonei 51, care mărturisesc faptul că vieţile lor au fost ameninţate în momentul în care au aflat lucruri despre ceea ce se petrece în această locaţie. Primul care a vorbit în public despre toate acestea a fost fizicianul Robert Lazăr, care spunea că a fost legat la ochi în fiecare zi când intra în această bază militară şi era transportat într-un autocar cu geamuri întunecate pana la al 7-lea nivel de sub pământ. Aici, era pus să lucreze la diferite aeronave de origine extraterestră ce ori fuseseră capturate de guvern după ce s-au prăbuşit ori au fost dăruite, efectiv, „Unchiului Sam" de către extratereştrii ce doreau consimţământul oficialităţilor pentru a răpi oameni în schimbul tehnologiei lor. Mai târziu, după ce militarii au aflat - prin ascultarea telefonului său - că Lazăr se temea pentru viaţa lui şi

era gata să vorbească, acesta din urmă a fost drogat şi hipnotizat pentru a nu îşi aduce aminte nimic din ceea ce a văzut şi a fost pus să lucreze la locul de muncă.

Conform lui Lazăr - şi aici povestea devine cu adevărat incredibilă - extratereştrii într-un anumit moment au preluat de-a dreptul controlul anumitor zone ale bazei militare (probabil nivelele cele mai de jos - nivelele 5,6 şi 7) prin utilizarea forţei, mergând chiar la uciderea oamenilor de ştiinţă care au cooperat cu ei. Lazăr crede că a fost angajat de militari să îl înlocuiască pe unul dintre aceşti oameni de ştiinţă care a fost „înlăturat" din această operaţiune.

(Conform anumitor surse, un atac similar din subteran a decimat aproximativ 66 de oameni de Ştiinţă şi ofiţeri de securitate în cel mai adânc nivel subteran al bazei Dulce, New Mexico şi cât se poate de probabil din alte baze aflate în întreaga lume. Se pare că acesta este premiul oferit de saurieni sau extratereştri acelor oameni secreţi de ştiinţă guvernamentali care credeau că ei - Gray-ii şi reptilienii ar trebui să respecte „Tratatul").

Trebuie să mărturisim totuşi că aceşti oameni de ştiinţă se poate să nu fi fost cu voia lor iniţiatorii unei astfel de „interacţiuni extraterestre", ci să fi executat doar ordine ale superiorilor lor ce de fapt erau iniţiatorii acestor activităţi îngemănate întreprinse cu ceea ce ei crezuseră că erau „fraţi spaţiali". Această tragedie ar putea să fie o lecţie utilă pentru cei care în viitor ar vrea să-şi „vândă" propria lor rasă în schimbul unor beneficii materiale şi care în nebunia lor aşteaptă să fie recompensaţi de presupuşii binefăcători extratereştri pentru trădarea lor. Din nefericire, recompensa lor se prea poate să fie

propria eliminare ce survine atunci când ei devin pioni nefolositori în această certă încercare de supunere a lumii noastre. Când această reţea subterană ar fi redobândită din mâinile răuvoitorilor, există o singură cale prin care aceştia pot să fie împiedicaţi, şi anume: întregul sistem subteran de baze guvernamentale să fie pus la dispoziţia instituţiilor şi sistemului legal al Statelor Unite. Acţiunea organizaţiilor industriale şi guvernamentale egoiste este cea care ne-a vândut rasei „draconienilor" şi au deschis uşa pentru invazia lor, la început, în acest sistem de baze militare subterane.

Dacă toate activităţile subterane sunt monitorizate de instituţiile federale cunoscute, elementele renegate guvernamentale sau industriale nu vor mai fi atât de tentate să se implice personal în astfel de activităţi ilegale precum experienţele genetice naziste asupra unui imens număr de sclavi umani. Dacă instituţiile de la suprafaţă trebuie să acţioneze în baza unor legi constituţionale şi directive legale, atunci aşa ar trebui să îşi desfăşoare activitatea şi laboratoarele subterane ce se află la Los Alamos, Wackenhut, Rand Corporation, şi alte corporaţii ştiinţifice industriale parazite ce cred că sunt deasupra oricăror legi.

Lazăr a dezvăluit într-o serie de interviuri difuzate la staţiile de radio şi tv din Las Vegas faptul că vehiculele ce zburau deasupra Zonei 51 (cu precădere noaptea, chiar înaintea zorilor) utilizează un principiu necunoscut până atunci de distorsionare a spaţiului şi timpului, „utilizând gravitaţia pe post de lentilă" şi având ca sursă de energie un reactor de antimaterie alimentat de ceva ce extratereştrii au adus cu ei şi pe care îl numeau „elementul 115".

Dintr-un loc numit „drumul căsuţei poştale” aflat în apropierea oraşului Rachel, Nevada, un număr de felurite tipuri de nave de zbor a fost văzut de cei care aşteaptă ore în şir şi cu destulă răbdare astfel de apariţii. Chiar şi televiziunea NBC a atacat acest subiect cu foarte puţin timp în urmă atunci când a deplasat la faţa locului o echipă şi a reuşit să surprindă pe peliculă zborul a ceva ce părea să sfideze gravitaţia.

Tesla a ştiut datorită acuităţii celui de-al 6-lea simţ al său că anii de dinaintea sfârşitului de secol pot să fie ani de pace şi prosperitate pentru fiecare dintre noi sau, dacă guvernul secret este victorios în încercarea lui de a ne ţine sub papuc, vor fi ani plini de războaie, suferinţă, foamete şi sărăcie, fiindcă doar în acest fel el îşi poate menţine controlul asupra umanităţii. Acesta este motivul pentru care Nikola Tesla a ales porumbelul alb ca şi simbolul său personal de încurajare, de libertate şi mai ales pentru demnitatea personală a fiecăruia dintre noi”.

•••

Grupul UNICUS (Dept. 210; 1142 Manhattan Ave.#43; Manhattan, CA 90266), ce se presupune că este un grup devotat „legăturilor extraterestre”, a dezvăluit foarte multă informaţie în 1993 privitoare la cercetările şi munca unui anume domn Robert M. Stanley. Stanley se presupune că a descoperit un „oraş pierdut”, despre care el spunea că a fost locuit odată, demult, de către strămoşii omenirii, despre care el mărturiseşte că aveau legături strânse cu lemurienii.

Unii dintre locuitorii acestui oraş aveau o înălţime de peste doi metri şi puteau să călătorească interplanetar utilizând o

veche bază OZN. Cu toate că Stanley a călătorit în peste 12 ţări făcând cercetări arheologice, el declară că acest „oraş pierdut" - despre care spune că se află într-un uimitor sistem subteran de tunele şi peşteri localizat sub „Mystic Mountain" (Muntele Mistic, nota trad), din sudul Californiei - este cel mai incredibil sit ce s-a descoperit vreodată şi conţine pereţi, statui şi multe alte relicve antice ce aparţin vechii culturi ce l-a construit. El a dus cu sine în acel loc mulţi oameni de ştiinţă, ingineri, arheologi şi antropologi. Au intrat în complexul subteran mărturisind toţi că sunt în asentimentul declaraţiilor lui Stanley ce vorbeau despre incredibila importanţă a acestui sit, întrebându-se cum de acesta din urmă nu a fost descoperit până la acea dată.

Cu toate că Stanley este reticent în a dezvălui locaţia exactă a sitului de la Muntele Mistic, „despre care mai pretinde, împreună cu alţii, că a avut experienţe legate de razele luminoase ale OZN-urilor ce coborau asupra lor", el mărturiseşte că acest loc se află în sudul Californiei, ceea ce dă posibilitatea ca cineva, care a citit informaţiile cuprinse în „Tratatul Spaţial", să îşi dea seama că Munţii Panamint sunt locaţia la care Stanley se referă. În cazul în care această legătură nu este reală, putem spune doar că „oraşul" Panamint a jucat un rol important în scenariul de mai sus şi că totuşi este conectat într-un fel la povestea „oraşului pierdut" descoperit de Robert Stanley.

Domnul Stanley poate să fie contactat prin intermediul „Mystic Mountain Adventures", Dept. 200., 1142 Manhattan Ave.#43., M. B., CA 90266.

Oricum, trebuie să fiţi atenţi fiindcă Stanley este ferm în convingerea sa că acest sit nu trebuie să fie transformat într-o atracţie turistică sau parc de distracţie cu chioşcuri unde se vând

hot-dog şi altele, ci doreşte să păstreze locaţia în condiţiile originare pentru beneficiul generaţiilor viitoare de cercetători.

•••

Următorul articol, „*Incredibilele dezvăluiri ale doctorului Kueppers*", scris de Helga Morrow, este publicat în numărul 37 al UFO Review cu titlul „A scăpat din Germania nazistă în timpul apogeului celui de-al Doilea Război Mondial şi a venit în America să lucreze în cadrul proiectelor ultrasecrete ale armatei americane implicate în descoperirea invizibilităţii (experimente temporale), cercetări asupra antigravitaţiei şi teleportării":

„Nota editorului: articolul următor este o mărturisire făcută de Helga Morrow despre răposatul său tată dr. Fred A. Kueppers, un inginer german care a fugit în Statele Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial...

(Povestea Helgăi). Am aflat din diverse surse că tatăl meu a fost unul dintre oamenii de ştiinţă care au lucrat în cadrul Experimentului Philadelphia; că a inventat dispozitive de temporizare a bombei atomice şi că a fost ales de către oameni de ştiinţă care lucrau la această bombă să-i reprezinte în faţa lui Harry Truman, cerându-i acestuia din urmă să nu lanseze bomba. A descoperit formula matematică pe baza căreia astronauţii au putut să se întoarcă pe Pământ; a proiectat sistemul electric miniatural al navetei Sputnik - prima navetă spaţială lansată; a lucrat la proiectul Blue Book, OZN; a iniţiat utilizarea cablajelor din aluminiu ce trebuiau să înlocuiască cablurile foarte grele ale avioanelor celui de-al Doilea Război Mondial; a lucrat cu paranormali pentru a stabili căi de

comunicare cu astronauţii în cazul în care sistemul de comunicaţie s-ar fi defectat şi a antrenat extratereştri pentru a se integra în societatea umană. Mi se învârtea capul şi rotiţele începuseră să se învârtă determinând toate aceste lucruri să aibă sens. Dintr-o dată, tot ceea ce îmi povestise tatăl meu când eram copilă şi adolescentă a început să se potrivească în marele puzzle. Era ca şi cum la aproape 19 ani după ce tatăl meu a murit am început pentru prima dată să-l cunosc aşa cum doar puţini l-au cunoscut - un om care din motive evidente nu putea să fie menţionat în documente publice, dar care merita o astfel de recunoaştere pentru serviciile valoroase pe care le făcuse naţiunii. Mintea mea a început să retrăiască cele mai timpurii amintiri ale mele...

Când eram în clasa a II-a sau a III-a, l-am văzut atârnând pe peretele din camera lui o diplomă primită din partea RCA. L-am întrebat: „De unde ai primit acest premiu?". Mi-a spus că e prea mult de povestit. I-am răspuns: „Încearcă!". A spus că acest premiu l-a primit datorită reuşitei unui experiment temporal pe care-l făcuse şi a început să-mi explice prin cuvinte şi gesturi simple cum două obiecte pot să călătorească în timp şi să se întoarcă în acelaşi loc.

După acestea m-a dus în pivniţă, unde a pus într-o cutie de ţigări două lame de ras, cutia având un magnet în formă de „U" lipit dedesubtul ei. A lovit uşor cele două lame de ras şi, spre uimirea mea, au început să apară două serii de cercuri concentrice. Vrând să simplifice toate aceste lucruri, mi-a spus că, dacă cineva poate să suprapună aceste cercuri, ar putea să facă o călătorie în timp (sau să îndoaie timpul în aşa manieră încât să controleze viteza lor sau chiar să o atenueze). Tatăl meu

mi-a spus că navele spaţiale extraterestre funcţionau pe baza acestui „magnetism inversat”. Mi-a arătat cum se poate produce acest efect prin ţinerea în mână a doi magneţi cu poli opuşi. Nu am uitat niciodată această lecţie şi asta se întâmpla înainte ca oricine să fi vorbit despre farfurii zburătoare. Eram confidentul tatălui meu. N-am discutat despre acestea niciodată cu nimeni fiindcă m-a pus să jur că voi păstra secretul.

Tata nu stătea acasă decât câteva zile pe an. Era complet concentrat pe munca lui, aşa că viaţa de familie era un lucru foarte greu pentru el...

El era un inventator foarte popular în anumite domenii ale ştiinţei şi tehnologiei. Toate brevetele sale au devenit proprietatea ori a firmelor pentru care lucra, ori a guvernului american, (astfel de brevete înregistrate de diverşi oameni de ştiinţă care lucrau în domeniul cercetării antigravitaţionale există în cadrul documentelor birourilor de brevetare, documente ce pot fi văzute de oricine dacă ştie unde să caute).

În iarna lui 1961, înainte ca el să moară (12 februarie 1962 - ziua de naştere a lui Lincon), tatăl meu mi-a încredinţat multe lucruri. Mi-a spus că ceea ce urma să-mi dezvăluie mi se va părea ciudat, de necrezut şi aproape nebunesc. Aveam 27 de ani la momentul acela şi credeam că în cele din urmă o luase razna (mama mea a crezut întotdeauna asta). Tata m-a asigurat că, atunci când voi ajunge la vârsta de 55 de ani sau mai mult, toate aceste mărturisiri bizare pe care urma să mi le facă şi tot ceea ce mi-a explicat vreodată în copilărie se vor întoarce către mine şi vor avea sens. Mi-a spus că mai avea doar trei luni de trăit. „Ei” i-au dat trei luni să-şi încheie toate socotelile. L-am întrebat: „Cine sunt ei?”. Mi-a răspuns că nu aş putea să înţeleg. Aşa că

mi-am dat seama că mă plimbam cu el pentru ultima oară prin Guilford. Şi-a întors capul să vadă dacă nu este urmărit ca de obicei. Mi-a mărturisit că nu doar a fost pe Lună, ci şi ÎNĂUNTRUL ei şi că a vorbit şi a antrenat extratereştri care arătau ca şi noi pentru a se putea plia pe societatea umană. A fost în interiorul navelor spaţiale şi a zburat cu ele în afara Pământului. Mi-a povestit despre răzmeriţele în care noi vom ucide sau vom fi ucişi pe motive de intoleranţă rasială, răzmeriţe ce se vor întâmpla în jurul anului 1966 - ceea ce acum face parte din istoria noastră.

De asemenea, mi-a spus că „momeala" propagandei roşii (comunismul) era o minciună ce trebuia să ţină umanitatea ocupată cu grijile „luptei împotriva comunismului". De fapt, cele două mari naţiuni erau foarte bune prietene; oameni de ştiinţă ruşi se înţelegeau foarte bine cu colegii lor americani, lucrând împreună în mod amiabil. „Ameninţarea rusă" nu era nimic altceva decât o „prostie" şi o distragere a atenţiei marelui public. În acest timp, funcţionau baze extraterestre peste tot în lume şi pe Lună. Mi-a spus că cine controlează Luna poate să ţintească orice loc al Pământului, planeta nefiind sigură pentru nimeni, de aceea, ruşii şi americanii trebuie ori să fie prieteni, ori să se distrugă unul pe celălalt. Mi-a mai mărturisit că a lucrat împreună cu Tesla, Einstein, Von Brown, Von Neumann şi mulţi alţii. Tatăl meu a izbucnit în plâns când l-am vizitat de Crăciun, spunându-mi printre lacrimi „măcar dacă ai şti întregul adevăr!", dar atâta vreme cât eu nu îl aflasem, eram în siguranţă. Părea a fi un om înspăimântat, singur cu gândurile sale, temându-se să vorbească şi neavând încredere în nimeni. Vorbea rareori la telefon (telefonul nostru era întotdeauna ascultat) şi credea tot

timpul că este urmărit. El a murit în spital în braţele unei asistente... ni s-a spus. Când mama mea a vrut să trimită flori şi bomboane de ciocolată necunoscutei asistente, i s-a spus că „nu a fost nici o asistentă în salon atunci când a survenit „infarctul fatal".

Nu am putut să dăm de urma ei niciodată. La înmormântare am văzut doi oameni ai serviciilor secrete alături de sicriul tatălui meu. În ceea ce priveşte corpul pus în sicriu, mi-am dat seama că era ceva ciudat. Întotdeauna am avut în minte imaginea braţelor şi mâinilor păroase ale tatălui meu. Dar nu era nici un pic de păr pe mâinile cadavrului. Faţa sa era ca de piatră şi machiajul era atât de mult, încât părea că e din ceară. Era cu adevărat tatăl meu în acel sicriu? Şi dacă era aşa de ce în 1965, când l-am căutat, mormântul său „dispăruse" de pe petecul de pământ al familiei mele ce îl aveam de sute de ani în cimitir? Era ca şi când nu ar fi existat niciodată! În 30 mai 1962, două luni mai târziu, a apărut în faţa mea şi mi-a spus că nu murise, ci că „trecuse doar într-o altă dimensiune temporală"

Am simţit cu mâna stofa costumului său şi parfumul cremei sale de ras „Molie" şi greutatea corpului său a lăsat urme pe salteaua canapelei mele. Purta obişnuitul său costum gri. Mi-a spus că îşi continua munca şi că nu trebuia să-l chem decât atunci când era absolut necesar, fiindcă aceste apariţii ale sale ar fi fost dureroase pentru mine. Mi-a mai spus că va lua legătura cu mine atunci când mă voi afla la „răscrucile vieţii" pentru a mă ajuta (şi şi-a ţinut promisiunea)".

• • •

Ceea ce urmează sunt câteva citate din cartea lui Keneth Ring, Ph.D., *Proiectul Omega* (William Morrow & Co., New York -1972). Următoarele puncte de discuţie au fost dezvăluite în această carte:

- majoritatea răpirilor (probabil 6o%-8o%) sunt făcute de Gray-îi descrişi în mod tradiţional
- mulţi dintre martori spun că aceste experienţe se întâmplă asemenea viselor, cu toate că dovezile vorbesc despre evenimente reale;

Gray-ii (şi în anumite cazuri creaturi întunecate care acţionează pe post de gardieni în timpul terifiantelor şi dureroaselor operaţii medicale) au posibilitatea să blureze feţele lor în mintea celor răpiţi, astfel încât aceştia din urmă să nu îşi poată aduce aminte cum arată chipurile extratereştrilor.

Mulţi dintre cei răpiţi au probleme de somn (ca să nu mai menţionăm problemele de relaţionare socială şi sexuală), după ce sunt luaţi de Gray-ii saurieni, aceste probleme menţinându-se pe parcursul mai multor ani.

- unii dintre cei răpiţi opun o rezistenţă şi li se administrează în mod repetat şocuri electrice ce induc paralizie şi/sau inconştienţă;
- majoritatea Gray-ilor se pare că fac parte din rasa albă a Gray-ilor. Unii dintre ei au ochi negri opaci, alţii au pupile asemănătoare şerpilor sau şopârlelor.

Unii dintre Gray-îi aceştia sunt descrişi ca fiind „siniştri" şi unul dintre răpiţi mi-a mărturisit că, atunci când a fost luat, „unul dintre extratereştrii stătea la căpătâiul meu încercând să mă înspăimânte cu marii lui ochi în timp ce ceilalţi făceau operaţii dureroase pe corpul meu în mod mecanic. Ea (Claire

Chambers) declară că „întotdeauna am fost răpită din propria mea casă şi extratereştrii nu aveau nici o milă. De câteva ori i-am simţit dând dovadă de teamă atunci când i-am lovit... deci simt spaima... şi tiparele comportamentului lor nu indică o inteligenţă atât de mare precum s-ar aştepta cineva văzându-le tehnologia (datorită „conştiinţei lor colective”?)... Aceste experienţe au fost înspăimântătoare, terifiante şi aş vrea să se oprească odată pentru totdeauna!”.

(Notă: Patru doctori diferiţi au confirmat rănile de pe trupul lui Claire Chambers, despre care ea pretinde că sunt urmare a răpirii sale de către extratereştri). Unii extratereştri cu trei degete au fost descrişi ca având o înălţime de aproape 1,90 în (reptilieni?). O femeie care a fost răpită de ei mărturiseşte faptul că aceste creaturi voiau ca ea să aibă impresia că ei sunt „prietenoşi”, dar după ce a fost readusă în maşina din care fusese răpită... „a izbucnit în lacrimi şi trupul mi se cutremura incontrolabil. Am strigat „o, Doamne, de ce eu?”, nu puteam să mă calmez şi plângeam ca şi un copil...”

O femeie care deţine un master în asistenţă socială (care la vremea aceea avea 51 de ani) declară: „Prima experienţă de genul acesta a avut loc când aveam doar 5 ani. Mulţi ani după aceea am avut un vis recurent în care se făcea că mă aflam în apropierea unui teren în momentul în care o gaură se deschide în pământ chiar în faţa mea. Visul se termină cu mine în interiorul acelei găuri. Stăteam doar acolo, uitându-mă la gaură. Sub hipnoză, mi-am adus aniinte că am păşit în această gaură şi am coborât într-un fel de tunel. Tunelul şerpuia de-a lungul unei zone în care se afla o bancă cu înălţimea exactă cât un copil de 5 ani. M-am aşezat şi am aşteptat. O fiinţă înaltă întunecată şi

„fără forme” a venit printr-o uşă deschisă către mine întinzându-mi mâna. I-am luat mâna şi am mers împreună prin acea uşă. M-a aşezat pe o masă ce părea să aibă cam un metru şi jumătate înălţime. M-a aşezat pe spate şi cu mâna lui mare mi-a ţinut apăsat bustul pe acea masă. Alte fiinţe erau în spatele ei privind instrumentele ce atârnau pe perete. Am fost ţintuită în felul acesta câteva minute. Când acestea s-au întors unele către celelalte privindu-se, se făcea că reuşeam să scap de sub controlul lor şi am ţâşnit de pe masă către uşă. Când m-am apropiat de ea, am ştiut că nu trebuia să merg mai departe. M-am oprit şi am făcut cale întoarsă. Fiinţa care mă ţintuise s-a îndreptat către mine, m-a prins zdravăn de mâna dreaptă şi s-a uitat profund în ochii mei. Mă uitam înspre locul unde ar trebui să fie ochii unui om, dar nu-mi aduc aminte să fii văzut aşa ceva. Simţeam că ceva mi se comunică, dar nu-mi dădeam seama ce anume”.

Autorul stipulează faptul că unii dintre aceşti „ochi” negri şi opaci văzuţi de mulţi dintre cei răpiţi se pare că sunt „acoperirea” ochilor reali ascunşi în spatele sau înăuntrul a ceea ce se poate să fie o mască oculară. Cel puţin asta era impresia pe care au avut-o cei răpiţi.

•••

Următoarele pasaje sunt luate din cartea *Învăţăturile templelor lemuriene şi viaţa din Telos.* Ele descriu anumite aspecte ale vieţii în anticul oraş lemurian ce se află sub munţii Shasta, ce se pare că a fost reconstruit după cataclismul potopului care, conform legendelor, a despărţit continentul

Lemuria de malurile vestice ale Americii de Nord şi l-a trimis pe fundul oceanului. Aceste documente au fost scrise de Sharula (Bonnie)&Shield DUX. Sharula se pare că este o preoteasă în vârstă de 266 de ani (chiar dacă din punct de vedere fizic arată doar de 30 de ani, conform standardelor „de suprafaţă"), fiind una dintre numeroasele subteraneene ce activează în mod regulat la suprafaţă. Ea îşi împărtăşeşte informaţiile personale atât despre societăţile antedeluviene ale Lemuriei şi Atlantidei, cât şi cele legate de flota confederaţiei spaţiale. Atât Sharula, cât şi Shield ţin prelegeri în toată lumea asistate de „ Adama" - marea preoteasă din Telos ce le furnizează propria experienţă legată de reţeaua subterană „agartheană" şi de viaţa din sistemul nostru solar şi celelalte sisteme apropiate. Sharula împreună cu Shield ne dezvăluie următoarele idei - cu comentariile adiţionale ale Proiectului de Cercetare Coscon:

BOALĂ - „Acest cuvânt înseamnă că voi nu vă aflaţi în largul vostru (nota trad.: Disease=boală, dis-ease=în nelarg)... germenii, bacteriile trebuie să aibă un mediu favorabil înainte ca ele să intre în câmpurile voastre aurice şi în corpul fizic... Dacă se manifestă o răceală, ea constituie punctul în care voi vă predaţi lor... Germenii nu pot să înfrângă propria voastră voinţă. Dacă trataţi pe cineva de răceală, de exemplu, şi manifestaţi milă faţă de acea persoană, vă veţi îmbolnăvi şi dumneavoastră! Simpatia voastră a creat o uşă pentru ca boala să intre în corpul vostru. Un „Maestru" va trata persoana, va face tot ceea ce trebuie pentru vindecarea ei, însă niciodată nu va simpatiza cu ea. (Notă: Adevărata iubire „agape" îşi trage seva din VOINŢĂ mai degrabă decât din emoţiile empatice, chiar dacă aceste emoţii sunt fără îndoială o parte importantă a spiritului uman. Dacă

iubirea poate să fie separată în trei nivele precum straturile unui măr, iubirea emoţională sau compasivă ce vine din inimă ar fi coaja, iubirea frăţească sau altruistă ce vine din minte ar fi carnea, iar iubirea plină de devotament şi sacrificiu ce vine din VOINŢĂ ar fi miezul din care celelalte două izvorăsc. De exemplu, toate sentimentele bune ale întregii lumi nu vor ajuta o persoană fără adăpost în afara cazului în care acestea sunt susţinute de acţiuni apropiate). De exemplu, vă garantez că dacă vizionaţi zece filme horror unul după altul şi mâncaţi o grămadă de alimente nesănătoase, toate acestea vă vor trage înapoi şi veţi ajunge la un moment dat să faceţi ceva negativ. (Notă: Există dovezi că „frica" poate să deschidă porii corpului unei persoane până într-atât aceştia se deschid de unii singuri către orice „spirit" al infirmităţii şi bolii ce se află la momentul acela în jurul persoanei). Ăsta este motivul pentru care, conform multora, emoţiile negative intense pot să fie legate de anumite boli. Unii chiar susţin că frica poate să atragă efectiv cancerul, amărăciunea - artrita şi aşa mai departe. De aceea este atât de important să trăim seninătatea emoţională, ea fiind apanajul „Prinţului Păcii".

Fructele curăţă în totalitate fluxul sangvin. Dacă cineva ţine o dietă destul de lungă cu fructe, fluxul sangvin devine atât de curat încât atacă celulele canceroase şi le elimină. (Notă: Thelosienii sunt de obicei vegetarieni. Sunt unii care spun că proteinele conţinute de carne sunt necesare pentru menţinerea nivelului proteinic în corpul uman şi că o deficienţa a proteinelor poate să ducă la slăbirea spirituală şi deschiderea persoanei către o mai uşoară manipulare din exterior a forţelor malefice supranaturale. De fapt Sharula vorbeşte despre „carnea

artificială" mai încolo în acel text). Doctorii, din cauza foamei lor de bani, pur şi simplu nu pomenesc aceste lucruri. O modalitate foarte bună pentru a nu avea niciodată cancer este să se mănânce în fiecare zi migdale. Migdalele produc un acid care este compatibil cu celulele normale şi incompatibil cu celulele canceroase. (Notă: Acest fapt poate să facă legătura cu presupusul medicament-minune Laetrile, care se află în miezul caisei. O substanţă anticancerigenă ce a fost foarte controversată în documentele asociaţiei medicale.

Dacă Laetrile luptă într-adevăr împotriva cancerului, atunci înseamnă că a fost suprimat datorită dorinţei instituţiilor medicale de a obţine cât mai mari profituri. Şi chiar dacă nu este adevărat acest lucru (cazul medicamentului Laetrile), sunt destul de multe dovezi conform cărora instituţia medicală americană a suprimat în trecut tratamente din motive financiare)... Boala (disease) este foarte conectată cu corpul dumneavoastră emoţional... Fiţi foarte conştienţi de necesitatea unei ape curate, unei mâncări curate şi mai mult decât orice sentimente şi gânduri curate! (Notă: Ca răspuns al necesităţii unui Pământ „curat", conservatorii au declarat de multe ori că „verzii" se leagă prea mult de echilibrul „precar" al naturii şi că planeta noastră are o capacitate remarcabilă de a se vindeca singură. Într-un anumit sens este adevărat, dar şi natura are propriile ei limite. Avem dovezi, de exemplu, că poluarea şi daunele mediului înconjurător au un anumit efect. Unele teorii stipulează că rezervele de neînlocuit de petrol ale lumii iau din lubrificarea naturală a pământului şi că cel puţin câteva cutremure sunt legate de acest „viol" al fluidelor pământene naturale. Toate acestea sunt în mod clar tragice când ne dăm seama că energia

liberă - fără sfârşit şi nepoluantă - a existat de decenii cunoscută doar de cea mai puternică elită guvernamentală militaro-economică. Elită ce ar distruge mai degrabă pământul pentru a dobândi profituri din rezervele de petrol naturale decât să împartă această tehnologie benefică cu întreaga umanitate). Lumea este atât de îngrijorată încât a împins limitele sistemului ei imunitar până într-atât încât acesta nu mai funcţionează. Aşa că singurul lucru logic pe care îl putem face este să reducem stresul. De exemplu, cum v-aţi simţit când aţi văzut ultima oară plin de sânge şi orori. Felul în care v-aţi simţit este dovada modalităţii în care acesta v-a afectat corpul. Aceste lucruri chiar au un efect asupra corpului fizic!... Este un fapt dovedit că atunci când o femeie însărcinată fumează sau bea alcool, aceste substanţe afectează sănătatea copilului. (Notă: Sharula merge până într-acolo încât vorbeşte în lungi prelegeri despre efectele anumitor raze de lumină asupra învelişului emoţional al persoanelor. Sunt dovezi că diferite culori au diferite efecte asupra indivizilor; anumite răspunsuri ale acestor culori sunt generale şi pot fi clasificate, dar efectul anumitei culori asupra unei persoane este deseori determinat de corpul emoţional individual).

Sharula stipulează faptul că întregul spectru luminos, asemănător celui utilizat în Thelos are un efect benefic asupra fiinţei umane. Anumite culori pot fi „declanşate" prin aducerea în faţă a lor în cadrul picturilor murale, hainelor, luminii artificiale, ferestrelor etc. Lumina albă conţine toate culorile spectrului şi oamenii de ştiinţă spun că un perete pictat în albastru, de exemplu, absoarbe toate culorile în afara albastrului care este reflectat în afară. Un perete alb reflectă toate culorile, în timp ce

negrul absoarbe tot spectrul. Aceasta este opoziţia dintre lumina „albă" şi cea „neagră". Un bec de lumină albă invadează camera cu toate culorile spectrului, în timp ce lumina neagră permite doar razelor aproape invizibile de la periferia spectrului rogvaiv să intre în cameră. O lumină albastră va permite doar albastrului să inunde camera ş.a.m.d.).

•••

O altă carte din care citäm este *Planeta Pământ şi oamenii ei* (Cu referire la sistemele solare locuite din această parte a galaxiei). „Confederaţia planetară (din aceste sisteme) este locul în care se află guvernul temporal; planeta-stea, cum aţi putea-o numi, a acestui sistem (solar)... este Saturn. Există „centre spirituale ştiinţifice" atât în Thelos, cât şi în lumea intraterestră a Agarthei şi temple pe Marte, Venus, Saturn, Jupiter şi sistemul Orion, sistemul pleiadelor şi în bazele arcturiene".

Sharula se referă la templele antice „precum cele din Atlantida, Lemuria, Egipul şi Grecia Antică". (Notă: Putem vedea admisele - cel puţin în parte -conexiuni dintre Thelos şi anumite grupuri din Pleiade. Referinţele la Grecia şi Egipt sugerează faptul că Thelos are într-adevăr, împreună cu alte posibile culturi subteraneene de pe coasta de vest, anumite conexiuni cu sistemele religioase şi culturale ce au existat în cadrul acelor societăţi antice aşa cum se sugerează în Tratatul Spaţial. De asemenea, pe baza altor legende ce vin de pe o insulă scufundată în Oceanul Indian ce se pare purta şi ea numele de Lemuria, este foarte posibil ca alte culturi antice de tipul celei indiene/hindu să fie conectate cu Thelos. Dacă acestea descind

din „invazia” anticilor arieni în India, este un fapt incert. Oricum, anticii indieni/hindu, conform anumitor însemnări vechi, au colaborat cu grecii antici pentru a construi „Vimanasurile” sau cum li se mai spune astăzi discuri zburătoare.

Cartea *În curând, noi tehnologii*: „Foarte curând fiinţele umane vor fi capabile să redobândească membrele amputate. Va fi pusă la punct o maşină care amplifică undele sonore... Ceea ce se va realiza efectiv este regenerarea eterului într-o aşa măsură încât va face materia să ia forma de care este nevoie. Şi această maşină va funcţiona în beneficiul omului. De abia recent s-a descoperit faptul că sunetul poate să taie în stâncă... Nu voi spune că nu se vor face şi alte experimente negative precum cele prin care oameni de ştiinţă vor produce un sunet capabil să ucidă fiinţa umană instantaneu... De asemenea, se apropie ziua în care tehnologia vechilor rase va reveni... Ierarhia (Federaţiei Planetare) a ajuns la momentul în care consideră că este necesar să spargă monopolul puterii unor instituţii asemănătoare Asociaţiei Medicale Americane, asociaţii care au măsluit lucrurile şi adevărul. Asociaţia Medicală Americană a ştiut cum să vindece cancerul încă de acum 30 de ani. Cel care a descoperit medicamentul, asemănător plantelor despre care vorbesc, o simplă combinare de plante care distruge cancerul, a fost ucis şi formula sa distrusă.

Există deja un vehicul care parcurge 170 de km folosind doar un galon de combustibil”.

Există un vehicul - inventatorul are deja un prototip - care funcţionează cu nimic altceva decât energia electromagnetică asemănătoare celei folosite de navele Confederaţiei. De

asemenea, este gata pentru implementare unui sistem ce va face ca panourile solare să fie de o mie de ori mai puternice cu adăugirea faptului că ele nu vor strânge doar energie, ci o vor şi depozita. Sunt calculatoare acum în lucru care vor crea imagini holografice atât de reale pentru oameni încât aceştia vor avea impresia că se află în mijlocul lor. Sunt sigur că unii dintre dumneavoastră, cei care vă aflaţi în această cameră, aţi văzut, de exemplu, „Brainstorm". Această maşină există acum şi o persoană a folosit-o.

În decursul a zece ani... vor fi camere holografice care vor crea o atmosferă senzorială în jurul vostru, astfel încât veţi putea produce toate scenele pe care le doriţi şi să păşiţi în mijlocul lor ca şi într-un film „pe viu". Veţi fi surprinşi cât de repede se vor întâmpla toate acestea. Încetul cu încetul, se lansează informaţia necesară Pentru construcţia unui computer care să fie compatibil cu cele din Thelos. Acest calculator va funcţiona în baza unei matrici de cristal. Din cauza aceasta, va lucra într-un alt sistem decât cel binar. Cel în care se foloseşte lumina. Va fi capabil să ia fiecare bucată de informaţie care este conţinută de fiecare rază de lumină în parte.

Veţi găsi, de asemenea, un metal care este o combinaţie de diferite metale. Va fi mai puternic decât oţelul, la fel de necoroziv precum aurul şi la fel de uşor precum plasticul. Acesta va fi folosit la construirea navelor de zbor care pot să îndure orice presiune subacvatică şi orice temperatură. În viitorul foarte apropiat veţi găsi oraşe construite sub apele oceanelor. Unul dintre motivele pentru acest fapt este că veţi avea capacitatea de a trăi atât pe suprafaţa pământului, cât şi sub aceasta în oceane sau în oraşe zburătoare deasupra planetei. De asemenea, prin

manipularea razelor de lumină veţi descoperi posibilitatea de a folosi, de exemplu, Raza Verde".

Ajunşi în acest punct al lungii descrieri, ni se povesteşte procesul naşterii în Thelos. Pe scurt, perioada de gestaţie a unei femei thelosiene este de doar trei luni şi se fac toate eforturile posibile pentru ca trecerea copilului în această lume să fie cât mai confortabilă, prin intermediul naşterii subacvatice şi a altor metode..."

CAPITOLUL 8

Gnomii şi realităţile lumii subterane

Noiembrie 1977: Un articol purta următorul titlu: „Chaneques: Gnomi, mexicani sau vizitatori interplanetari? („Micii oameni" din Veracruz datează încă din timpul vechilor totonaci, dar mărturiile martorilor oculari apar de abia acum), scris de Ramon A. Pantoja Lopez şi Robert Freeman Bound. Datorită formelor lor perfect umane, cu excepţia înălţimii, ar putea să fie aceşti „Chaneques" o mutaţie a familiei umane ce a părăsit societatea de dragul propriei lor supravieţuiri?

„Recentele mistere şi întâmplările violente ce au avut loc în statul Veracruz din Golful Mexicului au adus din nou la suprafaţă problema acestor „Chaneques" (gnomi) care se pare că locuiesc în această zonă tropicală. Numele de „Chaneques" este de origine indigenă din zona Veracruzului şi este folosit de către băştinaşii totonaci pentru a-i desemna Pe «micii oameni» (hombrecitos) care trăiesc în regiunile muntoase ale regiunii.

Totonacii au creat una dintre primele şi cele mai de seamă civilizaţii mexicane ale căror ruine şi artefacte încă mai uimesc vizitatorii care ajung în această parte a Mexicului. Hernano Cortez, cuceritor şi întemeietor al Mexicului, împreună cu călăreţii săi înarmaţi până în dinţi - primii europeni care au debarcat pe coasta Veracruzului - au aflat de existenţa acestor gnomi de la totonacii secolului al XVI-lea. Totonacii nu au dat nici un indiciu cum că „Chaneques" ar fi nişte creaturi

mitologice, ci mai degrabă reale, în carne şi oase, de înălţime mică, însă cu puteri extraordinare.

Legenda totonacilor contemporani, purtată din gură în gură de generaţii, spune: „Noi, femeile totonace, ştim, datorită unei experienţe acumulate de-a lungul multor secole, că atunci când mergem la râu să ne spălăm hainele sau să ne facem baie, trebuie să îi păzim foarte bine pe copiii noştri. „Chaneques" ne privesc întotdeauna şi adoră să se distreze jucându-se cu copiii noştri.

Cu toate că nu le fac niciodată rău sau să-i fure, ei îi ademenesc departe cu joaca şi câteodată nu ne găsim copiii timp de ore întregi, fiind îngrijorate până când îi revedem din nou. „Micilor oameni" le plac foarte mult statuetele şi busturile mici pe care le sculptăm după chipul şi asemănarea lor surâzătoare. Dacă lăsăm aceste jucării din lut în apropierea râului după ce unul dintre copiii noştri a dispărut, ei întotdeauna îl aduc înapoi foarte repede. Aceşti oameni mici au toată dragostea şi respectul nostru din cauza minunatelor lor puteri, dar câteodată ne provoacă îngrijorări", astfel se termină legenda veche a „Chaneques"-ilor. Mărturiile din zilele noastre privitoare la întâlnirile cu „Chaneques" persistă în Mexic, dar nu sunt fantasme, ci întâmplări reale. Am vorbit cu mai mult de 20 de persoane din diferite părţi ale Veracruzului în timpul investigaţiei noastre şi toţi în afară de patru dintre ei ne-au spus poveşti despre experienţele lor personale sau ale rudelor, prietenilor şi cunoştinţelor lor cu gnomii aceştia. Doamna Chirila Montero Lagunes, proprietara unui mic magazin din La Tinaja ne-a spus: „Băieţelul meu Ramiro, de trei ani şi jumătate, a fost

adus de „Chaneques” după ce se rătăcise departe de casă în luna martie a anului 1973, lipsind timp de şase zile.

Aceşti oameni micuţi sunt foarte timizi cu adulţii şi în loc să ne contacteze pe noi, ei i-au spus unui băieţel din vecini, Juan, care se juca într-un colţ îndepărtat al curţii părinţilor lui că Ramirez putea fi găsit într-o peşteră la o depărtare de 9 sau 10 mile de localitate. Ştiam foarte bine această peşteră şi o grupă de cercetare a plecat de îndată să îl găsească pe băiatul meu. Ceea ce s-a şi întâmplat, el dormea liniştit înăuntrul peşterii. Chiar dacă dispăruse de câtva timp, era în perfectă stare de sănătate, nefiindu-i foame şi sete şi nefiind nicidecum nefericit. Ramiro e cam guraliv în felul său copilăresc şi ne-a spus repede că se pierduse în apropierea „marii ape” (râul), când dintr-o dată l-au găsit cinci oameni mititei. Ei i-au dat să mănânce „mâncare dulce” şi lapte, după care l-au pus la culcare. Când s-a trezit, era în peşteră şi, ne-a mai spus, că cel puţin unul dintre gnomi a stat cu el tot timpul şi s-au jucat de multe ori”. „În mod normal”, a continuat mama lui Ramiro, „toate acestea ar avea o explicaţie simplă şi logică: Băiatul meu, nevrând să fie pedepsit pentru că nu m-a ascultat când i-am spus să stea acasă, a inventat această poveste împreună cu prietenul său de joacă în vârstă de 6 ani, care l-a susţinut bineînţeles mai târziu. Dar nu e chiar aşa de simplu fiindcă Ramiro e prea mic ca să inventeze o astfel de poveste. Mai important decât atâta, întreaga coastă ce se află sub peşteră e plină de scaieţi, buruieni şi liane ce se întind până la cinci metri înălţime şi au rădăcini foarte groase. Cei care l-au salvat pe Ramiro au trebuit să-şi facă lor prin această vegetaţie cu ajutorul macetelor.

Toţi bărbaţii au avut răni, zgârieturi şi înţepături la glezne, mâini şi braţe. În schimb, băieţelul meu, cu toate că era în picioarele goale când l-au găsit, nu avea nicio zgârietură. De altfel, ar fi cam nebunesc să spui că micii lui parteneri de joacă i-au adus mâncare şi băutură în timpul celor şase zile. Aceasta nu doar din cauza inaccesibilităţii peşterii, ci şi a distanţei de 10 mile pe care trebuie să o parcurgi până acolo. Suntem foarte recunoscători micilor „Chaneques" pentru ceea ce au făcut. Am fi putut să ne pierdem foarte uşor copilaşul dacă nu erau ei".

(NOTĂ: Această poveste este similară celor în care se descriu fiinţe asemănătoare ce se presupune că locuiesc în regiunile cavernoase din estul Phoenix-ului Arizona, în sudul Salt River Valley şi în partea de est a Mexicului de sud-vest. Aceştia au fost văzuţi de fermieri stând ca nişte santinele în vârful movilelor de pământ şi se spune că i-au hrănit pe copiii pierduţi timp de zile întregi până când i-au ajutat să se întoarcă în siguranţă acasă. O poveste peste care a dat acum mulţi ani CRP (un prieten al autorului) povesteşte despre un vânător care a întâlnit o fiinţă umană înaltă de un metru într-o pădure. Câinele său ţâşnise înspre pradă şi până să facă vânătorul gestul de a-l opri, animalul a sfâşiat micuţul om în bucăţi. Vânătorul era foarte sigur că gnomul era uman datorită faptului că a văzut organele sale interne ce arătau precum ale unui om normal. Oamenii de ştiinţă admit faptul că primii dinozauri aveau o înălţime între 2 şi 8 metri şi că mutaţiile ulterioare se trag din această originară „rasă" sauriană. O parte din ea a degenerat în reptilele mici ale zilelor noastre, precum şopârlele şi şerpii, iar altele au ajuns la dimensiuni gargantueşti, precum brontozaurii şi ultrazaurii. Dar toţi, conform spuselor paleontologilor, sunt mutaţii ale acestei

specii originare sauriene. Neavând o plajă atât de mare a posibilităţilor de mutaţie, se poate oare ca rasa umană să aibă ramificaţii mutante atât biologice, cât şi culturale de-a lungul mileniilor dezvoltând într-o direcţie oameni mici de un metru, iar în alta oameni de peste doi metri şi jumătate, conform unor surse? Bineînţeles că rareori pot fi găsiţi oameni „la suprafaţă" care să depăşească înălţimea de doi metri şi jumătate. Ceea ce ne duce la raţionamentul că în cazul în care astfel de societăţi s-au dezvoltat pe suprafaţa pământului, ele cu siguranţă că au ieşit din mijlocul civilizaţiei noastre).

O altă poveste ne-a fost relatată de către Ricardo Gutierrez. El ne-a povestit că în iunie 1970 se plimba prin pădure undeva pe lângă Palma Cuata Ranch, ce se află în apropierea Mixtequilla Ignacio de la Llave, Velacruz. Împreună cu nepotul său, Arturo, în vârstă de 6 ani. Domnul Gutierrez ne-a spus că la un moment dat şi-a dat seama că nepotul său nu mai era lângă el. A căutat în toată zona, strigându-l pe copil pe nume, dar fără nici un rezultat. Apoi cei mai zdraveni săteni au întreprins o căutare exhaustivă în toată pădurea. Nici ei n-au avut succes. Un pic mai târziu, toate aceste lucruri au luat o întorsătură urâtă. Unchiul a fost acuzat că şi-a ucis nepotul şi la 33 de zile de la dispariţia acestuia din urmă, domnul Gutierrez îşi aştepta procesul. Dintr-o dată, micuţul Arturo a intrat în curtea casei sale în perfectă stare de sănătate, bine hrănit şi ca şi cum ar fi plecat de acasă doar de câteva minute. Când micuţul a fost întrebat unde dispăruse, el a răspuns: „Să mă joc cu oamenii mici. Ei mi-au dat mâncare şi lapte în care au pus miere. Ne-am jucat nenumărate jocuri. Am fost foarte fericit". Bineînţeles că

toate acuzaţiile împotriva unchiului au fost retrase şi încă o poveste incredibilă s-a adăugat legendelor despre „Chaneques”.

Am verificat această poveste împreună cu autorităţile locale şi ele mi-au confirmat că băiatul într-adevăr lipsise timp de 33 de zile, întorcându-se singur acasă într-un mod inexplicabil. Şi într-adevăr unchiul fusese acuzat de crimă. În 22 mai 1973, ora 8 dimineaţa, Manuel Angel Gonzalez conducea un camion de 6 tone încărcat cu azbest, saci de ciment şi deşeuri de oţel între La Tinaja şi Tierra Bianca, Velacruz. Dintr-o dată, când se apropia de satul Cintalata, a tresărit la vederea a cinci fiinţe mici care stăteau cu mâinile ridicate în sus pe drumul din faţa lui. Manuel a reacţionat instantaneu, punând frână îndeajuns de repede ca să nu îi calce pe cei despre care credea că sunt un grup de copii. Manuel jură că aceştia s-au materializat dintr-o dată în faţa ochilor lui, că până la un moment dat drumul era liber şi că în momentul imediat următor aceste fiinţe au apărut ca din neant. La o privire mai atentă şi-a dat seama că aceşti „copii” erau nimic altceva decât nişte adulţi în miniatură foarte bine proporţionări, cu înălţimi egale, înălţimi estimate de Manuel a nu fi mai mari de un metru. Descrierea lui a aspectului fizic al acestor „gnomi” semăna cu sute de alte descrieri făcute de martori oculari al căror număr se întinde pe o perioadă lungă de timp.

„Gnomii” au părul negru, pielea uşor cafenie şi capacitatea de a apărea dintr-o dată în faţa martorilor ca şi cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Când a fost rugat să descrie îmbrăcămintea lor, Manuel a răspuns: „Nu-mi aduc aminte ce haine purtau, nici măcar culoarea lor nu-mi vine în minte. Vedeţi, n-am crezut în existenţa lor până când nu mi s-a întâmplat mie personal să-i

văd. Poate că hainele lor arată ca şi ale noastre şi din cauza asta nu am fost atent la ele". În momentul acela, şoferul rămas perplex a coborât din camionul său să îi examineze mai îndeaproape. Dar înainte să poată să facă măcar câţiva paşi către micuţele creaturi, acestea au luat-o la fugă, dispărând în vegetaţia abundentă, îndreptându-se aparent către cei mai apropiaţi munţi. Manuel s-a întors la camionul său, care spre marea lui consternare era cuprins în întregime în flăcări albastre. Într-un timp extrem de scurt, estimat la 30 de minute de şofer şi de alţi doi martori oculari ce se opriseră să vadă acest spectacol, camionul său împreună cu încărcătura sa neinflamabilă a fost făcut pulbere şi metalul topit ca într-un furnal. Nefiind mulţumiţi cu relatările din ziarele vremii respective asupra acestei întâmplări stranii, ne-am decis să facem la faţa locului o investigaţie. Noi avem şi conducem o şcoală privată de engleză în Mexico City şi, din fericire, elevii noştri se bucurau de vacanţa de primăvară, aşa că am avut câteva zile în care am putut să parcurgem cele 600 de mile până în acea zonă a Veracruzului. Am ajuns în Catemac, Veracruz, unde se află cartierul general al companiei de transport Lopez. Era în după-amiaza zilei de 24 mai şi ne-am dus direct la biroul domnului Abel Lopez, proprietarul camionului ce arsese. S-a dovedit a fi foarte amabil şi citise tot ceea ce se scrisese despre întâmplarea respectivă. Ba mai mult, se asigurase încă o dată că toată marfa din camionul său era neinflamabilă.

Domnul Lopez ne-a spus: „Încă nu pot să cred că azbestul, cimentul şi oţelul pot să fie topite în halul acesta de foc. A fost cu siguranţă ceva extraordinar şi vreau să spun chiar acum acelor oameni care au aruncat zvonul că am dat foc în mod voit

camionului pentru a primi asigurarea că maşina mea nu era nici măcar asigurată. În afară de asta, am auzit pe unii spunând că focul a fost cauzat de un fulger, întâmplarea a avut loc într-o dimineaţă însorită şi cu cerul limpede".

Domnul Lopez a mai adăugat că Manuel Gonzalez, şoferul, era unul dintre cei mai de nădejde angajaţi ai companiei, serios, cu frică de Dumnezeu şi fără să aibă în cap fantezii şi alte lucruri de genul acesta. Din fericire pentru noi, în timp ce vorbeau cu domnul Lopez, a intrat în încăpere Manuel Gonzalez. Cu toate că a răspuns la nenumărate interviuri şi chestionări, a fost foarte cooperant cu noi. Dădea impresia de a fi un om foarte serios şi cinstit, însă mişcat până într-adâncuri de experienţa lui traumatizantă. După ce a ascultat declaraţiile şefului său, el s-a adâncit în misterul întâmplării adăugând că la două zile după ce rămăşiţele camionului au fost aduse în garaj, două bucăţi de metal sudate de şasiu au izbucnit dintr-o dată în flăcări albastre strălucitoare asemănătoare cu focurile de artificii ce se lansează în ziua de 4 iulie. Aceste două bucăţi au fost făcute şi ele scrum. Detaliul acesta ni l-a confirmat şi domnul Lopez, iar în timp ce noi inspectam rămăşiţa de şasiu, cei doi oameni ne-au arătat bucăţile de metal menţionate mai sus. Şoferul ne-a menţionat faptul că relatările din ziare au omis declaraţia în care el spunea: „Sunt foarte tentat să cred că aceşti oameni mici sunt de fapt călători de pe alte planete şi că erau „Chaneques". Cred asta din două motive.

Primul se pare că oamenii de aici din Veracruz au avut multe întâlniri cu „Chaneques", dar nici unul nu a povestit cum că li s-a făcut rău sau au fost supuşi unor acte de violenţă. Ba dimpotrivă, „micii oameni" de multe ori i-au ajutat pe oameni aflaţi la nevoie.

Marinari ce eşuaseră pe plajă, autostopişti şi copii care se rătăciseră au primit de mâncare şi apă, fiind conduşi până la cel mai apropiat drum sau cale ferată. Se spune că ei îi iubesc pe micuţii copii ai „uriaşilor" şi de multe ori copiii care se întorc acasă povestesc că s-au jucat cu „micii oameni". Al doilea motiv, este că faptul că, în 21 mai trei fermieri au mărturisit că au văzut un disc zburător strălucitor zburând deasupra acestei zone". Înainte să părăsim Veracruzul am vorbit cu ofiţerul de poliţie Fernando Aportela Abad, care patrulează porţiunea de drum dintre Latinaja şi Tierra Bianca. El a investigat misterioasa întâmplare la numai oră după ce avusese loc şi ne-a spus: „E adevărat că un scurtcircuit poate să aprindă o întreagă maşină, dar mie mi se pare incredibil ca focul să fi topit azbestul, cimentul şi oţelul. Am făcut o investigaţie amănunţită şi nu am găsit nici o explicaţie logică".

El ne-a mai spus că o cantitate din încărcătura carbonizată şi metalul camionului a fost dus spre analiză lui Jose Lopez, un inginer industrial şi profesor de fizică şi termodinamică la Universitatea Naţională din Mexico. După ce testele de laborator au fost finalizate, inginerul Jose Lopez a mărturisit presei: „Sunt complet uimit şi intrigat. Am ajuns la concluzia că arderea acestui camion împreună cu încărcătura lui a fost făcută cu un fel de rază de lumină cu o foarte selectivă lungime de undă corespunzătoare razei laser, dar mai puternică de mult mai multe ori decât aceasta din urmă.

N-am auzit niciodată până acum ca azbestul, cimentul, metalul şi cauciucurile unui camion să ardă atât de repede şi de complet. Dar poate la fel de uimitor este faptul că în timp ce partea de plastic a scaunului şoferului, bordul maşinii şi toată

reţeaua de cabluri au fost complet carbonizate, chederele uşilor şi vopseaua dinăuntrul cabinei de abia au fost atinse. Mai uimitor decât toate acestea e faptul că benzina din rezervor a rămas intactă!". La câtva timp după vizita noastră în Catemac, Veracruz, am primit un telefon de la ofiţerul de poliţie Abad, care ne promisese că ne va contacta dacă va descoperi elemente noi ale acestui caz. Ne-a spus că încă două camioane au fost aproape la fel distruse de către acele inexplicabile flăcări albastre, unul aflându-se pe drumul către Costera del Golfo, iar celălalt pe autostrada către Cordoba. A adăugat că amândouă evenimentele fusese investigate de poliţiştii care patrulau pe autostradă. El vorbise cu ei şi nici aceştia nu ajunseseră la vreo o concluzie logică. Într-unui din aceste două cazuri, un motociclist sunase la sediul poliţiei din Cordoba cu trei ore înainte ca incidentele să aibă loc, declarând că un OZN cu formă ovală plutise deasupra lui urmărindu-l câteva mile pe autostrada către Cordoba. Şi noi am văzut OZN-uri zburând la joasă înălţime deasupra munţilor Mexicului şi credem că, având răbdare, în timp, vom reuşi să îi contactăm pe celebrii „Chaneques". În timpul vacanţei noastre de două săptămâni pe care o vom avea anul acesta, vom face o excursie pe crestele verzi ale munţilor din Veracruz, probabil în apropierea muntelui vulcanic Orizaba, unde se spune că apar deseori micuţii „Chaneques", sperând să rezolvăm enigma lor. Sunt ei oare „gnomi" mexicani sau vizitatori interplanetari?".

•••

În volumul ei *Note din subteran (un eseu asupra tehnologiei societăţii şi imaginaţiei*) MIT Press, Londra, Anglia; Rosalind

Williams prezintă câteva idei interesante asupra lumii subterane aşa cum este ea descrisă atât în legendele din trecut, cât şi în viziunile asupra viitorului: „Houston şi St. Paul - Minneapolis au dezvoltat sisteme de tunele extrem de elaborate şi au fiecare alte oraşe în interiorul lor. Acestea sunt confortabile atât din punct de vedere fizic, cât şi social din cauză că ele înlătură atât căldura verii şi frigul iernii, cât şi cerşetorii şi oamenii consideraţi indezirabili. Mall-uri, aeroporturi şi hoteluri pot fi încântătoare lumi de lumină, culoare şi muzică, în acest mediu artificial, durerea contrastelor este absentă. Aici „mecanismele preiau comanda" şi fiecare detaliu al construcţiei este planificat pentru confortul corpului şi relaxarea minţii.

Experienţa contemporană a mediului artificial este contradictorie. În timp ce jelim după trecutul mod de viaţă, ne bucurăm de cel nou... împrejmuirile subterane, că sunt reale sau imaginare, furnizează un model de mediu artificial din care natura a fost alungată efectiv. Fiinţele umane care trăiesc în subteran trebuie să utilizeze dispozitive mecanice pentru satisfacerea necesităţilor vieţii: mâncare, lumină şi chiar aer. Natura furnizează doar spaţiu. Aşezările subterane duc, prin urmare, la extremă: înlocuirea mediului natural cu unul tehnologic. Refac lumea umană într-una fabricată... în acest secol, lumile subterane imaginare sunt aproape întotdeauna vaste oraşe şi multe „oraşe fantastice" sunt îngropate adânc în pământ. Chiar şi oraşele de suprafaţă sunt imaginate ca fiind atât de îndepărtate de natură încât seamănă cu nişte caverne, dar multe dintre povestiri vorbesc de largi peşteri naturale care au fost locuite şi care conţin propriul lor mediu natural, râuri

subterane şi chiar floră şi faună în anumite cazuri. Întotdeauna există mari camere cu iluminare naturală.

În decada ce a urmat scrierii cărţii sale *Tehnici şi civilizaţii şi cultura oraşelor* (1934), Lewis Mumford a continuat să caute imagini care să se potrivească tuturor depăşirilor naturii realizate de mediile tehnologice... în cercetarea şi scrierile sale, Mumford a împins originile mecanizării până în cele mai îndepărtate timpuri - înapoi în Egiptul antic şi în final la descoperirea agriculturii. Pe măsură ce şi-a lărgit orizontul de la istoria americană la cea vestică, a ajuns să cuprindă tot globul. Din această perspectivă largă, Mumford a concluzionat că umanitatea a trecut într-un stadiu de mecanizare fără precedent, unul motivat de noi idealuri tehnologice. În 1960, a inventat termenul „megatehnic" pentru a descrie acele idealuri... Astăzi nu oraşul, ci nava spaţială a devenit imaginea standard a idealului „megatehnic" ce se desprinde total de habitatul organic. Această nouă imagine totuşi neagă realităţile claustrofobice ale vieţii umane pe pământ. Cu toate că nava spaţială însăşi poate ilustra superrealizările mediului tehnologic, misiunea sa - călătorind prin spaţiul infinit şi ajungând acolo unde nici un om nu a ajuns vreodată - sugerează viziunea unor frontiere extrem de îndepărtate în care noi varietăţi ale naturii aşteaptă să fie descoperite.

Mai mult, din cauza imensităţii vidului interstelar, călătoriilor spaţiale le lipseşte verticalitatea care dă lumilor subterane puterea lor unică în cadrul imaginaţiei umane. Poveşti despre coborârea în lumile subterane sunt atât de antice şi universale, încât structura lor fundamentală în opoziţie cu cea a suprafeţei şi adâncimii poate foarte bine să fie înrădăcinată în

structura creierului uman. Această congruenţă poate să fie explicată prin ipoteza freudiană a unei experienţe oedipiene care rupe în două fiinţele umane: sinele conştient şi inconştient, sau prin ipoteza jungiană a subconştientului colectiv, în orice caz, metafora adâncimii este o categorie primară a gândului uman.

Dacă ne imaginăm că mergem în subteran, nu ne vom imagina doar un mediu unde natura organică este complet absentă, ci vom reface o călătorie ce este una dintre cele mai grele şi puternice tradiţii ale umanităţii. O călătorie metaforică a descoperirii prin coborârea în subteran.

Mult înainte ca Eneas a lui Virgil să fie condus de Sybil în infern, intrând printr-o peşteră ce se află pe malul lacului Avemus, mult înaintea apariţiei poveştilor despre răpirea Proserpinei în lumea subterană de către Pluto sau coborârea lui Orpheus în realitatea stygiană pentru a o aduce înapoi pe Euridice şi mult înaintea oricărei istorii scrise când oamenii erei primitive desenau bizonii şi urşii pe care îi vânau pe pereţii şi tavanele peşterilor, trebuie să se fi spus poveşti despre întunecatele lumi subterane ce se află în adâncurile Pământului.

Începând cu renaşterea, epica tradiţională a călătoriilor în lumile subterane a fost transformată în naraţiuni ce au fost scrise mai degrabă decât transmise pe cale orală într-o modalitate ce ţine de sacru. În aceste naraţiuni, un călător aventuros, fără noroc şi pe jumătate nebun, se porneşte să descopere lumile subterane în care intră şi din care s-ar putea să nu mai iasă niciodată.

În secolul al XIX-elea, totuşi un alt tip de poveste despre subteran începe să fie scrisă - una chiar foarte diferită ca structură fundamentală. În loc să fie un loc pe care să-l vizitezi,

lumea subterană devine un loc în care trăieşti. În loc să fie descoperit datorită norocului, lumea subterană este construită printr-un act de voinţă.

Atunci şi acum *Călătorie spre centrul Pământului* este una dintre cele mai populare cărţi ale lui Jules Verne. Cu mult mai puţin faimoasă şi chiar diferită în premisele ei este o altă carte a lui Jules Verne pe tema lumilor subterane, publicată 13 ani mai târziu: *Indiile negre*. Aceasta este o poveste nu despre exploratori, întreprinzători şi ghizi, ci despre ingineri şi mineri care muncesc din greu. Nu se prezintă nici o călătorie incitantă, ci o societate ce funcţionează în permanenţă în subteran. Una dintre cărţi descrie o călătorie subterană, cealaltă o societate subterană. Pe măsură ce tehnologia se dezvoltă apare, pe de altă parte, din ce în ce mai pătrunzătoare ideea construirii unei lumi interioare. Conform eminentului geolog Archibald Geikie, care a scris un articol despre geologie în cea de-a IX-a ediţie a Enciclopediei Brittanica (1887), au fost propuse diverse teme despre interiorul Pământului, dar doar trei merită o examinare serioasă: Pământul ar putea să aibă o crustă solidă şi un interior moale; Un substrat de lichid ar putea să fie dedesubtul crustei (adică dedesubtul MOHO sau cea mai de jos extremitate a crustei ce se întinde pe o distanţă de la câteva mile la câteva duzine de mile în grosime - depinde de localizare -), restul globului fiind solid; sau planeta poate să fie solidă şi rigidă în miezul ei, excepţie făcând „spaţiile veziculare locale". Această din urmă teorie îi convenea foarte mult eminentului lord Kelvin, codescoperitorul celei de-a doua legi a termodinamicii.

În timpul iernii dintre 1863 şi 1864, Verne a purtat o serie de conversaţii cu Charles Sainte-Claire DeVille, un geograf care

explorase vulcanii europeni şi teroretizase faptul că ei ar putea să fie conectaţi prin canale ce se află sub Pământ. (Notă: Aceasta a fost o teorie prezentată nu doar în primul volum al cărţii lui Jules Verne *Călătorie spre centrul Pământului*, ci în toate cele trei versiuni cinematografice ale acestei cărţi ce au apărut mult mai târziu. Prima versiune cinematografică în care jucau Pat Boone şi James Mason a fost filmată în peşterile din Carlsbad, având şi cea mai mare acurateţe dintre toate cele trei, chiar dacă s-a îndepărtat uşor de povestea originară a lui Jules Verne. A doua versiune prezintă exploratorii care intră printr-un vulcan din insulele Hawaii şi nu se apropie nici măcar la o aruncătură de băţ de prima versiune cinematografică. A treia versiune, un remake produs de NBS, a fost lansată în cinematografe în martie 1993. Aceasta le depăşeşte pe celelalte două în ceea ce priveşte efectele speciale, însă cu toate acestea a fost uşor inferioară versiunii clasice în ceea ce priveşte linia poveştii şi a plauzibilităţii, de exemplu, în timp ce celelalte două versiuni cinematografice - păstrând linia cărţii - prezintă exploratorii coborând într-un vulcan stins, cea de-a treia versiune i-a făcut să coboare într-unui activ. Oricum, cea de-a treia versiune a avut un final deschis. Probabil din cauză că voia să-şi răscumpere păcatul din domeniul mai sus-menţionat).

Jules Verne a devenit atât de încântat de ideile lui DeVille, încât a pus de-o parte manuscrisul la care lucra - Căpitanul Hatteras - şi a început să scrie imediat *Călătorie spre centrul Pământului*. În această carte, el descrie lumea din subteran într-un fel ce era compatibil cu teoria lui Kelvin referitoare la spaţiile veziculare locale. Mai departe, din moment ce geologiştii zilelor sale erau de acord că interiorul Pământului trebuie să fie

fierbinte (luând ca dovadă pentru aceasta erupţiile vulcanice şi izbucnirile de apă termală în tunelele minelor), Verne s-a îngrijit să explice cum exploratorii săi puteau să coboare atât de adânc fără să fie arşi. De-a lungul următoarelor trei decade, Verne a continuat să scrie memorabila sa „Călătorie imaginară" incluzând mai multe lucruri referitoare la temele subterane. Multe dintre excavările din zilele sale - de la aducerea la suprafaţă a anticei Troia până la săparea tunelelor de cale ferată prin Alpi - se petreceau în perioada în care Verne, Wells şi Forster îşi scriau cărţile. Chiar mai important decât acestea, toţi ştiau că trebuie să scrie adevărul pentru cititorii lor. Această opinie împărtăşită de către cei trei i-a permis lui Wells să-l facă pe naratorul din cartea sa *Maşina timpului* să explice cititorilor anului 1890 că, chiar dacă evoluţia unei specii subterane ar putea să pară grotescă, sunt circumstanţe care să ne conducă spre o astfel de realitate. Există tendinţa de a se utiliza spaţiul subteran într-un scop mai puţin ornamental pentru civilizaţie; de exemplu, avem căile ferate metropolitane în Londra, sunt metrourile, sunt restaurante şi birouri în subteran, ele crescând în număr pe zi ce trece. În mod evident, m-am gândit că această tendinţă a crescut din moment ce industria şi-a pierdut, gradat, dreptul din născare în ceea ce priveşte cerul. Vreau să spun că a mers din ce în ce mai în profunzime, construind fabrici tot mai mari.

Implicaţiile sociale ale vieţii subterane, în special cele care se referă la traiul oamenilor într-un mediu închis, ne duc până la ideea că aceştia pot să degenereze în hedonişti slabi de înger, cruzi şi cu sănătate şubredă (cineva ar putea să spună că mediul subteran ar putea furniza siguranţa şi păstrarea intimităţii unei

societăţi pacifiste ce ar încerca să existe neviolentată de culturile din afara ei. Pe urmă, ar putea, de asemenea, să furnizeze intimitatea necesară pentru ca o societate hedonistă să ducă mai departe activităţile sale pline de cruzime în secret fără să fie „condamnată" de societatea de la suprafaţă.

Amândouă ipotezele pot să coexiste, de fapt, aşa cum a fost sugerat în diverse relatări).

•••

„Comunism vs Capitalism". Au fost mulţi cei care au declarat că atât comunismul, cât şi capitalismul au eşuat în încercările lor de a promova egalitatea în rândul cetăţenilor acestor lumi. În esenţă, amândouă filozofiile au părţile lor bune, precum şi părţile lor rele. Capitalismul stabileşte dreptul proprietăţii private, în timp ce comunismul susţine împărţirea egală a bogăţiei care este, la urma-urmei, utilizată mai mult pe post de principiu decât de fapt practic. Problema este că adepţii cei mai îndârjiţi ai fiecărei filozofii au refuzat să accepte preceptele filozofiei „opuse" (aici intră şi cei care cred că atât comunismul, cât şi capitalismul au fost forţate de „puterile lumii" să intre în conflict pentru a putea ţine masele într-o perpetuă frică şi confuzie ce le-ar fi făcut mult mai uşor de controlat. Adevărul este că culturile timpurii în mod instinctiv au utilizat o formă socială care combina împărţirea egală a bogăţiei cu dreptul de a avea proprietate privată. Acest tipar este văzut, de asemenea, în cadrul primei biserici creştine, aşa cum e descrisă în Faptele Apostolilor.

Comunismul socialist a întărit împărţirea egală a bogăţiei, dar era intolerant cu orice drept de a deţine o proprietate privată

şi chiar distrugea tot ceea ce aparţinea unui singur individ. În fosta Rusie comunistă, fermieri bogaţi erau ucişi pe capete. În China comunistă, drepturile „de proprietate" au fost întărite până într-atât încât se permitea unei familii să aibă un singur copil şi din moment ce băieţii sunt mai doriţi din punct de vedere economic, uciderea în masă a fetelor a crescut galopant.

Numărul femeilor din această ţară a scăzut cutremurător de mult. Capitalismul democratic crede în drepturile de proprietate privată, însă nu este de acord cu împărţirea egală a bogăţiei şi a proprietăţii, aşa cum este practicată în ţările comuniste. Asta duce la exploatări nedrepte şi chiar criminale ale oamenilor de către multimilionarii şi miliardarii în cadrul diferenţei extrem de mare între pătura bogată şi săracă a societăţii.

Nimeni nu poate să spună că cele două forme de organizare socială, comunismul şi capitalismul, sunt în întregime greşite, dar trebuie să înţelegem faptul că multe dintre idealurile celor două filozofii au fost utilizate ca momeală de către Illuminati şi cei din frăţia şarpelui în scopul recrutării celor două părţi pe post de pion în marele joc orchestrat de Iluminismul păgân. Se pare că de mult a fost decis de către Frăţia şarpelui (adică Illuminati şi rasa reptilienilor) faptul că o jumătate de adevăr este mai eficientă în distrugerea individualităţii umane şi înlocuirea ei cu conştiinţa colectivă draconiană, rezultată dintr-o societate tehno-dictatorială în care toate gândurile, emoţiile şi voinţa umană ar fi controlate dintr-un singur panou de comandă.

Cu alte cuvinte, liberul arbitru al omului îi va fi luat împreună cu sufletul său. Opus iluminismului păgân (nu în mod necesar comunismul sau capitalismul care în aparenţă sunt uneltele utilizate de Frăţia şarpelui pentru manipularea

maselor) este democratismul creştin. Găsim tiparul perfect pentru acest sistem în Faptele Apostolilor, unde primii creştini aflaţi sub mâna divinităţii au fuzionat idealurile împărţirii bogăţiei cu dreptul la proprietate privată, o unitate pe care Illuminati în mod deliberat ne-au făcut pe noi, ceilalţi, să credem că nu e posibilă".

•••

Dacă ne întoarcem la subiectul întâlnirilor cu entităţile reptiliene, John A. Keel, în cartea sa *Creaturi ciudate din timp şi spaţiu*, ne vorbeşte despre o creatură uriaşă asemănătoare dragonului care, se spune, a ieşit din Lacul Campbell, Dakota de Sud, într-una din zilele anului 1934, forţând un fermier să iasă de pe drum cu tractorul său.

În documente anterioare am povestit despre un grup de umanoizi uriaşi şi păroşi văzuţi de un angajat al ambasadei britanice în de acum închisele catacombe ce se află sub Hypogeumul maltez. Ceea ce n-am povestit este faptul că englezoaica care pretindea a fi văzut aceste creaturi spunea că ele aveau o înălţime de 10 metri, chiar dacă ea panicată fiind a judecat greşit înălţimea acestor creaturi, reiese clar din descrierea ei că aceştia erau mult mai înalţi decât orice fiinţă umană.

Având acestea în mintea noastră citim din următoarea declaraţie ce apare într-o scrisoare publicată în numărul din decembrie 1969 la pagina 150 a revistei FATE sub titlul *Omul misterios*. Din cauză că declaraţia este mai degrabă incredibilă, îl lăsăm pe cititor să-şi formeze propria părere despre

credibilitatea documentului. Sunt oare rândurile următoare o poveste fantastică sau un real raport despre o descoperire a unei mutaţii gigantice monstruoase a rasei umane - posibilele rămăşiţe ale unui tată, mamă şi ale copilului lor?!

„Anul trecut am întâlnit în Washington un bărbat care mi-a povestit cu mulţi ani în urmă (1902, dacă îmi aduc bine aminte) că a lucrat în apropierea oraşului Thermal, California. Spunea că, în vremea aceea, câţiva muncitori au deschis o galerie la 8 mile depărtare de oraş şi au descoperit trei schelete umane. De 10 metri, de 8 metri şi 3 metri jumătate. El nu a văzut scheletele, însă mi-a spus că mormântul a fost închis din ordinul preşedintelui. Poate că ei şi-au bătut joc de mine, dar mi s-au părut sinceri şi cinstiţi... Dacă scheletele mai sunt încă acolo, în mod cert ar fi o descoperire valoroasă acum - William Hoggatt, Perry, Oklahoma".

Am scris în alte documente destul de mult despre presupusa federaţie care se pare că face legătura între asemenea colonii umane şi cele din Tau Ceti, sistemul Koldasian, Epsilon Eridani, Erra-Taygeta din Pleiade, Vega din Lyra. O presupunere adiţională a celor menţionate mai sus este cea care vorbeşte despre UMMITES, o rasă asemănătoare scandinavilor ce trăieşte pe o planetă cu un câmp magnetic mult mai intens decât cel al Pământului şi care, aparent, a luat contact cu oamenii de ştiinţă care lucrează pentru guvernul francez. Este foarte interesant faptul că ediţia îmbunătăţită a cărţii lui M.K. Jessup *Cazul OZN* conţine comentarii ale unor persupuşi membri ai unei rase pământeşti vechi, care au avut acces la tehnologia navelor interplanetare. Ei declarau că Franţa a fost un subiect de mare interes pentru rasele extraterestre din cauza atmosferei sale

sociale unice. Se presupune că UMMITES au venit din sistemul stelar cunoscut nouă sub numele de Wolf 424, loc pe care ei înşişi îl denumesc IUMMO.

Simbolul lor seamănă cu un H ce are o bară verticală extra în mijlocul literei şi cele patru colţuri ale „H-ului" sunt rotunjite în afară. Acest simbol a fost prins într-o imagine fotografică a „burţii" unui OZN. De asemenea, UMITES-îi vorbesc despre ei înşişi ca făcând parte dintr-o mare federaţie a planetelor din care mai mult sau mai puţin fac parte regiunile interstelare menţionate mai sus.

•••

În Documentele Patriotice Cosmice ne referim la un incident ce implică şuviţe de păr şi bucăţi de carne ce se presupune că au fost scoase dintr-un puţ subteran. CRP nu îşi aduce aminte de sursa acestei poveşti, dar oricum a fost destul de norocos să găsească întreaga poveste mai târziu. Incidentul în chestiune a fost publicat în numărul din septembrie 1966 al revistei FAIT, paginile 25 şi 28.

„Din adâncuri la suprafaţă" - noi credem că această poveste e mai degrabă o farsă, dar nu rezistăm tentaţiei de a o prezenta. Avem două informaţii de primă mână din Darwin, Australia, referitoare la descoperirea de carne animală şi păr în timpul unei operaţiuni de săpare a unui puţ la adâncimea de 200 de metri.

„Un fântânar experimentat, Norman Jenson, căuta apă la o depărtare de 15 mile de Killarney, 350 mile sud de Darwin. El trecuse deja de 7 straturi de argilă, lut, pământ roşu şi nisip, când, aflându-se la 200 de metri, vârful burghiului a intrat în

ceva moale, coborând rapid până la 220 de metri. Jenson a crezut că burghiul a penetrat în pânza freatică şi a coborât pompa să facă câteva teste. Pompa sa a adus la suprafaţă un mănunchi de ceea ce el a crezut că erau carne, oase şi păr. Jenson i-a spus şerifului Roy Harvey că nu a mai întâlnit aşa ceva niciodată. Unele bucăţi din descoperirea lui Jenson au fost date ca hrană păsărilor din Killarney.

Acestea au mâncat-o fără să aibă pe urmă probleme de sănătate. Restul după câteva zile încă nu putrezise, cu toate că fusese lăsat sub soarele fierbinte. Dr. W.A. Langsford, şeful Direcţiei de Sănătate din Darwin, a declarat că la o examinare microscopică s-a dovedit că era carne şi păr. Mostre au fost trimise mai departe la laboratoarele criminalistice din Adelaide, pentru teste mai amănunţite. Există posibilitatea, a spus el, să fie materie umană. Tot ce se poate. Raportul australian romanţa întâmplarea, dar mulţi ani pe urmă, văcarii nu şi-au mai dus animalele în acea parte a drumului din cauza frecventelor întâmplări neobişnuite".

Ne-am putea întreba dacă presupusul material recuperat din puţul acela ar putea să provină de la o creatură asemănătoare „sasquatch-ului" sau a unui animal necunoscut nouă. Ar fi logic ca orice materie vie, odată moartă, să nu se pietrifice într-o perioadă lungă de timp. Mai ales dacă se află într-un mediu ce păstrează aceeaşi temperatură, precum este sistemul cavernelor subterane. Oare poate să fie vorba despre un tip natural de mumificare ce se întâmplă în subteran?"

•••

William Halliday în cartea sa Aventuri din subteran scrie declaraţia lui Earl P. Dorr, care descrie vastele peşteri pe care el şi asociatul său le-au descoperit şi explorat în California de Sud. Porţiuni din această mărturie sunt citate mai jos:

„Aceste peşteri sunt la o depărtare de aproape 250 mile de Los Angeles, California. Călătorind pe autostrada interstatală se poate ajunge la ele în câteva ore. Însoţit de un inginer minier, am vizitat peşterile în luna mai 1927. Am intrat înăuntrul lor şi am petrecut 4 zile explorându-le pe o distanţă cuprinsă între 8 şi 9 mile. Am avut la noi instrumente de măsură pentru a putea şti distanţa parcursă, adâncimea şi pentru a face alte observaţii şi estimări. Ceea ce a reieşit din cercetările noastre sunt următoarele fapte:

1. Din buza peşterii am coborât aproape 2.000 de picioare. Acolo am găsit un canion care avea o adâncime, măsurată cu altimetrul nostru de 3.500 de picioare. Am găsit peşteri ce erau împărţite în mai multe camere pline şi înfrumuseţate de neobişnuite stalactite şi stalagmite, pe lângă multe alte minuni fantastice şi groteşti ce făceau aceste peşteri să fie una dintre minunile lumii.
2. În albia canionului curgea un râu ce avea o deschidere de aproape 300 de picioare. Râul creştea şi cobora precum valurile unei mări, mălţimea maximă a valului era de 300 de picioare şi înălţimea minimă de aproximativ 10.
3. Când valurile se retrăgeau, dezvăluiau pe ambele părţi ale râului o plajă de nisip negru bogat în aur, lungă de 150 de picioare. Nisipurile au o adâncime între 4 şi 11 picioare. Am explorat nisipurile canionului pe o distanţă de 8 mile,

găsind doar foarte mici variaţii ale adâncimii şi lăţimii plajelor.

4. Sunt un miner cu experienţă de foarte mulţi ani şi deţin proprietăţi miniere foarte valoroase pe care sunt gata să le pun chezaş pentru a garanta că declaraţiile mele sunt reale.
5. Interesul meu de a explora aceste peşteri a avut scopul de a studia mineralogia lor, pentru a dovedi posibilităţile reale ale acestor peşteri. Am dorit să fac aceste cercetări personal pentru a determina ştiinţific caracterul şi cantitatea valorii minerale ale peşterilor, rocilor şi nisipurilor.
6. Am adus din peşteri aproape 4 kg şi jumătate de nisip negru pe care l-am topit şi am obţinut mai mult de 7 dolari în aur. L-am vândut unui cumpărător de aur care mi-a oferit un preţ de 18 dolari/uncie. Un kilogram din acest nisip negru l-am trimis lui John Herman, topitor al cărui certificat arată o valoare de 2.145,47 dolari/mp, având 20,67 dolari de aur/uncie.
7. Pe baza observaţiilor şi a măsurătorilor făcute, am estimat că ar fi necesar un tunel de aproximativ 350 de picioare lungime pentru a pătrunde în caverne şi de 1.000 de picioare sau mai mult, sub intrarea pe care am folosit-o, ceea ce rezultă că peşterile sunt la o distanţă de 3 mile de proprietatea mea.
8. Nu am făcut nici o estimare sau aproximare în ceea ce priveşte cantitatea de nisip negru, dar dacă cineva vrea să estimeze pe baza cantităţii luate în metri cubi, să ia în calcul suprafaţa de 8 mile cu o adâncime de minimum 3 picioare. Adâncimea variază şi eu nu ştiu maximul ei

(declaraţie luată sub jurământ domnului E.P. Dorr, 03.09. Adena St., Pasadena, California, 16 noiembrie, 1934)”

E foarte interesant că acest râu la care se referă Earl Dorr se pare că se ridică şi creşte sub forma valurilor. E oare posibil ca undeva în apropierea acestui râu subteran - posibil sub marele deşert vestic din Utah, Nevada - California, unde reuşesc să iasă la suprafaţă, pe alocuri, apele freatice sub formă de izvoare şi râuleţe - să fie o cantitate mare de apă subterană îndeajuns de mare ca să fie influenţată de forţele Lunii ce provoacă mareele? Am putea să luăm în considerare în cât de mică măsură această posibilitate pentru că există în prelungirea Văii Morţii, din apropierea graniţei dintre Nevada şi California, o peşteră extrem de întinsă care este cunoscută sub numele de „Gaura diavolului”. Există cel puţin două deschideri la suprafaţă ale acestei peşteri, care este şi ea descrisă în detaliu în cartea lui William Halliday.

Această peşteră este umplută de apă şi, conform anumitor surse, creşte şi scade uşor odată cu mareea! Aceasta ne indică faptul că cursurile de apă subterană ale Californiei, precum cea descrisă de Earl Dorr şi de alţi cercetători, pot să facă conexiunea între imense lacuri subterane sau mici mări cu apă proaspătă din interiorul Pământului. Dacă această teorie se dovedeşte viabilă sau nu, rămâne de văzut... atunci când speleonauţii îşi vor croi drum, încă o dată, în peştera secretă a lui Dorr şi către acest presupus râu subteran.

„Gaura diavolului” conţine o specie rară de peşte al peşterilor, ce nu a mai fost găsită nicăieri altundeva în lume. Datorită acestui detaliu, la care se adaugă faptul că doi profesionişti, unii spun că erau scafandri ai marinei militare, au dispărut în această peşteră acvatică „fără fund” acum câţiva ani, guvernul a

declarat acest loc ca făcând parte din Parcul Naţional „Valea Morţii". Existenţa sau posibilitatea existenţei unor astfel de mări subterane aflate în subsolul California-Nevada pare să fie susţinută de alte declaraţii. Vom cita acum din observaţiile profesioniste făcute de William Halliday asupra declaraţiilor lui Earl Dorr, observaţii care apar şi ele în cartea *Aventura e subteranul:*

„... Care-i şmecheria?". Asta a fost probabil întrebarea din mintea fiecărui cititor al ziarului California mining când declaraţia sub jurământ a lui Dorr a fost publicată în numărul din noiembrie 1940. Întrebarea aceasta şi-o pune fiecare speolog când aude prima dată această extraordinară poveste. Mai mult, răspunsul la celelalte întrebări evidente nu pot să fie cele la care ne-am putea aştepta. „Este doar o peşteră imaginară"? Nu.

Peşterea în mod cert există. Am intrat în ea. A păstrat Dorr secretul locaţiei ei? Nu. Sute, poate mii de oameni cunosc locaţia exactă, chiar pe marginea vârfului Kokoweef, din Deşertul Mojave. A încercat cineva să găsească acest râu de aur? Da. Prospera corporaţie minieră „Peştera de Cristal" deţine această proprietate. Şi atunci... care e şmecheria?

E... aici începe povestea. Începuturile acestei poveşti despre peştera de aur se pierde în ceaţa minţilor celor bătrâni. De multă vreme, căutătorii cunoşteau existenţa unei intrări largi într-o peşteră adâncă în partea argiloasă a vârfului ce formează faţa estică a văii Ivanpah-Kokoweef Peak. Chiar dacă se află la doar 4 mile pe un drum desfundat de autostrada dintre Los Angeles şi Las Vegas, zona era atât de dezolantă încât în 1920 ar fi putut să treacă săptămâni fără să nu treacă nimeni altcineva decât un căutător împreună cu măgarul său. Deschiderea peşterii avea un

diametru de câteva picioare, ea fiind în mod clar mult mai largă cu cât pătrundeai în adâncime. Sunt anumite poveşti locale care spun că este fără fund, cu toate că unei pietre aruncate în ea nu-i ia decât câteva secunde să atingă fundul.

Pe urmă, cineva a găsit o crăpătură îngustă ce ducea la o altă peşteră în partea de sus a feţei estice a vârfului Kokoweef. Poate că acesta a fost tocmai Dorr. Poveştile variază. Una dintre versiuni repetă obişnuita poveste a doi indieni care aveau o hartă a unei comori care în cazul acesta se presupunea că indica intrarea în peşteră. Dorr era foarte bine cunoscut în zona aceasta, având proprietăţi de-a lungul văii, câteva mile la sud-vest de vârful Kokoweef.

Asemenea oricărui căutător experimentat, el, cu siguranţă, bătuse fiecare metru al zonei respective, în orice caz, noua peşteră părea a fi mai adâncă decât peştera Kokoweef. Ca şi alte câteva peşteri din California, în cele din urmă ea a devenit cunoscută sub numele de Peştera de Cristal. Mai târziu, un alt bătrân căutător, Pete Ressler, se odihnea în apropierea poalelor mai sus-menţionatului vârf. Din joacă a aruncat o piatră într-o crăpătură. Spre surpriza lui, ea s-a lovit când de un perete când de celălalt pentru multă vreme, pierzându-se în cele din urmă în adâncuri. Şi-a încărcat toate ustensilele pe măgarul său, îndreptându-se către Staţia Mountain Pass ca să cumpere dinamită. Oamenii din staţie l-au întrebat: „Ce crezi că este acolo Pete?". „Cine ştie... a răspuns într-o doară Pete. Nu era cine ştie ce mare peşteră", aşa că Pete a lăsat-o baltă. Dar oricum, nu el este personajul principal, ci Dorr.

Dorr trebuie să fi fost o persoană ciudată. Nimeni altcineva nu a fost atât de tare interesat de aceste peşteri, dar în curând el

a început să vorbească despre o peşteră enormă în care pătrundea, încet-încet, călătorie după călătorie. Partea principală a acestei peşteri erau o serie de treceri din camere mici în altele. În câteva zone erau iazuri secate ce conţineau mici cristale ascuţite.

Peştera se întindea pe o distanţă de câteva mile. Dedesubtul acestei minuni erau altele şi mai mari. A găsit mari depozite de aur. În cele din urmă a reuşit să-i convingă pe jumătate din ceilalţi bătrâni de adevărul spuselor lui. Cu toate acestea, ei nu au intrat niciodată în acea gaură îngrozitoare, nici dacă ar fi primit tot aurul din lume.

Peşteri precum cea a lui Dorr pur şi simplu nu există, ne aduce aminte Foster Hewitt. Cu toate acestea sperăm că cineva, cândva, va rezolva misterul ei. Nici până în ziua de astăzi, nu a reuşit nimeni să afle adevărul despre cea ce se mai găseşte în adâncurile acelei peşteri, pentru că Dorr a dus cu el în mormânt secretul ei.

APENDIX

Aceasta informaţie poate să vă salveze viaţa şi libertatea!

De ce Războiul Stelelor, telescopul Hubble şi căderea subita a comunismului? Ce se întâmplă? Ceva foarte sinistru. Sondajele spun că aproape 90% dintre americani cred în existenţa OZN-urilor şi 95% dintre ei cred că guvernul ascunde aceste informaţii de publicul larg. Dar de ce? Le este teamă că oamenii se vor panica dacă un anunţ „oficial" despre existenţa extraterestrilor ar fi făcut public? Îmi vine cu greu să cred acest lucru.

Un astfel de anunţ ar stârni interesul, o mare emoţie şi multe întrebări în special în cadrul Bisericii, dar nu panică. De ce atunci această continuă ascundere şi muşamalizare.

Există dovezi incontestabile ce au ieşit la suprafaţă în ultimii ani datorită celor care fac tot posibilul să dezvăluie secretele - foşti ofiţeri militari care în sfârşit au spus: „Destul! E timpul pentru ca guvernul să spună oamenilor adevărul!".

Aceşti militari, precum William Cooper - fost ofiţer al serviciului secret al Marinei Americane, mr. John Lear (al cărui tată a fondat Corporaţia Lear-Jet) şi aviatorul William English, ca să numim doar câţiva, au descoperit adevărul şi cu riscul vieţii lor încearcă să ne facă conştienţi de secretele din spatele OZN-urilor şi prezenţei extratereştrilor pe Pământ. Aceşti oameni au lucrat la proiecte secrete, au avut acces la documente ultrasecrete, au văzut cu propriii lor ochi extratereştri sau fiinţe extraterestre capturate, incredibila tehnologie pe care aceştia au adus-o cu ei pe planeta noastră.

Întâlniri cu OZN-uri au fost raportate de-a lungul întregii istorii a umanităţii, iar în referinţele biblice şi istorice despre „care în flăcări”, „imense păsări zburătoare” şi „fiinţe ciudate” predatează istoria noastră cu mii de ani. În 1940, câteva nave spaţiale extraterestre au fost recuperate de Statele Unite şi de alte ţări împreună cu câţiva extratereştri morţi şi unul viu pe care l-au numit „EBE” (un nume sugerat de dr. Vannever Bush, nume ce era o abreviere pentru „Entitate Biologică Extraterestră”).

În 1953, astronomii au descoperit obiecte mari în spaţiu care veneau înspre Pământ. La început, ei au crezut că acestea erau asteroizi, însă dovezile descoperite ulterior au dovedit că aceste obiecte nu puteau fi decât nave spaţiale.

Proiectele „Sigma” şi „Platon” au interceptat comunicaţii radio extraterestre şi, folosind un limbaj binar, au reuşit să aranjeze ca acestea să aterizeze, rezultând astfel o întâlnire „faţa-n-faţă” cu fiinţe extraterestre ce veneau de pe alte planete. În acest timp, o rasă de extratereştri cu aspect umanoid a contactat Guvernul Statelor Unite, avertizându-ne că extratereştrii ce se aflau pe orbita ecuatorială erau fiinţe ostile, venite din constelaţia Orion. Aceşti extratereştri umanoizi au cerut ca omenirea să distrugă toate armele nucleare, pentru că eram pe marginea prăpastiei autodistrugerii şi trebuie să încetăm să ne ucidem unii pe alţii.

Preşedintele Eisenhower a respins aceste cereri. Mai târziu, în 1954, membri ai rasei extraterestre cunoscute sub numele de Gray (gri) din sistemul stelar Zeta Reticuli, care orbitau deasupra Ecuatorului, au aterizat la baza forţelor aeriene americane Holloman. Ei au declarat că planeta lor era pe moarte

şi aveau nevoie de centre pe Pământ pentru a face experimente genetice ce ar fi putut să permită rasei lor să supravieţuiască.

Aceasta în schimbul tehnologiei lor. Eisenhower s-a întâlnit cu extratereştrii şi un tratat oficial a fost semnat. Tratatul stipula că extratereştrii nu se vor amesteca în problemele noastre şi noi în problemele lor. Vom ţine în secret prezenţa lor pe Pământ şi ei ne vor furniza tehnologia lor avansată. Ei pot să răpească oameni în anumite limite, în scopul examinărilor şi monitorizării lor medicale cu amendamentul că oamenii nu vor suferi traume şi că vor fi readuşi la locul de unde au fost răpiţi şi nu vor avea nici o amintire a întâmplării.

S-a căzut de acord, de asemenea, că bazele extraterestre vor fi construite sub pământ, în subteranele rezervaţiilor indiene din zona Four Corners, Utah, New Mexico, Arizona, şi Colorado. O altă bază trebuia să fie construită în Nevada, în zona construită sub numele de S-4, la aproape 7 mile sud de zona numită „Dreamland". Un fond secret de miliarde de dolari a fost constituit şi administrat de Biroul Militar al Casei Albe ce trebuia să construiască buncăre subterane secrete pentru preşedinte şi personalul său în cazul unor atacuri armate. Prin decretul prezidenţial secret NSC-5410, Eisenhower a creat un comitet permanent numit „Majoritatea 12" (MJ-12), care să supravegheze şi să conducă toate activităţile sub acoperire privitoare la extratereştri.

Din acest comitet făceau parte directorul FBI, J. Edgar Hoover, şi şase lideri ai „Consiliului pentru Relaţii Externe", cunoscut ca „înţelepţii", şi mai târziu alte persoane din Comisia Trilaterală: George Bush, Gordon Dean şi Bryzinksi au făcut parte din MJ-12. O descoperire majoră a acestei comisii a fost

faptul că extratereştrii foloseau oameni şi animale drept sursă pentru secreţiile glandulare, enzime, secreţii hormonale, sânge şi alte experimente genetice oribile.

Extraterestrii explicau aceste acţiuni ca fiind necesare pentru supravieţuirea lor şi că, dacă structura lor genetică nu putea să fie îmbunătăţită, rasa lor ar fi încetat să existe.

Puterile guvernante au decis că unul dintre mijloacele finanţării proiectului extraterestru era înhăţarea pieţei drogurilor ilegale. Pentru aceasta a fost contactat un tânăr membru ambiţios al Consiliului pentru Relaţii Externe. Numele lui era George Bush, care la acea vreme era preşedintele şi CEO-ul Companiei Petroliere Zapata. Cu sediul în Texas, Zapata Oil experimenta foraje off-shore şi s-a aranjat ca drogurile să fie transportate cu pescadoare din America de Sud pe platformele off-shore, după care să fie duse în Statele Unite cu mijloace de transport obişnuite, evitându-se astfel controlul vameşilor.

Acest plan a funcţionat peste aşteptări şi astăzi CIA-ul controlează toată piaţa drogurilor ilegale. Banii proveniţi din droguri au fost folosiţi să finanţeze construcţia bazelor extraterestre subterane. Concluzie: Grupul Bilderberg, Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală sunt Guvernul Secret ce conduce naţiunea americană prin intermediul MJ-12 împreună cu Grupul de Studiu numit Jason Society. De-a lungul istoriei, extratereştrii au manipulat şi/ sau condus rasa umană prin intermediul diferitelor societăţi secrete, religii şi grupări oculte.

Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală au sub control total tehnologia extraterestră şi economia americană.

Eisenhower a fost ultimul preşedinte care a cunoscut în întregime toată problema extratereştrilor.

Preşedinţilor care i s-au succedat li s-a spus doar ceea ce MJ-12 a vrut ca ei să cunoască şi nu era adevărul. MJ-12 a prezentat fiecărui preşedinte imaginea unei civilizaţii extraterestre ce încerca să se reînnoiască şi care şi-a construit „un acasă" pe această planetă, dându-ne în schimb cadoul tehnologiei sale.

Fiecare preşedinte a înghiţit momeala acestei poveşti. În acest timp, oamenii inocenţi continuă să sufere inimaginabile orori în mâinile extratereştrilor şi ale oamenilor de ştiinţă care sunt angajaţi în cercetări barbare ce i-ar face pe nazişti să pălească în faţa lor. Şi dacă toate acestea nu sunt îndeajuns, mulţi oameni sfârşesc prin a deveni hrană pentru apetitul nesăţios al extraterestrilor pentru enzime biologice, secreţii hormonale şi sânge. Cel puţin unul din 40 de americani are implantat un dispozitiv extraterestru ce e utilizat pentru controlul său în caz de nevoie. În 1989, aproape trei milioane de gray ocupau aceste complexe subterane desfăşurate pe numeroase nivele.

Nivelul 7 al Bazei „Dulce" este numit Holul coşmarului. Ei şi-au încălcat acordul privitor la răpirea oamenilor. Astăzi, peste 25 de milioane de cetăţeni americani au fost răpiţi şi implantaţi, o armată ce aşteaptă ordinele pentru mărşăluire! (Whitley Strieber a scris un best-seller ce are la bază experienţa lui personală). Din acest motiv, celelalte naţiuni au fost informate. În câteva luni, monolitul comunist rusesc a fost demontat, unindu-se cu Statele Unite pentru a lupta împreună împotriva invaziei. Telescopul Hubble a fost creat pentru a putea supraveghea flota invadatoare, iar tehnologia „Războiului

Stelelor" a fost dezvoltată în speranţa că-i vom putea opri când se află încă în spaţiu, înainte să poată ateriza. Astăzi, guvernul se află în furcile caudine ale unei dileme. Prea multe surse lasă să se scurgă informaţii despre extratereştri. Publicul ar putea să fie enervat de atâta continuă secretomanie, aşa că MJ-12 plănuieşte să facă cât de curând un anunţ oficial în condiţii controlate, probabil, în cadrul Zonei 51. Reţele de televiziune vor fi chemate să filmeze înscenată aterizare a extratereştrilor. Aceştia fiind gray-ii. Ei vor „veni" aducând în braţe cadouri, tehnologie şi se presupune că vor vindeca cancerul şi SIDA etc.

Ei ne vor spune că sunt salvatorii umanităţii care au venit să apere Pământul împotriva unor extratereştri mâncători de oameni numiţi „reptilieni". Povestea asta este o minciună. Ei deja lucrează pentru „reptilieni". Planul lor este să unifice lumea sub un guvern mondial. O Nouă Ordine Mondială fiind argumentul suprem pentru înfrângerea invaziei „reptilienilor".

Toate acestea nu sunt decât o capcană pentru a înrobi populaţia lumii. Controlul va fi împlinit prin intermediul sistemului monetar. O monedă universală controlată de anumiţi bancheri internaţionali care de-a lungul multor ani au fost servitorii extratereştrilor care s-au folosit de lăcomia şi dorinţa lor nesfârşită pentru bogăţie şi putere, ca de un mijloc pentru a duce la îndeplinire maleficul lor plan de a controla Pământul.